

30
jaar

veto

maandag 8 november 2004 • jaargang 31 • 2004-2005 • www.veto.be

veto 1974*2004

Uitneembare katern van p. 7 tot 18

Niemand bij Veto weet wat het is om 30 jaar te zijn. Maar als we op onze dertigste verjaardag even veel meegemaakt hebben als Veto, dan zouden we al aan onze memoires begonnen zijn. Omdat Veto zich voornamelijk niet zelf volschrijft, hebben wij alvast zijn verleden uitgespit. Het resultaat vind je in een extra nummer, binnenin deze Veto.

Lees zo verder,
de redactie

VERDER IN DIT NUMMER:

- TUSSEN LODEWIJK EN DE ERWTEN 2
- VLAMINGEN BUITEN? 5
- FREDDY WEET RAAD 6
- KOTALLEMACHTIG 19
- ZWIJNTJE NOG ALTIJD DRONKEN 22
- PARTY MET STEVE EN FRANK 23

Studenten schieten Alma-partner af

Om haar 50ste verjaardag te vieren sloot Alma vorig jaar een contract af met het communicatiebedrijf *Creative Communication* (CC). De overeenkomst behelste de organisatie van het P@lma-feest, maar ook de ontwikkeling van de e-nieuwsbrief en de herinrichting van Alma 2. De eerste twee punten zijn reeds gerealiseerd. Over Alma 2 wordt momenteel rond de tafel gezeten door CC, de Alma-directie en de architecten.

Hoewel P@lma als een goed feestje werd beschouwd, zijn de studenten toch kritisch over de samenwerking met CC. De communicatie met de kringen verliep immers stroef en de verantwoordelijkheden waren slecht afgebakend. Tevens vinden ze het spijtig dat er niets van de begrote 65.000 euro gerecupereerd werd. Dit was geen absolute *must*, maar men

hoopte er toch stilletjes op. Omdat de nieuwsbrief bovendien te duur is, wordt deze stopgezet en nemen de Dienst Communicatie en eventueel de studenten het van CC over. Er worden dan ook ernstige vragen gesteld bij de samenwerking rond Alma 2. Zo vreest men dat het studentenrestaurant één groot reclame-paneel wordt, een trend die reeds merkbaar is en die men bij LOKO-Sociale Raad absoluut wil vermijden.

Ondanks deze ernstige twijfels wil SoRa toch dat het contract uitgedaan wordt. De uitvoering ervan is immers te ver gevorderd om de boel op te blazen. Een breuk zou tevens te duur zijn en nieuwe partners vinden zou bovendien te lang duren. De studenten willen wel dat de samenwerking daarna onverwijd stopgezet wordt. (jb)

Gezocht: feestbeleid

“De Leuvense Overkoepelende KringOrganisatie (LOKO) maakt een kalender op met alle studentenactiviteiten van het academiejaar. Deze kalender ga ik voorleggen aan de mensen van het schepencollege en de politie,” zegt studentenschepen Denise Vandevort (sp.a). Dit overleg met kalender is er gekomen op vraag van LOKO.

Kris Van Broeck, kringcoördinator van LOKO-Kringraad: “We vragen het stadsbestuur om rekening te houden met de traditionele studentenevenementen, wanneer zij andere activiteiten plannen. Die vraag komt er, omdat twee traditionele activiteiten, de VRG-Challenge en de kiesweek van Ekonomika, moeten wijken van het Ladeuzeplein, omdat er een nieuw

soort paasmarkt door de stad wordt georganiseerd. Zulke dingen willen we in de toekomst voorkomen.” Ook de vage beoordelingen van de maatregelen van het stadsbestuur zijn een punt van wrevol. “Toback zegt dat er na tien uur geen muziek meer mag zijn in ‘woonbuurten’. Een woonbuurt is voor mij een buurt waar mensen wonen: alles wat binnen de kleine ring ligt. Dus kan er binnen heel de kleine ring geen muziek meer na tien uur. Dat is onmogelijk,” aldus Van Broeck.

Studentenschepen Vandevort accepteert dit standpunt: “Ik begrijp de vraag van de studenten naar duidelijkheid in het beleid heel goed. Ze willen weten waar ze zich aan moeten verwachten in de toekomst.” (cvm)

Niet alle personeel stemrecht op AR

Na het Assisterend en Bijzonder Academisch Personeel (AAP/BAP), die al op Academische Raad (AR) zaten, mochten ook het Zelfstandig Academisch Personeel (ZAP) en het Administratief en Technisch Personeel (ATP) van de K.U.Leuven hun vertegenwoordigers aanduiden voor AR. Dit orgaan bepaalt en coördineert het beleid van de K.U.Leuven inzake onderwijs, wetenschappelijk onderzoek en maatschappelijke en wetenschappelijke dienstverlening. Samen met de Raad van Bestuur is de AR bepalend voor het beleid

aan de K.U.Leuven. Studenten waren al vertegenwoordigd op AR.

Voor het ZAP werden drie vertegenwoordigers verkozen. Professor Luc Draye voor Humane, professor Christoffel Waelkens voor Exacte en professor Raf Sciot voor Biomedische zullen hun collega-professoren vertegenwoordigen op AR. Met een opkomst van 48,93% werd het quorum van 30% ruimschoots gehaald. Ook het ATP haalde met een opkomst van 40,65% hun quorum van 20% zodat hun verkozen vertegenwoordigers volwaardig deel zullen uitmaken van AR, dat wil zeggen met stemrecht.

Bij het reeds vertegenwoordigde AAP/BAP stemde echter slechts 17,45% van de stemgerechtigden zodat de verkozenen de komende twee jaar geen stemrecht hebben op AR, maar slechts als waarnemer zeten. (bd)

(advertentie)

GROEP T
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be

ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Zwart

In de zwarte nacht is een mensch aangetreden — De zwarte nachtwolken vlogen — De zwarte loofstammen bogen — De wind ging zwaar in zwarte rouwkladen. De mensch waarover Herman Gorter een gedicht schreef is niemand minder dan George Walker Bush, ook wel mister president genoemd. George fulmineert tegen abortus, stamcelonderzoek, homo's en de scheiding van Kerk en Staat. De Amerikaanse bevolking koos een leider die qua religieuze kneuterigheid kan wedijveren met het Vaticaan en Alexandra Colen. Geen wonder dat Die Tageszeitung blokletterde: Oops - They did it again.

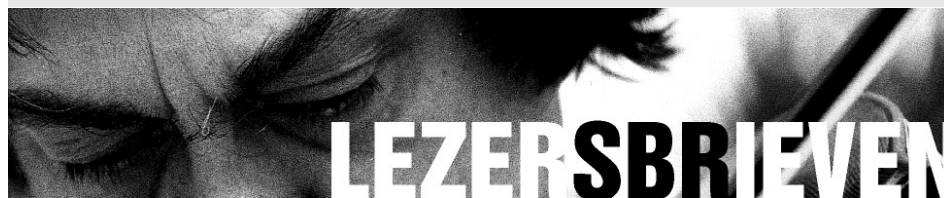
Maar zoals bij alle belangrijke zaken des levens is er ook hier hoop, een lichtpuntje, een laatste, maar zekere strohalm waaraan men zich mag vastklampen: rationaliteit. We trekken de visie van Bush gewoon door. Als hij toch een reactionair beleid wil voeren — van conservatisme is hier al lang geen sprake meer — dan zijn wij bereid die sprong in de tijd met hem te maken. Terug naar af: toen genetisch onderzoek zich nog beperkte tot het keuren van erwten en Oscar Wilde de enige fat was. Of nog een stapje verder terug: toen Lodewijk XIV zei *L'état, c'est moi* en iedereen dit mooi en schoon en goed vond. Het moet rond die periode — tussen Lodewijk en de erwten — geweest zijn, dat despoten oorlogen voerden om privé-redenen, teerden op willekeurige arrestaties en het beeld verspreiden van andere naties als "kwaadaardig" en "goddeloos". *Oops - He did it again* horen wij u denken: Bush regeert als een feodaal despoot.

Maar wie zijn wij om de Amerikanen hun wil tot politieke archeologie te ontzeggen? We moeten hen steunen in die wens en hen terug helpen naar die periode van armoede en rechtsonzekerheid voor grote delen van de bevolking. Die periode waarin de VSA nog een kolonie was. Ze krijgen weer hoge belastingen, want ze moeten onze economie ondersteunen. Ze moeten hun leger ontbinden en krijgen dat van ons in de plaats. Maar vooral: ze mogen hun eigen politiek beleid niet zelf bepalen — ook dat doen wij voor hen. Met een gouverneur en een Overzeese Raad. De profielvacature publiceren we in Veto: u bent een blanke European tussen de twintig en de zestig jaar oud, want volgens reactionaire maatstaf zijn zwarten minderwaardig, vrouwen te slap en enkel vruchtbare zielen in staat te regeren.

Is het niet een beetje gemeen om die arme Amerikanen zo op hun domheid te pakken, horen wij u kritisch denken. Wel, bijlange niet: als er een beetje degelijk geschiedenis-onderwijs zou zijn, waarin het creationisme niet opnieuw de norm was, bijvoorbeeld, dan zouden ze niet zo dom zijn. Dan zouden ze misschien beseffen waarom ze niet terug naar een Ancien Régime willen. Maar geen nood: zodra het moderne en liberale Europa er aan de macht is, zullen wij daar degelijk onderwijs organiseren. En misschien gaan ze daar dan opnieuw beginnen nadenken en misschien zelfs opnieuw onafhankelijk willen worden. Helaas, dat zullen wij als goede moederstaat niet kunnen toestaan: het is duidelijk dat ontwikkelingsland Amerika, ondanks de verlichtingstraditie, niet voor zichzelf kan zorgen — laat staan voor de rest van de wereld. Omdat ze er eigenlijk ook zelf voor kiezen, zullen wij dus voor hen zorgen.

Wie dom is, moet de gevolgen daar maar van dragen.

Bram Delen & Gijs Van Gassen

Portulaca

Met groot ongenoegen lees ik in beide artikels dat Portulaca enkel nog feestjes van buitenlandse studenten ondersteunde. Dit is helemaal niet waar. Verschillende associaties hebben in het verleden culturele activiteiten georganiseerd die dan gedeeltelijk door Portulaca werden gefinancierd. De internationale studenten staan volledig in de kou en kunnen zelfs niet reageren omdat ze niet op de hoogte worden gebracht. Enkel de internationale studenten die het Nederlands voldoende machtig zijn, kunnen deze artikels lezen. Het wordt mijn inziens hoog tijd dat de buitenlandse studenten geïnformeerd worden over de stand van zaken en dat hun mening gehoord kan worden.

"Een voorzitter was er overigens al lang niet meer, omdat het quasi onmogelijk bleek om een buitenlandse kandidaat te vinden". Uit directe bron weet ik dat de vrijgestelde van Portulaca de afgelopen twee academiejaren geen voorzitter en vice-voorzitter wilde, dus werd de vraag niet gesteld en waren er geen verkiezingen. Is het niet de taak van LOKO om toe te zien dat de structuur die de OAV heeft goedgekeurd, ook nageleefd wordt?

"Guy Moors... lees crisismanager... in het academische tussenseizoen probeerde hij de puinhoop in kaart te brengen." Uit ervaring weet ik dat bijna elk academiejaar de nieuwe vrijgestelde een administratieve puinhoop erfde. Van continuïteit was hier geen sprake. Elke vrijgestelde verloor telkens weer kostbare tijd met het uitzoeken van de administratie. Dat een duidelijke taakomschrijving voor Portulaca hoognodig is, lijkt mij geen nieuw gegeven. De taak van de international officer als wegwijzer voor studenten met een vraag of een probleem is zeer nuttig. Een buitenlandse student zal niet zomaar iemand aanspreken wanneer er zich een probleem stelt. Er moet eerst een vorm van vertrouwen zijn.

Ik vind het heel jammer dat bij het artikel "LOKO-zorgenkindje..." een foto van Pangaea getoond wordt. Pangaea heeft totaal niets te maken met de problemen van Portulaca.

**Caroline Nijs
(Pangaea)**

Horizontaal

1 Bouwland - Ramp voor meisjes **2** Vierkante decimeters - Hoe groter dit orgaan, hoe minder cantusgedichtjes je moet maken **3** Onderzoeksgebouw - Palestijns leider **4** Koude - Plaats in Groot-Brittannië **5** Heb je beter niet op je hoofd - Overdreven **6** Oplossing voor vrouwenproblemen - Drankfles **7** Vordering - Stad in Duitsland **8** Steun bij verdriet - Hert **9** Traag - Steunbalk **10** Vogelhuisje - Daar rekenen ze met je af

Verticaal

1 Vis - Blies Kyoto nieuw leven in **2** Zelden terug te vinden in krabsla - Duitse peer **3** Turks gerecht - Dessert **4** Voegwoord - Zoogdier - Hooiafval **5** Uitgebrand maar alweer open café **6** Uitgebreidst **7** Plaats in Italië - Paard - Sturmabteilung **8** Oord des verderfs - Pelswerk **9** Dichtstbijzijnd - Lichaamsdeel **10** Nieuwe naam van Madonna - Terreurorganisatie

Dries De Smet

Mannen met macht hebben doorgaans twee kenmerken: een buikje en een hekel aan kritiek. Rector O. was de commentaar in Veto op zijn buikje dan ook spuugzat! Hij was helemaal niet te dik en trouwens, alle grote leiders hadden een stevig postuur. O. zou dat vermaledijde studentenblad wel even demonstreren dat er met zijn conditie niets aan de hand was!

Bij wijze van promotiestunt had de decaan van de Faculteit Bewegings- en Revalidatieleer, toevallig Buikers geheten, ooit alle leden van de Academische Raad een fitnesskaart voor zijn sportcentrum cadeau gedaan. Rector O. had het ding nooit gebruikt, maar nu stond zijn imago op het spel. Hij viste de stoffige fitnesskaart uit de onderste lade van zijn bureau en belde Veto op: "Zeg mannen, ik ga fitnessen. Kom dat eens verslaan, dan ziet ge dat er niets scheelt met mijn conditie!" Op de redactie van Veto werd het plots erg stil. Een lichtjes panikerende hoofdredacteur stamelde onverstaanbaar in de hoorn, tot ondergetekende in een vlaag van zelfbehoud de hoorn uit zijn zwetende handen rukte: "Waarom neemt u Jeroen Vandrommels niet mee? Die is voorzitter van LOKO-Kringraad. Ik zal u wel een afspraak regelen!" De rector bedankte ons voor dit prima voorstel en ging driftig op zoek naar zijn gifgroen trainingspak.

Uw dienaar belde meteen naar Jeroen Vandrommels en fluisterde op vertrouwelijke toon: "Jeroen, de rector wil met u gaan fitnessen. Ja, om iets geheim te bespreken!" Door het redactielokaal waarde een golf van opluchting — aan dat onheil waren we mooi ontsnapt. Eén verdieping hoger begon Vandrommels een nijvere speurtocht naar zijn fitnesskaart en zijn mooiste spandex-pakje.

Toen Jeroen de volgende dag aankwam in nauw zittend *coureurskostumeke* bij de sportzaal, zag hij daar een flink transpirerende rector. In een sportief onderlijfje en met een sponzen zweetband op zijn glimmende voorhoofd sprong de rector verwoed touwtje met een roze plasticen springkoord. "Ha, prutske! Ik zie dat ge uw beste kostuum hebt aangetrokken voor deze delicate opdracht. We zullen er dan maar gelijk aan beginnen zeker? Gij kunt precies ook wel wat sport gebruiken," knipoogde rector O. schalks terwijl hij in Vandrommels' buik porde. En daar klom de rector al op een hometrainer! Hij stelde het toestel in op de zwaarste stand, en begon op zijn gemakje te lopen. Op de band naast hem spartelde Vandrommels wanhopig om het tempo aan te kunnen. Toen hij voor de derde keer achterover van de band was geslagen, greep de rector hem bij zijn linkerbeen en sleepte hem mee naar de halters. Met rubberen armen probeerde Vandrommels vijftien kilo boven zijn hoofd te tillen, terwijl de rector naast hem vlotjes in de weer was met twee maal vijftig kilo.

O. sleepte zijn gast een namiddag lang langs alle mogelijke fitnessstoestellen, waar hij steeds op uitblonk. Vandrommels vroeg zich echter af of het katholieke aspect van de universiteit erin bestond dat de Inquisitie haar marteltuigen hier onderhield. Op het einde van de dag reutelde de student, meer dood dan levend, dat hij nog een afspraak had en begon zichzelf op handen en knieën richting Leuven te slepen. Rector O. zelf bleef nog een uurtje doortrainen.

's Avonds, toen de rector naar zijn rectoraat jogde, pikte hij de nog met bloedende knieën verder kruipende Vandrommels op. Als een volleerde brandweerman zwierde hij hem over zijn schouder en jogde verder. Met een joviaal "hier hebt ge uw medewerker terug, mannen!" wierp rector O. Vandrommels fluks binnen op de Veto-redactie.

Toen de telefoon de volgende dag de telefoon opnieuw rinkelde op de redactie kromp iedereen weer in mekaar, maar de hoofdredacteur nam koelbloedig op: "Goeiemiddag... Ja. Aha... Ik snap het. Komt in orde." De hoofdredacteur haakte in en sprak tot zijn manschappen: "Geen paniek. 't Was de rector niet." Een golf van opluchting waarde door het redactielokaal, tot de hoofdredacteur streng verder ging: "Het was Vandrommels. Paul-Henri, hij vraagt of hij eens een klapke met u kan doen. Hij kan niet lachen met dit stukje!"

Paul-Henri Giraud

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Studiekost moet omlaag

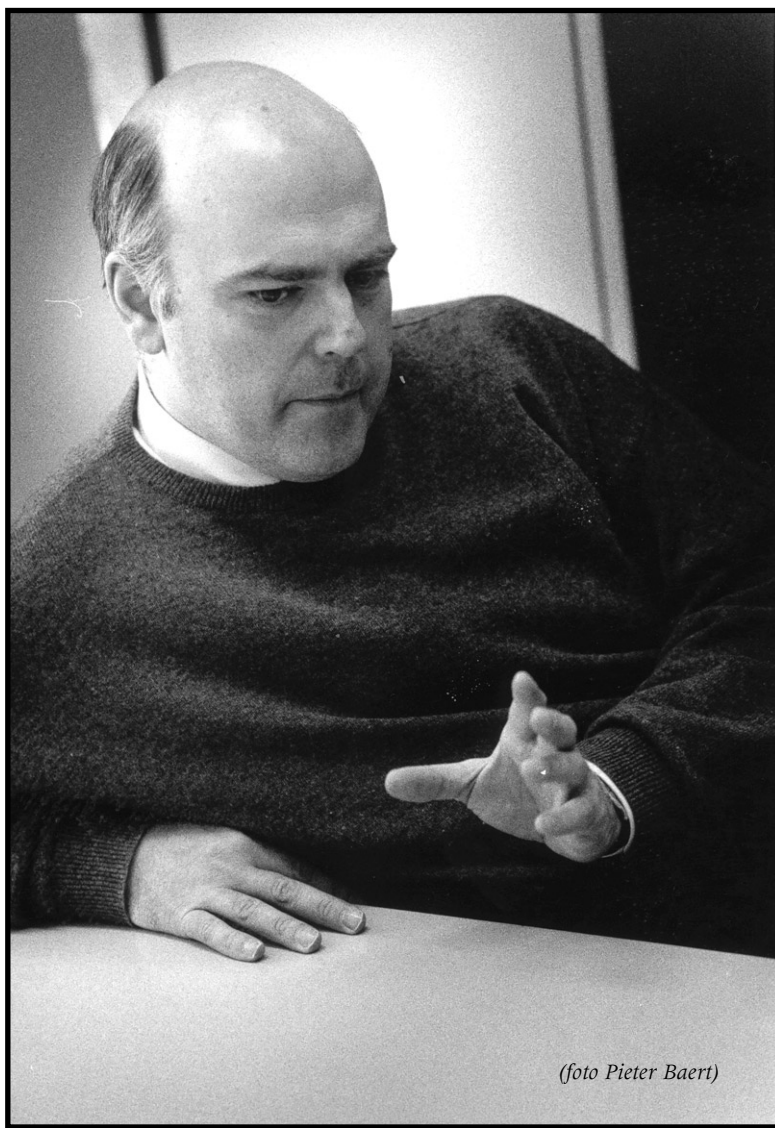
De K.U.Leuven gaat de kosten van handboeken en ander studiemateriaal onder de loep nemen. Studentencoördinator Danny Pieters vindt immers dat de studiekosten in sommige richtingen en voor sommige vakken te hoog liggen in verhouding met het aantal studiepunten.

Laurens De Koster & Ellen Permentier

Vanaf dit academiejaar moeten alle studenten Geneeskunde verplicht een laptop bezitten. Die niet geringe investering is niet voor alle studenten even gemakkelijk. Wie bij de faculteit Geneeskunde klaagde over de hoge kosten van een eigen laptop, werd echter doorverwezen naar de Sociale Dienst.

De Raad voor Studentenvoorzieningen besliste om geen financiële steun te geven voor laptops, omdat deze kost buitensporig is en om het mechanisme niet te bestendigen dat faculteiten hoge kosten opleggen om die door te rekenen naar de Sociale Dienst. Deze beslissing heeft wel tot gevolg dat minderbegoede studenten voorlopig in de kou blijven staan.

De laptop voor Geneeskunde is niet het enige probleem van studiekost. Ook de studenten Rechten klagen bijvoorbeeld omdat ze veel verschillende wetboeken moeten kopen, en over de hele universiteit gebruiken meer en meer proffen een duur handboek in plaats van een goedkope studentencursus. Een van de redenen daarvoor zou zijn dat de proffen onder druk van de K.U.Leuven staan om zoveel mogelijk mogelijk wetenschappelijke publicaties op hun naam te zetten. Een luxeditie bij een bekende uitgever valt daaronder, een Acco-cursus of een hoop papier bij de cursusdienst niet. Een oplossing voor dit probleem zou kunnen zijn dat Acco zijn boeken wat "wetenschappelijker" maakt, bijvoorbeeld door ze een ISBN-nummer te geven.

(foto Pieter Baert)

Aanbevolen

Om uit de spiraal van stijgende kosten te komen, stelt K.U.Leuven-studentencoördinator Danny Pieters een plan voor om de studiekosten eerst in kaart te brengen en daarna de probleemgevallen aan te pakken. Heel concreet is het de bedoeling dat de studenten in elke opleiding voor het eerste semester van de eerste bachelor nagaan hoeveel kosten er aan elk vak zijn verbonden. Dat is dan vooral de prijs van de cursus, maar eventueel kunnen ook hoge kopiekosten of dure 'aanbevolen' boeken meegerekend worden.

Nadat de kosten per vak bekend zijn, wordt de gemiddelde studiekost per studiepoint berekend voor de opleiding. Het is immers logisch dat de prof van een zwaar vak van bijvoorbeeld negen studiepunten meer boeken mag eisen dan die van een piepklein bijvakje van een half uur per week. Als dan blijkt dat een bepaald vak meer dan dubbel zoveel kost als het gemiddelde, zal de betrokken prof daarmee geconfronteerd worden.

Deze zachte aanpak zou normaal gezien al tegen volgend academiejaar zijn vruchten moeten afwerpen voor het eerste semester van eerste bac. Voor de volgende jaren wordt hij stap voor stap ingevoerd, samen met de BaMastructuur. Als echter zou blijken dat een groot aantal 'dure' proffen blijft volharden in de boosheid, kan er al volgend jaar een formelere en strengere procedure opgestart worden. Pieters hoopt dat dit niet nodig zal zijn: hij vermoedt dat proffen gewoon voldoende bewust moeten worden gemaakt van het probleem, en dat ze dan zeker bereid zullen zijn om goedkopere cursussen aan te bieden.

SUBSIDIËRING VAN MANAMA IN VRAAG GESTELD

Van Damme schopt keet

"Zoveel mogelijk jongeren een diploma laten halen is de opdracht van de overheid. Wat daarna komt zou de overheid niet meer moeten betalen." Met die straffe uitspraak besloot Dirk Van Damme het interview waarmee De Morgen haar prestigieuze reeks Flanders' Brains afrondde.

Tom Van Brussegem

Dirk Van Damme, kabinetschef van minister van Onderwijs Frank Vandenbroucke, stond in 2001 aan het hoofd van de werkgroep die de krijtlijnen uittekende van de BaMahervormingen (die zich na Bologna opdrongen). Als professor Onderwijskunde aan de UGent en specialist ter zake dirigeerde hij de wijzigingen die het onderwijslandschap in Vlaanderen voorgoed zouden veranderen. In 2003 bekleedde hij nog de functie van algemeen directeur van de Vlaamse Interuniversitaire Raad. De VLIR, die momenteel wordt voorgezeten door onze eigenste rector Oosterlinck, wierp zich op als adviesorgaan vanuit de universiteiten naar de overheid toe.

Volgens Van Damme is het van primordiaal belang dat de overheid instaat voor het verschaffen van een basisopleiding, de master. Maar op dat moment heeft ze haar rol vervuld. De master-na-master, daar zou ze niet meer in hoeven tussen te komen. De MaNaMa, de Voortgezette Academische Opleiding van weleer, is de master-

opleiding die door een student eventueel wordt aangevat nadat hij reeds een master behaalde. Krijgt de democratisering van het onderwijs hier geen ferme knauw? Dat wimpelt Van Damme af onder het devies dat de universiteiten er nog steeds zelf voor zouden kunnen kiezen een duit in het zakje te doen. Dat ze daarvoor uit hun eigen werkmiddelen zouden moeten putten zal ginds ongetwijfeld ook op zwaar gefrons onthaald worden. Bovendien vindt hij de houding van onze overheid nog vrijgevig. In de ons omringende landen gaan stemmen op om enkel de bachelor te subsidiëren. Maar zover wil Van Damme het niet drijven. De master is en blijft het uitgangspunt van een basisopleiding.

Stroom

"De samenleving mag niet opdraaien voor iemand die tot zijn dertigste wil studeren," dixit Van Damme. Op een ogenblik dat men de mond vol heeft van de kenniseconomie en levenslang studeren kan dit misschien wat bevreemdend overkomen. Kan een tweede diploma geen verrijking betekenen, het uitdiepen van een ander vakgebied geen verbreding van de kijk? Vloeit die inspanning van de overheid dan niet terug? Ook dit wordt gecounterd. "Men moet de beste studenten niet langer laten studeren, men moet ze sneller laten doorstromen naar het onderzoek."

Bovendien betwist hij dat een bijkomende opleiding wel degelijk een meerwaarde betekent. "Op een paar

uitzonderingen na, zoals een MBA, is de *return* verwaarloosbaar". Die MaNaMaopleidingen kwamen er volgens hem voornamelijk onder impuls van de professoren die het zagen als een prestigezaak er ook een in te richten. Zo'n opleidingen geeft hun onderzoeksgroep immers extra cachet.

Een opmerking die uit het kamp van de studenten zal komen is: moet de VLIR, die jarenlang door Van Damme vertegenwoordigd werd, dan niet de hand in eigen boezem steken? Het zijn zij die de universiteiten en hun professoren vertegenwoordigen. Is dan enige kritische

zelfreflectie niet meer aangewezen dan er met de grove borstel door te gaan? Is het niet constructiever die opleidingen elk apart te evalueren? En indien nodig enkele ervan eventueel te heropwaarderen opdat ze toch een meerwaarde kunnen betekenen voor de studenten? Reacties op deze uitspraken bleven vooralsnog uit. Het moet gezegd worden dat Van Damme er wel een traditie van maakt om geregeld met deze ideeën uit te pakken. Tot nu toe zonder direct resultaat, maar alert blijven is de boodschap.

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT

Jef Roos voorzitter RvB

Op de Raad van Bestuur (RvB) van 26 oktober werd Jef Roos verkozen tot nieuwe voorzitter voor de komende vijf jaar. Momenteel wordt deze functie nog ingevuld door rector André Oosterlinck. In de nieuwe structuur van de K.U.Leuven worden de functies van rector en voorzitter van de RvB echter gescheiden. Roos is oud-ondernemer en voormalig VEV-voorzitter. Als ex-bestuurder van ondermeer ALZ en Arcelor beschikt Roos over de bestuurlijke ervaring die men verlangt van een voorzitter van de RvB.

Lamine schrijft Leman

Luc Lamine, professor in de rechten aan de K.U.Leuven en officieel met ziekteverlof, schreef een open brief aan collega-professor en voormalig directeur van het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en Rascisbestrijding

Johan Leman. Lamine gaf tijdens de eerdere processen tegen het Vlaams Blok juridisch advies aan de partij, wat binnen de universiteit voor ophef zorgde. In zijn open brief, tevens gericht aan de premier en de koning en "met de datum van 9 november in het vooruitzicht", wijst hij Leman op de dubbele rol die hij zou gespeeld hebben. Het Centrum was immers de aanklager van het Blok, maar leidde volgens Lamine daarnaast ook de magistraten op om de Rascismewet te interpreteren en toe te passen. Over de wet gaf het Centrum ook een boek uit, waarin, aldus Lamine, leugens staan.

Deze en nog enkele andere beschuldigingen doen Lamine besluiten dat Leman een "vooringenomen en/of bedrieglijke en/of hoogst onbekwame directeur" van het Centrum was en "een ondermaats onderrichter van de rechters". Rechters die "in principe uw leerlingen waren" en moesten oordelen in het proces dat het Centrum aanspande tegen het Blok.

(bd)

Het godendom van Google

Professor Dirk de Grooff van het Leuvense Departement Communicatiewetenschap publiceerde onlangs bij Davidsfonds een handleiding voor 's werelds grootste zoekmachine Google. *Goochelen met Google* is geschreven voor elke internetgebruiker die zijn theoretische kennis wil verruimen en zijn zoekhandelingen middels specifieke opdrachten wil versnellen. Het handige formaat van het boek laat toe om het grijpklaar naast de PC te leggen. Achteraan heeft de Grooff een spiekaart ingevoegd die leidt naar snelle en vruchtbare zoekresultaten.

Katleen Gabriëls

Dirk de Grooff schreef al meerdere boeken om de internetgebruiker op weg te helpen. Ook met *Goochelen met Google* hoopt hij velen van dienst te zijn. Denk vooral niet dat u geen baat hebt bij dit boek, want volgens de auteur gebruikt de meerderheid Google niet efficiënt genoeg.

Veto: *Wat was de drijfveer om dit boek te schrijven?*

Dirk de Grooff: «Er zijn verschillende redenen. Ik ben zelf een redelijk fervente internetgebruiker. Ik doceer er een aantal cursussen over, zoals het vak 'Efficiënt zoeken'. Dat maakt het evident dat ik al meer dan tien jaar bezig ben met het zoeken op het

“Studenten kunnen niet goed zoeken op het internet”

internet. Het intrigeert me dat je er bijna alles snel op kan terugvinden. Dat is ook afschrikwekkend. Men leest vaak dat Google God is, omdat je er zoveel informatie op kan vinden en Google lijkt zo over de wereld te kunnen heersen.»

Veto: *Is Google beter dan andere zoekmachines?*

de Grooff: «Ja. Ten eerste omdat er een enorme database aan geïndexeerde pagina's is — dit zijn de webpagina's die door Google zijn gevonden en 'gescreend' worden op relevante trefwoorden. Ten tweede geeft Google relevantere resultaten. Daarvoor heeft de zoekrobot een vrij complex algoritme — dit is

een formule — ontwikkeld dat berekent welke pagina's het best beantwoorden aan een bepaalde vraag. Bijvoorbeeld, als je zoekt naar het trefwoord 'hepatitis', dan zijn er een tiental criteria die uitmaken welke pagina's eerst verschijnen in de zoekresultaten. Dat zijn dan elementen als: waar staat het trefwoord? Hoe vaak komt het trefwoord voor? De relevantie wordt ook bepaald door het aantal links naar die pagina. Ook het aantal gebruikers dat op een link klikt, wordt geregistreerd, want Google gaat ervan uit dat veelbezochte pagina's interessante informatie bevatten. Al die dingen bepalen de *ranking*. Let wel, dit is geen waterdichte formule, maar vergeleken met andere zoekmachines is Google beter. Google past zijn formule ook vaak aan na nieuwe bevindingen. Zo zijn er een aantal *website builders* die de formule van Google proberen te kraken en hun websites daaraan aanpassen. Google tracht de formule telkens te veranderen, wat de term *Google dancing* heeft gekregen, in die zin dat Google eromheen tracht te dansen.»

Studenten

Veto: *Kan het boek toegepast worden op andere zoekmachines?*

de Grooff: «Voor een groot stuk wel, maar langs de andere kant ook niet. Twee jaar geleden heb ik het boek *Snel en efficiënt zoeken op het internet* geschreven en dat behandelde verschillende zoekmachines. Het idee was om telkens een andere zoekmachine te gebruiken afhankelijk van wat je zoekt. Ik ben op dat idee teruggekomen, omdat je nu via

(foto Katleen Gabriëls)

Google alles kan vinden, wat twee jaar geleden nog niet zo was. Het is bovendien interessanter om één goede zoekmachine te gebruiken. Google is heel erg uitgebreid geworden, maar bevat natuurlijk ook nog blinde vlekken. Zo kan je voor video's beter terecht bij AltaVista. Maar ik zou zeggen: begin bij Google en breid dan indirect verder uit naar andere zoekmachines.»

God

Veto: *Is het boek niet handiger voor een persoon van middelbare leeftijd die nu pas met het internet geconfronteerd wordt dan voor een student die er mee is opgegroeid?*

de Grooff: «Nee, want studenten kunnen eigenlijk niet goed zoeken op het internet. Het zijn zware internetgebruikers, maar ze kunnen niet efficiënt genoeg zoeken, met als gevolg dat ze te veel tijd verliezen. Men heeft bijvoorbeeld de neiging om eerder de zoekterm 'Alaska+hoofdstad' in te geven als men naar de hoofdstad van Alaska zoekt, terwijl men met de zoekterm 'de hoofdstad

van Alaska is" veel efficiëntere resultaten bekomt.»

Veto: *Hoe moeilijk was het om volledigheid na te streven? Het internet verandert iedere dag, dus de informatie is snel verouderd.*

de Grooff: «Ja, dat is het frustrerende aan dit soort onderwerpen. Nu, ik heb kort op de bal gespeeld. Het boek is al enkele weken uit en het is nog steeds volledig. (lacht) Ik heb om de twee à drie jaar een update van dit boekje gepland en heb nu al een mapje klaarstaan voor updates.»

Veto: *Zweert u enkel bij Google?*

de Grooff: «Nee, ik heb ze allemaal onderzocht, maar het is gewoon veel handiger om één zoekmachine efficiënt te gebruiken. Het is trouwens onmogelijk om tien zoekmachines even goed te beheersen, tenzij je er natuurlijk continu mee bezig bent. Maar Google is God natuurlijk niet, want er zijn heel wat blinde vlekken.»

Dirk de Grooff, Goochelen met Google, Davidsfonds, Leuven, 144 p, 16.50 euro

DR. RAABE: "KERNFUSIE NOG NIET VOOR MORGEN"

Dikke deeltjes sterven sneller

Fundamenteel onderzoek aan universiteiten is onontbeerlijk als springplank bij het ontwikkelen van nieuwe technologieën. In de meeste gevallen gaan de resultaten van dit onderzoek voorbij aan het grote publiek, maar een zeldzame keer slaagt een onderzoeker er toch in om even in de schijnwerpers te staan. De publicatie van dr. Ricardo Raabe, verbonden aan de K.U. Leuven, in het vermaarde tijdschrift *Nature* ging dan ook niet ongemerkt voorbij.

Tom Van Breusegem

Energie uit de verschillende natuurkrachten en uit fossiele brandstoffen wordt vaak gezien als het enige alternatief voor de verfoeide kernenergie. Bijna steeds verliest men uit het oog dat naast de gebruikelijke 'kernsplijting', met haar lastige afvalproducten, er ook zoiets bestaat als 'kernfusie'. Bij kernfusie worden atoomkernen in botsing gebracht waarna ze, indien de omstandigheden het toelaten, een grotere kern vormen. Als dit lukt komt daarbij een grote hoeveelheid energie vrij omdat een deel van de massa in energie omgezet wordt. Deze methode kent een minstens even groot rendement als kernsplijting maar heeft geen last van de moeilijk verwerkbare afvalstoffen die dat met zich meebrengt. Maar de

toepassing van deze techniek, hoe mooi ook in theorie, blijft voorlopig in de kast liggen.

Labiël

Het vermoeden dat het gebruik van 'verzwaarde' heliumkernen het gemakkelijker zou maken om fusie tussen kernen te laten plaatsvinden, bood nieuwe perspectieven. Verzwaarde heliumkernen verkleinen de energiebarrière die een makkelijke fusie in de weg staat. Het onderzoek van dr. Raabe haalde die hypothese echter onderuit. Deze deeltjes, die meer neutronen bevatten dan hun natuurlijke tegenhangers, blijken veel kwetsbaarder te zijn dan de gewone kernen. Ze vliegen bijgevolg vaak te pletter tegen de energiebarrière. Het labiele karakter van dit type deeltjes staat deze methode voorlopig dus in de weg. Dr. Raabe zelf vertelt er ons meer over.

Veto: *Uw naam doet vermoeden dat u niet geboren bent in België.*

Ricardo Raabe: «Inderdaad, ik ben afkomstig uit Brescia, een stadje in het noorden van Italië. Eens afgestudeerd, hoorde ik van enkele Belgische vrienden dat de doctoraatsomstandigheden hier een stuk beter waren dan in Italië. Het duurde dan ook niet lang vooraleer ik besliste hier mijn kans te wagen. Ik begon in 1996 om in 2001 mijn doctoraat af te ronden. Vervolgens bracht ik twee jaar door in Parijs als postdoc. Nu ben

ik opnieuw in België als postdoctoraal onderzoeker.»

Veto: *Hoe lang bent u al bezig met uw onderzoek?*

Raabe: «We voerden de eerste metingen uit in 1998, maar het duurde nog enkele jaren alvorens we de fusie konden scheiden van de andere processen die optreden bij de experimenten.»

Veto: *Betekenen uw bevindingen het einde van nucleaire fusie als alternatieve energiebron?*

Raabe: «Nee, dit onderzoek had als eerste doel de processen die optreden bij fusie tussen 'verzwaarde' deeltjes beter te begrijpen. Over andere, gemakkelijkere methodes van fusie was al eerder meer gekend. Het zijn deze methodes die voorlopig en in beperkte mate kunnen gebruikt worden bij energieproductie.»

Duwtje

Veto: *Kreeg u veel respons na de publicatie in Nature?*

Raabe: «Jazeker. Veel collega's namen contact op. Maar het zal u niet verwonderen dat de gemeenschap onderzoekers in ons deeldomein, kernfysici die werken met exotische kernen zoals helium-6, niet echt groot is. Een publicatie in een toonaangevend blad als *Nature* is nogal een gebeurtenis.»

Veto: *Zal deze publicatie veel veranderen voor u?*

Raabe: «Als u doelt op werkaanbiedingen: Nee, die heb ik vooralsnog niet ontvangen.

Ik werd wel uitgenodigd om mijn werk toe te lichten op enkele seminaries in Frankrijk en kreeg een voorstel voor een tijdelijk verblijf aan een andere universiteit. De aandacht in binnen- en buitenlandse pers was overweldigend. Er verschenen artikels in *De Standaard*, *Le Soir* en *De Volkskrant* uit Nederland. Deze publicatie op mijn curriculum vitae kan een duwtje in de rug betekenen bij latere sollicitaties.»

Veto: *Betekent dit het einde van uw onderzoek in dit domein?*

Raabe: «Er is nog heel wat werk voor de boeg. We onderzoeken de mogelijkheden om de onderzoeksresultaten te verfijnen en eventueel door te trekken naar andere deeltjes.»

Veto: *Wat brengt de toekomst?*

Raabe: «Mijn plannen reiken noodzakelijkerwijs nooit verder dan twee jaar. Mijn statuut van postdoctoraal onderzoeker laat niet anders toe. Het feit dat ik geen gezin heb, zorgt ervoor dat ik me erg flexibel kan opstellen. Het wemelt van de postdocs zoals ik maar vele anderen kunnen zich zo'n onzekere toekomst niet veroorloven. Vaak verlaten ze dan ook snel de academische wereld. Ik voel me in zowat elk Europees land thuis. Dus als ik de kans krijg ergens in Europa aan onderzoek te doen dan zal ik die kans zeker grijpen.»

Meer over het onderzoek van dr. Raabe vind je op www.fys.kuleuven.ac.be/lis/lisol/research/fusion/6hefusion_generalpub.htm

(foto Katleen Gabriëls)

“Ik heb mijn ding kunnen doen”

Professor Rafaël Verstege, die jarenlang Romeins Recht en Onderwijsrecht doceerde, kreeg tijdens zijn loopbaan verschillende epitheta opgekleefd: “de man van de karaktervolle consensus” of “de grote vriendelijke reus”. Nu hij onlangs op emeritaat ging, werd hij *éminence grise*, een eretitel die te pas en te onpas wordt uitgedeeld, maar hem op het lijf geschreven is. Veto mocht op visite bij de enige prof die ooit tijdens de VRG-revue gespeeld werd door... zichzelf. Een gesprek over de onderwijsvrijheid, vogels en andere kleine dingen in het leven.

Bram Delen & Michel Segers

Veto: De rector heeft overwogen naar het Arbitragehof te stappen omdat hij geen studenten in zijn Raad van Bestuur wil. Roept hij de vrijheid van onderwijs hier terecht in?

Raf Verstege: «In het verleden werd de vrijheid van onderwijs al te makkelijk ingeroepen door het vrij onderwijs om een bemoeizuchtige overheid te counteren. Ze redeneerden: we zijn een vrije instelling en we moeten onze zin kunnen doen. Maar dat argument gaat niet op. Als de K.U.Leuven hiermee naar het Arbitragehof zou stappen, zal dat oordelen dat het de overheid vrij staat om zich al dan niet bemoeizuchtig op te stellen. Vrijheid van onderwijs betekent eigenlijk dat de onderwijsinstelling haar eigen grondslag mag kiezen en in functie daarvan zelf haar bestuursorganen mag samenstellen.»

«Aan Franstalige kant zegt het decreet dat het bestuur 20% studenten moet opnemen. Dat is wel onverzoenbaar met de vrijheid van onderwijs. De decreetgever aan Vlaamse kant stelt

zich daarentegen veel terughoudender op en laat de keuze tussen medebestuur en participatie. De Vlaamse universiteiten zijn dus niet verplicht om hun bestuur rechtstreeks te delen met de studenten. Het Vlaamse participatiedecreet is niet in strijd met de vrijheid van onderwijs. Het is volgens mij echter geen goed idee om een studentenraad geïsoleerd te laten vergaderen en advies te laten leveren aan de top van de K.U.Leuven (*het participatiemodel, brd/ms*): dat vind ik een rotslechte formule. Studenten moeten mee kunnen discussiëren op het moment dat er gedacht, geredeneerd en geamendeerd wordt.»

Veto: Gaat de regulering van het hoger onderwijs soms niet te ver? Is er een grens tot waar de decreetgever mag ingrijpen?

Verstege: «Ik kan die vraag bevestigend beantwoorden. Soms zijn het ook de instellingen zelf die teveel willen reguleren. Maar ik zou ook het tegendeel kunnen zeggen: dat men in het onderwijsrecht soms niet ver genoeg reguleert. De Raad van State vindt dat ook omdat er een minimum aan vergelijkbaarheid van diploma's en opleidingen moet zijn. De universiteiten hebben echter zelf de BaMa-hervorming in alle vrijheid kunnen uitvoeren. Zo werd deze hervorming een oproep tot academische creativiteit die een decreetale houvast miste. Ik meen dat in de toekomst bewaking en controle van de instellingen noodzakelijk zijn. Anders kan het bijvoorbeeld zijn dat de student moeilijkheden heeft bij zijn overstap van een bacheloropleiding naar een master aan een andere instelling.»

Elitair

Veto: Moet de K.U.Leuven naar een elite-universiteit evolueren, zoals bijvoorbeeld Oxford?

Verstege: «Ik zie daar niets in. Leuven heeft een historische opdracht die onveranderd blijft voor mijn part en erin bestaat om grote groepen intellectuelen te vormen. De onderwijsopdracht is een kernopdracht. Ik denk dat Leuven haar ziel verliest als we onderwijs zouden afbouwen ten voordele van onderzoek. Alle lasten die gepaard gaan met het onderwijs moeten we er dan maar bijnemen. Een elitaire universiteit past niet in een Vlaamse context. Ook ons toelatingsbeleid zoals we het vandaag kennen, draagt mijn voorkeur weg.»

Veto: Er gaan stemmen op om het bispen te ontzeggen door een bindend studieadvies. Wat vindt u daarvan?

Verstege: «Men zou inderdaad sommige studenten die beter niet zouden blijven studeren uitsluiten. Maar je zou ook mensen definitief uitsluiten die een tweede kans verdienen en die achteraf ook die tweede kans waard bleken. Je wordt in je eerste jaar onmiddellijk geconfronteerd met een heuse uitdaging en sommige studenten hebben daar wat

meer tijd voor nodig dan anderen. Uitsluiting geniet niet mijn voorkeur. Kijk naar al degenen die een bloeiend advocatenkantoor hebben en die hun eerste jaar gebist hebben.»

Veto: Is katholiek onderwijs vandaag nog relevant? Wat betekent het om een katholieke onderwijsinstelling te zijn?

Verstege: «Katholiek onderwijs is geen noodzaak, op secundair noch op universitair niveau. Het is wel een historisch gegeven. Als dusdanig gebeurt onderwijs vanuit een eigen houding en een eigen overtuiging. Een groep van mensen stelt zich verantwoordelijk vanuit een gemeenschappelijk achtergrond. Daarin schuilt een kracht en een dynamiek die moeilijk precies te articuleren is. Laat ons zeggen dat katholiek onderwijs een vorm van bedrijfscultuur is die zeer diepe wortels heeft. Wat dat over enkele jaren wordt, is een heel andere vraag. Maar ik denk dat aan de ene kant het katholiek onderwijs open moet staan voor de maatschappij en aan de andere kant de overheid voldoende de eigenheid van de vrije instelling moet respecteren.»

Honger

Veto: Klopt het dat u een stoïcijn bent?

Verstege: «Stoïcijn? Dat geloof ik nu niet meteen. Wel gereserveerd en terughoudend. Ik heb daar geen last mee en ik voel me daar goed bij. Er is zoveel te beluisteren. Attent opletten wat er gebeurt ligt mij beter dan extravagant uit de hoek komen. Maar als ik al extravagante kanten zou hebben, denk ik niet dat ik ze aan jullie zou vertellen. (lacht)»

Veto: Het cliché zegt dat studenten steeds minder respect tonen. Kunt u dat bevestigen?

Verstege: «Ik denk wel dat er meer gebabbeld wordt, maar of dat met respect te maken heeft zou ik niet zomaar kunnen zeggen. Er is eerder een minder besef van de wetmatigheden van het leven in een groep. Iedereen heeft steeds meer het gevoel dat hij op elk moment zijn ding kan doen. Vorig jaar heb ik voor het eerst meegemaakt dat ik zelf in een kleinere groep moest zeggen: ‘Hé, blijf eens bij de zaak.’»

Veto: Maakt het feit dat leerlingen minder voor Latijn kiezen het moeilijker om Romeins recht te doceren?

Verstege: «Nee, ik deed elk jaar de proef in de les waaruit bleek dat driekwart van de studenten een klassieke vooropleiding heeft genoten. Ik schat dat dat nooit gedaald is. Maar dit zegt misschien eerder iets over de mensen die in rechten geïnteresseerd zijn.»

Veto: Waarmee denkt u uw intellectuele honger te stillen tijdens uw emeritaat? Zou u nog willen lesgeven?

Verstege: «Ik zou geen les meer willen geven. Het is wel, het is goed geweest. Ik heb mijn ding gedaan, kunnen doen en ik ben daar heel blij mee. Wat ik verder zou doen? Ik heb me heel veel met onderwijszaken bezig gehouden en daar is nog werk zat: wat schrijven, werkgroep hier, commissie daar...»

«Ik herinner mij dat ik dit jaar in januari over het Hogeschoolplein liep. Het was zacht weer en een merel begon te fluiten, ik ben *efkes* blijven stilstaan. Ik zou het opnieuw doen maar dan net iets langer (*glimlacht zoals enkel Verstege dat kan*).»

(foto Dimitri Eynikel)

KORT • KORT • KORT KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

Rector en voorzitter associatie botsen

Niet aan de K.U.Leuven natuurlijk, want hier worden beide functies bekleed door André Oosterlinck. Wel aan de Universiteit Antwerpen (UA). De associatievoorzitter rond deze universiteit, professor Josse Van Steenberge had immers gepleit voor imamopleidingen aan de UA en de geassocieerde Antwerpse hogescholen gezien het pluralistische karakter van de instellingen. Dit zinde rector Van Loon van de UA niet. “We hebben interne procedures voor besluitvorming over nieuwe studierichtingen en een voorzitter wordt geacht die te respecteren” aldus Van Loon in De Standaard.

Aan de K.U.Leuven is dergelijk conflict vooralsnog niet mogelijk wegens cumul door de huidige rector, maar interessant wordt het wanneer volgend jaar de nieuwe rector aantreedt. Deze zal immers met ene André Oosterlinck als associatievoorzitter te maken krijgen.

Leuven blijft groeien

Met 29.625 studeren we dit academiejaar aan de K.U.Leuven. Dit betekent een nieuw record en 5,4 procent studenten meer in vergelijking met 2003-2004. Ook het aantal nieuwe studenten doet het erg goed met een stijging van 8,5 procent tot 5.046. In de eerste plaats doet Toegepaste Wetenschappen het erg goed. Door het wegvallen van het toelatingsexamen krijgt dat te maken met een veel grotere instroom (+21,4 procent). Daarnaast doen ook Farmaceutische Wetenschappen (een dreigend gebrek aan apothekers maakte deze opleiding aantrekkelijker), Economie en Letteren het erg goed. De laatste

kan dan ook een erg gevarieerd aanbod van talencombinaties voorleggen in de BaMastructuur. Bio-ingenieur, Pedagogie, Psychologie en Sociale Wetenschappen boerden achteruit.

VVS vult in

De Vlaamse Vereniging van Studenten (VVS), de overkoepeling van studentenraden aan de Vlaamse universiteiten en hogescholen, is eindelijk rond met de invulling van haar vacatures. De nieuwe voorzitter is zoals reeds langer bekend Ton van Weel, Nederlander, 25 jaar en student Kerkelijk Recht en Economie aan de K.U.Leuven.

Ondervoorzitter wordt Karen Donders, 21 jaar en studente Communicatiewetenschappen. Zij zal zich hoofdzakelijk met de internationale onderwijsdossiers bezighouden. Penningmeester Bruno Debbaut volgt zichzelf op. Debbaut is 25 jaar en studeert Handelswetenschappen. Naast deze drie personen bestaat de Raad van Bestuur van VVS verder nog uit Bavo Cumps (23) en Dieter Van Itterbeeck (19) die zich respectievelijk zullen bezighouden met onderwijs en sociale materie. Deze mensen worden voor de dagelijkse werking ondersteund door vier staf-medewerkers.

Waalse studenten betogen

VVS' Waalse evenknieën FEF en UNECOF trommelden donderdag 28 oktober 5.000 universiteits- en hogeschoolstudenten op om te betogen in Brussel. Hun eis: een herfinanciering van het hoger onderwijs. Studenten plaatsten

op het Surllet de Chokierplein drie doodskisten, bedekt met het embleem van de Franse gemeenschap. Er werden ook enkele eieren gegooid naar de zetel van de Franse gemeenschap op het plein, maar verder waren er geen incidenten. Minister van Hoger Onderwijs Marie-Dominique Simonet ontving een delegatie en beloofde de studentenvertegenwoordigers bij het beleid te betrekken.

Studenten Salvast moeten inpakken

Residentie Salvast op de Naamsesteenweg verandert van eigenaar. Zo veel is zeker aangezien de paters Salvatorianen in geldnood zitten. Wie het wordt kan echter verschillende uitkomsten met zich meebrengen. Wordt het de K.U.Leuven, dan lijkt er geen probleem aangezien de honderd studentenkamers dan kunnen blijven. Wordt de nieuwe eigenaar de psychiatrische instelling Broeders van Liefde, dan zullen de studenten moeten vertrekken en elders onderdak zoeken. Deze laatste piste is momenteel de kansrijkste omdat de liefdesbroeders voorlopig het hoogste bod (vier miljoen euro) uitbrachten.

Om de K.U.Leuven te overreden alsnog een hoger bod uit te brengen, startten de bewoners een petitie en drukten T-shirts. Of dit het Residentiebeheer kan overtuigen, valt sterk te betwijfelen. Wellicht moeten de Salvastbewoners, die laatst nog knap vierdes eindigden op de 24-urenloop, dan ook scheiden.

(bd)

Bush of Kerry in swing state Pennsylvania

(foto Charlotte Bouckaert)

Op 2 november trok een gepolariseerd Amerika opnieuw naar de stembus en dat zullen wij, drie Belgische studenten in Lehigh Valley, Pennsylvania, geweten hebben. Wekenlang werden we hier onderworpen aan een spervuur en bombardement van commercials, artikels, vlaggen, speeches, "bent u al geregistreerd"-telefoonoproepen en e-mail-offensieven ten voordele van president Bush of senator Kerry.

Frederik François

Soms zat er een duidelijke argumentatie achter de commercials en artikels, soms — meestal? — niet. In dat laatste geval is de teneur van het verhaal van een bedenkelijk niveau, of wat dacht u van de overtuigingskracht van de negatieve slagzin *Vote Kerry - Osama would!*? Nu is deze propagandaovervloed geen toeval, want Pennsylvania was met zijn 21 kiesmannen een van de belangrijkste *swing states*. Tot zelfs enkele uren voor de verkiezingen werden er groepjes Democraten op straat losgelaten, de Democraten hebben hier een kantoortje, om mensen te overtuigen om te gaan stemmen en om zeker juist te stemmen.

Zo ging er bijna geen dag voorbij zonder dat ik mij tegen zulke lieflijke aanslagen moest verdedigen met de zin die iedere politieke activist hier meteen deed huiveren, afknappen en vervolgens onverrichter zake naar een ander slachtoffer leidde: "I'M NOT AMERICAN!" Europeaan zijn leverde bij de Democraten wel enkele stickers en schouderklopjes op. Nu was de spanning hier bij momenten echt wel te snijden, dat merkten we bijvoorbeeld aan de activiteiten van de College Democrats en de College Republicans. Deze laatste konden het maar moeilijk verkroppen dat Michael Moore *himself* op onze campus kwam spreken enkele dagen voor de eigenlijke verkiezingen. Net voor die 'lezing' werd het kraampje van de aanwezige Republikeinen trouwens kordaat afgebroken door een meute *liberals*.

Toen op 2 november eindelijk de stemlokalen openden begon onze dag erg rustig, in mijn twee lessen werd er enkel opgeroepen om te gaan stemmen en meer aandacht voor het presidentieel duel bestond er voorlopig niet. Naarmate het sluitingsuur van de stembureaus angstvallig dichterbij kwam, nam de spanning en nervositeit echter toe. Zo kwamen vrijwilligers op onze deur kloppen om te zien of wij onze burgerplicht al hadden vervuld en reden er ook wagens rond die via luidsprekers iedereen aanmaanden om nog snel te gaan stemmen vooraleer de stembureaus dichtgingen.

Vanaf ongeveer zes uur nestelde mijn Amerikaanse Kerry -- stemmende roommate zich dan met een biertje naast mij in de zetel om vooral onze luie dag te vervolledigen maar ook om de resultaten af te wachten. Tijdens de hele nacht vonden we dat de journalisten maar bleven praten en praten zonder iets te zeggen. En laat dat net iets zijn waar de Amerikanen in uitblinken; ze zijn wereldkampioen in de nieuw in te voegen olympische discipline 'onbestaande bomen omver lullen'.

Zo waren er nutteloze peilingen om te zien voor wie de mensen die ketchup boven mosterd verkozen zouden stemmen en voorspelde men de uitslag op basis van wat Kerry op zijn bord kreeg of hoe Bush zijn hond knuffelde.

Kort na één uur plaatselijke tijd viel het verdict eigenlijk en helaas al — ja, we zijn vooringenomen — maar we bleven koppig en volhardend in de boosheid tot in de erg late uurtjes verder kijken, hopen op een klein mirakel. Na een korte nacht zonder goddelijke tussenkomst trokken we moe en slechtgezind naar de lessen alwaar de lijken van linkse studenten hulpeloos bengelden aan het plafond en elke minuut kwam een gehaaste student uit pure frustratie hun rijen vervoegen, al dan niet achternagezet door een triomferende, *four more years* schreeuwende horde Republikeinen. De overgebleven linkse rakkers verzamelden zich als geslagen honden tijdens mijn lessen alwaar ze ten prooi vielen aan zelfbevraging of aan collectieve wanhoop en zinsverbijstering, hierbij vakkundig bijgestaan door hun proffen -- het beroep van professor heeft wel zijn pathetische kantjes, nietwaar?

Als niet-Amerikaan onthield ik me bij die gelegenheden hoegenaamd niet van enige onzinnige, ongepaste, perfect irriterende en niets ter zake doende commentaren op het Amerikaanse systeem waarin een aftredend politicus meer dan 95 % kans heeft op herverkiezing, een percentage waar onze gewezen rode vrienden en onze 'dictator van het jaar' Saddam alleen maar van konden dromen in hun 'democratieën'. Hoewel wij medelijden hebben met onze Amerikaanse studiegenoten geloven we heilig in het gezegde 'je krijgt wat je verdient'. Nu is het aan hen om de volgende vier jaar levend en wel door te komen, en deze keer is er geen Florida-excuus meer, terwijl wij na dit academiejaar gelukkig mogen terugkeren naar ons aller Belgenlandje. En als ik afga op de reactie van onze medestudenten zullen we niet alleen terugkomen, de Belgische ambassade hier mag zich alvast opmaken voor een visa-stormloop en ons landje wordt waarschijnlijk wat te klein voor de pakweg vijftig miljoen politieke vluchtelingen die al onderweg zijn.

Parijse solidariteit

Parijs blijft verbazen, in alle opzichten. En als je geen zin hebt om luidkeels te gillen, een paar onschuldige daklozen aan te vallen of terug te keren naar huis, kan je er maar beter om lachen. En ik kan je beloven dat mijn immer trouwe medeplichtige en ikzelf al hard op onze billen gekletst hebben.

Catherine Zenner

Zoals eerder is verteld, is er geen beter synoniem voor chaos dan de Universiteit van Nanterre. Het zal u echter niet verbazen dat ook Leuven af en toe wel eens wat in de pap te brokken wil hebben. Ongetwijfeld daarom kregen mijn kompaan en ik pas na drie weken te horen dat we een bepaalde les literatuur moesten volgen. Bij die geschifte professor vernamen we dat het vereist was een boek te lezen dat zowaar nergens voorhanden was, tenzij je de heerlijke prijs van 70 euro wou neertellen. Heel schattig allemaal, maar dan hadden ze buiten de Belgische waard gerekend.

Om ons van onze stoerste kant te laten zien, bezochten we niet minder dan twintig boekenkraampjes aan de Seine. De verkopers starden ons daarenboven aan als waren we een stel criminelen in vermomming. Het boek, 'Les déraciné' van Maurice Barrès, werd immers ooit als 'politiek incorrect' beschouwd en dat zouden we geweten hebben. Moedeloos en pruilend bereikten we het einde van de boekenkraampjes, toen we opeens een *oui* op onze vraag geantwoord kregen. Onze verlosser keek echter nogal dwaas en spottend uit de ogen. Hierdoor werd onze hoop vrij snel gedooft en omgezet in een kleine golf van agressie, waar ik met spijt en schaamte aan terugdenk. Dreigend en knarsetandend keken we de man aan die zich, meer uit angst dan uit sympathie, al snel richting boek begaf. Voor 4,5 euro werd het van ons. Het nieuws verspreidde zich als een lopend vuurtje. Bij het volgende kraampje kregen we het boek eveneens in onze handen gestopt. Wie dus ooit in Parijs iets nodig heeft, vertel gerust dat u Catherine Zenner en kompaan kent. U zal geholpen worden.

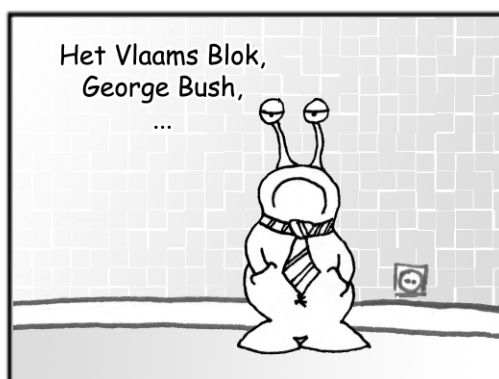
Levenslijn

Natuurlijk mag ook de groeiende huisdierenoverlast niet onvermeld blijven. Meer nog, het is een probleem dat internationaal moet worden aangepakt. Geld inzamelen, petitieën, betogen, dat zijn de plichten van iedere goede burger. Groot was dan ook mijn ontroering wanneer een zorgvuldig opgemaakte 16-jarige meid de metro opstapte en tegenover mij plaats nam. In het teken van de rouw had ze zelfs mascaravegen tot onder haar ogen aangebracht. Ze was zo aangedaan door de eenzame diertjes die achtergelaten waren door hun baasjes, dat ze besloten had er eentje te adopteren. Een schattige, zwarte, langharige rat prijkte op haar schouders en wroette haar liefdevol door de haren.

Je begrijpt wat er zich door mijn hoofd afspeelde. Medeleven, vertederend en sympathie. Toch moet je ook inzien dat ik niet veel langer op mijn plaats kon blijven zitten. Dat dier was niet minder dan een halve meter lang, kronkelde van hier naar daar en bezorgde mij duizend rillingen over mijn hele lichaam. Ik was gedegouteerd. Wat bezielde dat kind om een vuile, smerige rat mee te brengen? Een oplossing was dringend nodig. Daar in de verte kon ik een glimp opvangen van een donzige, zij het smerige hond. Maar alles was beter dan een bacterievolle rat. Als een dief in de nacht sloop ik weg van de heldhaftige meid. Parijs, niet alleen de stad van mijn hart maar ook de stad mét een hart.

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

VETO

KERK

KAPITAAL

STAAT

WEEKBLAD 8 NOVEMBER 2004
31ste JAARGANG nr. 6

BLAD VAN DE ALGEMENE STUDENTENRAAD

V.U.: WIM GEMOETS
'S-MEIJERSSTRAAT 5

Uit Veto, jaargang 1, nummer 1, oktober 1974:
"Andermaal stellen wij vast dat ook dit academiejaar de speech van de studenten niet ernstig genomen werd. Met rede beëindigde de studentenvertegenwoordiging zijn uiteenzetting met de zin 'dat wij elk jaar hetzelfde moeten herhalen is tenslotte niet aan ons te wijten'. Dit impliceert natuurlijk dat wij ook die laatste 'salut' moeilijk kunnen brengen. Daarom stellen we ook graag ons... Veto."

veto 1974*2004

Spelling-Geerts

Op 9 januari 1995 stond er een kadertje links onderaan de voorpagina van Veto. De redactie meldde dat ze zou gaan schrijven volgens de spelling-Geerts. Vanaf dat moment verschenen er woorden als sjokola, ginekologen en roete in Veto. Dat gebeurde als portest tegen “de onzinnige argumenten die in de besluitvorming over de spelling en de publieke opinie telkens weer naar voren komen.” De spelling-Geerts was het huzarenstuk van een tienkoppige commissie onder leiding van de Leuvense professor Guido Geerts. In 1990 kreeg die van de Taalunie de opdracht om de spelling te herzien. De regels werden doelbewust eenvoudig gehouden: geschreven woorden vertoonden een duidelijke link met hun uitspraak.

Een perslek beknotte echter de levensduur van de spelling-Geerts. Daags na het verschijnen van een artikel hierover in De Standaard, schoten de ministers het voorstel af. Weg met Geerts! Een nieuwe spelling werd ontworpen en met veel minder kritiek aangenomen.

Niet door Veto dus. Volgens de redactie was een goede spelling er een die gemakkelijk aangeleerd kon worden. Dat de nieuwe spelling dat niet was — en is —, hoeven wij niet meer te betogen. Veto profeteerde zelfs dat iedereen bij Veto zou komen schrijven, in spelling-Geerts. “Dat is de enige mogelijkheid die u heeft om zonder problemen foutloos te schrijven.”

Tot jaargang 29 werd de spelling-Geerts volgehouden. Op 25 november 2002, na een weekend van discussiëren, viel dan uiteindelijk het doek voor Geerts. De redactie voelde de laatste jaren dat het debat omtrent de spelling wat gedateerd was. “De toenmalige verantwoordiging is verdwenen en de lezer weet niet meer waarom Veto spelt zoals het spelt.” Veto bleef kiezen om, in een wereld van verengelsing en sms-taal, helder Nederlands te blijven hanteren.

Veto is onbetaalbaar

Veto wordt gratis verspreid in Leuven. Je vindt hem in de faculteitsgebouwen, Alma's en fakbars. Je hoeft hem dus maar mee te nemen. Maar Veto is geen dertig jaar gratis geweest. In de eerste jaargang koste één nummer vijf frank, in de tweede jaargang acht frank en in de derde jaargang al tien frank. In 1978 wordt het inschrijvingsgeld van de K.U.Leuven opgetrokken. Gelukkig besparen de studenten op hun Veto: de Algemene Studentenraad beslist om het blad vanaf jaargang 5 gratis te maken. In jaargang 8 wordt voor het eerst reclame ingevoerd, vooral om financiële redenen. Niets is immers gratis, ook niet de dure materialen die nodig zijn om een Veto te maken, of de redactiesecretaris, de enige betaalde kracht bij Veto. Die reclame is in de eerste nummers van een jaargang telkens sterk aanwezig, maar ze wordt aangevuld met stukjes voor kringen en fakbars. Later wordt die overdaad ingeperkt en geldt de stelregel 'maximaal anderhalve publiciteit pagina in een normale Veto van zestien pagina's', het hele jaar door.

Steunkleur

De Veto die u nu vasthoudt is rood. Toch is rood niet altijd de steunkleur geweest van Veto. Een korte geschiedenis.

In den beginne was er geen vaste steunkleur. In de tweede jaargang verschijnen rood, paars, blauw, groen of oranje. In de zevende jaargang (1980-1981) wordt rood als de enige steunkleur aangenomen. Waar dit eerst enkel geldt voor de kopjes, begint rood uit te groeien tot een waar handelsmerk. In jaargang 22 barstte de rode verfbom helemaal: kaders, titels, tekeningen, drop-caps, alles werd rood. In jaargang 25 viert de redactie feest. Het kroontje wordt een Veto in vierkleurendruk en op kwaliteitspapier. Rood blijft prominent aanwezig, maar ook blauw, paars en groen verschijnen tesamen in één nummer. Nadat de rekening is gemaakt, besluit Veto toch maar terug te keren naar rood.

Tot vorig jaar. Tot ieders verbazing is nummer 14 van jaargang 30 blauw in plaats van rood. De redactie meent dat hierdoor het wekelijkse verschijningskarakter beter in de verf wordt gezet. Ook aan de lay-out wordt nu, voor het eerst sinds lang, opnieuw gesleuteld.

Veto: hoe het was en is

Andere studentenkranten

Schamper (UGent) — Ze noemen zichzelf 'het blad van papier' sinds ze niet meer afhankelijk zijn van een studentenorganisatie. Ze komen ongeveer tweewekelijks uit en zijn gratis. Ze zijn toe aan hun 425ste nummer, verspreid over 30 jaargangen.

Dwars (UA) — Nu de Universiteit Antwerpen één geheel geworden is, kunnen de studenten niet meer achterblijven. **De Gans** werd opgedoekt en in november 2001 verscheen Dwars voor het eerst. Ze komen maandelijks uit, ook gratis.

De Krant (VUB) — In vrijzinnig Brussel bericht De Krant over het plaatselijke reilen en zeilen, in driewekelijkse termijnen. Zij beleven dit jaar hun twaalfde jaargang.

De Moeial (VUB) — Tweede studentenkrant van de VUB, in samenwerking met het Brussels Studentengenoootschap, Studiekring Vrij Onderzoek en Dienst Cultuur. Ze komen uit op 1500 exemplaren.

The Voice (K.U.Leuven) — De Engelstalige krant aan onze Alma Mater, voor de buitenlandse studenten. Ze zijn aan hun achtste jaargang toe. Maandelijks kan je één van hun 1500 gratis exemplaren oppikken.

Een unicum is de *Vlaamse Studentenkrant*, die uitkwam op 16 oktober 1986 (jaargang 13). Het blad was een katern in Veto, en het resultaat van een samenwerking tussen de verschillende Vlaamse studentenbladen. Het doel was een gemeenschappelijk protest te laten horen tegen de besparingen in het hoger onderwijs.

www.veto.be

De eerste Veto on-line verscheen op 6 maart 1995, op de server van de Faculteit Letteren. Kris Jacobs, toenmalig hoofdredacteur, schreef: “Je kan er tegenwoordig niet meer omheen: Internet is *red hot*. Veto kon natuurlijk niet achterblijven en daarom vindt u vanaf deze week Veto ook op dat wereldwijde netwerk.” Het adres was nog niet www.veto.be, maar www.arts.kuleuven.ac.be/projects/veto.html. Dat het internet wel bekend was bij de jonge hoogeschoolden, maar nog niet ingeburgerd, blijkt uit volgend citaat: “Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen nu ook elektronisch bezorgd worden. Dat zal mogelijk zijn vanuit de Internet-Veto, maar ook met het zogenaamde e-mailsysteem.”

Toen Veto online kwam, werd het hiermee een van de pioniers binnen de Vlaamse kranten. Enkel het studentenblad Schamper van de UGent deed het beter: op 20 februari 1995 kon je hen op het wereld wijde web terugvinden.

Zoekertjes

Op 23 april 1981 verschijnt er een nieuwe reeks in Veto: de zoekertjes. De verklaring hierbij was: “Veto werkt hard om zijn service aan studenten en kringen te verbeteren. Daarom vanaf nu een nieuwe dienst: de zoekertjes, ‘te koop’, ‘te huur’, ‘gevraagd’, etc. (...) Zorg ervoor dat je er een briefje van 20 frank bijsteekt. We zijn gedwongen hiervoor een vergoeding te vragen, omdat deze rubriek ons extra ruimte zal kosten, die niet door de begroting wordt gedekt.” De rubriek miste in het begin een beetje zijn doel. Het maximum per week waren tien zoekertjes. De meeste bleven zakelijk.

In jaargang 12 verhuisde de rubriek van de achterpagina naar de voorlaatste pagina. Het zakelijke karakter verdween ook stilaan. De rubriek werd regelmatig op een late zondagnacht door de eindredactie volgeschreven. Tot jaargang 28 bleven de zoekertjes bestaan. Tegen die tijd mochten niet-commerciële zoekertjes gratis, voor commerciële werd er 100 frank per week gevraagd. We geven u een selectie uit ééntwintig jaar zoekertjes.

- **Verloren: Moed.** Op 22 april jl. na examens fundamentele wijsbegeerte. Laatst gez. ter hoogte v. de schoenen. Breng aub terug 't Schachtenkwrt. 5, 3000 L. (*het eerste zoekertje, 23 april 1981*)

- **Ervaren Limburgse mijnwerker gezocht** voor het graven van een tunnel tussen het Justus Lipsiuscollege en Regina Mundi. Kandidaturen naar Bart Tubbax, Minderbroederstraat 15, kamer 01.110. (*jaargang 14*)

- **Gezocht: pomp om ondergelopen tunnel leeg te pompen.** Neemt contact op met Bart Tubbax, Minderbroederstr. 15. (*jaargang 14*)

- **Typen van thesissen op tekstverwerker, 55 fr. per dag, Kris Rosselle, Naamsesteenweg 130, 3030 Heverlee, # 20.70.77.** (*jaargang 15 en verder*)

- **Raar maar waar! Ik verzamel gedroogde muggen. Wie kan mij grote hoeveelheden hiervan bezorgen? Ik bezit genoeg ruilmateriaal: mieren en oorsvormen (gedroogd natuurlijk!).** (*jaargang 16*)

- **Verloren te Waterloo: veldslag.** Terugbezorgen aan Napoleon. Audiëntie elke vrijdagvoormiddag. (*jaargang 17*)

- **Luk met helm zoekt meisje met motor.** (*jaargang 18*)

- **Aan het meisje met wie ik do 29/11 samen gekotst heb tgo HDR: wanneer eten we eens samen? Kobbé.** (*jaargang 19*)

- **Aan de semies van Leo Dertien: gelieve het orgel 's morgens vroeg te laten voor wat het is. De Volwaardige Bewoners.** (*jaargang 20*)

- **Stel jonge meiden zoekt dringend een mannelijke stripper voor dinsdagavond. Geïnteresseerd? Bellen voor 18u op dinsdag naar 23.29.30.** (*jaargang 21*)

- **21 j. ram wkm jng hr mt krt haar; lfst in Chiro. Aspr: di 5/2, 20.30 u in JP Mickelerstraat 17.** (*jaargang 22*)

- **Er is in deze wereld nood aan verse tomaten, gehakt en kritiek op de gevestigde orde. Pas dan zullen u en ik op ons beider oren slapen. Mijn lief, ik zie je graag. Ook al zit je ver.** (*jaargang 23*)

- **Simon-met-de-oranje-sponsbroek (25) zoekt vriendinnen van vroeger om mee in de zandbak te spelen. Schrijven naar Waversebaan 228.** (*jaargang 24*)

- **Gevonden in de Bondgenotenlaan: kandidate musicologie, lang blond haar en neusbel.** (*jaargang 25*)

- **Donderdag 27.10.00 vrouwenavond. 21u. Chez Bibi.** (*jaargang 26*)

- **Aan de welbespraakte jongen van Krira: zou je wel kunnen presteren bij vrouwvernederende bestiale bloeditstorting-genererende standjes — er gaan immers hardnekkige geruchten over je latente homoseksualiteit.** (*jaargang 27*)

- **Hulpactie 'Schone Kleren' vraagt dringend kostuum en das. Contacteer Kringraad.** (*laatste zoekertje, 11 maart 2002*)

De botte pen van Campuskrant

"Zijn garderobe was samengesteld uit plantaardig afval en toen hij zijn mond opendeed bleek hij bovendien zijn gebit te hebben gezet in het stort van Interleuven want zijn voorste tanden ontbraken volledig en de rest had de kleur van gepolijste steenkool."

In haar beginjaren bleek de Campuskrant (CK) het columngenre nog niet volledig onder de knie te hebben. Bovenstaand citaat kwam uit de pen van columnist en Acco-winkeldirecteur Luc Vander Velpen. Hij beschrijft hier de toenmalige SoRa-voorzitter Johan Vos, die een jaar voordien op ernstige wijze van zijn fiets getotterd was en daarbij zijn dentale voorgevel kwijtspelde.

Op hun volgende algemene vergaderingen weerklonk zowel bij Kringraad als bij Sociale Raad de vraag naar het ontslag van Vander Velpen. Bij de eerste enkel als CK-medewerker. Bij de tweede zelfs als Acco-directeur, want hoe kan iemand met zo'n gebrek aan respect voor studentenvertegenwoordigers met hen samenwerken, zo klonk de redenering. De boosdoener zou een klacht wegens smaad aan zijn broek krijgen en de CK-hoofdreductie, de verantwoordelijke uitgever en de rector werden om uitleg gevraagd.

Twee jaar eerder was professor en tv-kok Herwig Van Hove reeds aan Vander Velpens botte pen ten prooi gevallen.

Jaargang 20 (1993-1994)

NSV dagvaardt Veto

"De rechtbank veroordeelt gedaagde tevens om aan de burgerlijke partijen in solidum een dwangsom te betalen van 500 frank per dag vertraging in de opname van het 'recht van antwoord', ingeval niet wordt voldaan zoals hierboven bevolen."

Woensdag 8 maart 1989 leidde NSV-preses Bart Laeremans een betoging van 'Jong Vlaanderen' voor een onafhankelijke regio. In dezelfde week oordeelde de Financiële Controle Commissie (FKK) negatief voor de Nationalistische Studentenvereniging. Sinds 1982 reeds stond de extreem-rechtse groepering in de kou als het op de verdeling van FKK-gelden aankwam. Wat de Commissie in '89 niet doorhad, was dat de NSV onder het mom van de Werkgroep Migratie een tweede aanvraag tot financiële ondersteuning had ingediend die wel goedgekeurd werd. Voor de NSV'ers was dit het bewijs dat linkse initiatieven bevoordeeld werden en het FKK-geld vooral diende om de PvdA-partijkas onrechtstreeks te spijzen.

Veto's forse berichtgeving over beide voorvallen deed Laeremans en de NSV in de pen kruipen. De weigering om het recht van antwoord te publiceren leidde op 28 april tot de

dagvaarding van Veto. Langdurig getouwtrek zorgde ervoor dat er pas op 26 februari 1990 een definitieve uitspraak gedaan kon worden. Het stuk verscheen in Veto 23 van die jaargang.

Jaargang 15 (1988-1989)

30 markante gebeurtenissen

K.U.Leuven: een geval apart

"Heeft het ontbreken van een dergelijke standpuntinname (het al dan niet toelaten van Zuid-Afrikaanse onderzoekers, red.) te maken met het feit dat, zoals algemeen wordt aangenomen, de Kredietbank een machtige lobby vormt binnen de KUL-structuren?"

De aanhoudende negatieve berichtenstroom uit Zuid-Afrika leidde in het najaar van 1985 tot de oprichting van het Leuvense Komitee Boykot Apartheid. Het comité moest de Leuvense en bij uitbreiding de wereldbevolking warm maken voor acties tegen de racistische scheiding van blank en zwart in Zuid-Afrika. Naast een petitie, prikacties, alternatieve lessen en films stond ook Veto maandenlang bol van onderzoeksjournalistiek en geladen discussies.

De K.U.Leuven werd aangewreven dat ze zich niet aan de VN-resolutie voor een boycot tegen Zuid-Afrika hield. Dat lag aan het uitwisselingsverkeer van profen en — vooral — geneeskundestudenten. Ook Protea, een aan de Kredietbank gelieerde apartheidvereniging, stond ter discussie. Kringraad stapte dan ook naar de Akademische Raad en vroeg om een publiek standpunt in te nemen en de dialoog met anti-apartheidstrijders aan te gaan. Het voorstel werd echter gedumpt in de Commissie De Ruytere. Door het uitblijven van een standpunt ging Veto dan maar zelf de dialoog aan in een aantal interviews.

Jaargang 12 (1985-1986)

De onverbiddelijke verzoening

"Als klap op de vuurpijl kondigde hij (de preseskandidaat) aan volgend jaar desgevallend een KrUL-afdeling in Medika op te richten, indien opnieuw het presidium een lakse houding t.o.v. ASR zou innemen." (uit: Faze, nr. 9)

Na de verdeeldheid tussen de kringen van het begin van de jaren 80, moest 1986 het jaar van de hereniging worden. Als een rode draad lopen de verslagen van verzoeningsgesprekken tussen de Algemene Studentenraad (ASR) en de dissidente Kringunie Leuven (KrUL) door de Veto-jaargang. Het overleg, dat tot een nieuw overkoepelend vertegenwoordigingsorgaan moest leiden, bevatte ook de vraag naar de rol van Veto. De typering 'veeleer kritisch dan allesomvattend' werd bevestigd en zo kon ook

een eerste verzoeningsvoorstel, waaraan Veto had meegewerkt. Hetzelfde ongenoegen leefde bij Ekonomika en enkele kleinere kringen, die in een latere verzoeningspoging weigerden tot de nieuwe koepel toe te treden. Het was uiteindelijk wachten tot het volgende academiejaar, vooraleer LOKO, dat alle kringen centraliseert, het levenslicht zag.

Jaargang 12 (1985-1986)

Vrijheid van studiekeuze

"... door de invoering van numerus clausus pleegt de onderwijsminister (Daniel Coens, CVP) woordbreuk. Dat beginnen we spijtig genoeg gewoon te worden."

Een tekort bij het RIZIV en globale problemen met de gezondheidszorg stemde in het midden van de jaren 80 tot nadenken over besparingsmaatregelen. Een van de denkpijsten was een beperking op het aantal artsen via het numerus-clausus-systeem, een idee waarop al sinds '75 gebroed werd.

In november '85 spraken de Leuvense geneeskundestudenten zich met een kleine meerderheid van 53% uit tegen de maatregel en tegen de decanen geneeskunde in. Die laatste ondervonden echter tegenwind van rector Dillemans zelf op de Academische Raad van 12 mei '86. Daarmee plaatste hij de K.U.Leuven op één lijn met de andere universiteiten.

Via *De Morgen*-journalist Paul Geerts verneemt Veto dat Martens VI uiteindelijk zwichtte onder druk van de artsen. Minister Coens verzoende daarbij wel die artsen en de universiteiten, maar liet de studenten in de steek. Door bidders niet meer te subsidiëren zou de unief ze niet meer willen inschrijven, wat in de praktijk een numerus clausus tot gevolg heeft. En laat studiefinanciering nu net het andere punt zijn waarover Coens hoogstpersoonlijk met Veto in de clinch lag. Een bezetting van het rectoraat was nu niet meer veraf...

Jaargang 12-13 (1985-1987)

De Somer contra Veto

"Geacht heterogeen publiek, U, die tot de academische elite behoort en 125.000,- frs en meer per maand verdient...U die als arbeider uw kost verdient aan deze instelling en bij uw ongeschoolde kollega's nog barema's moet betreuren van nauwelijks 23.000 frs..."

Op de traditionele opening van het academiejaar komen ook de studenten aan het woord. In '80 bleek deze zekerheid slechts een halve waarheid. Toen SoRa-voorzitter Karel Meganck zijn speech mocht afsteken, begon hij met de bovenstaande vergelijking. Deze hekeling van de politieke besparingsdrang schoot bij profen en notabelen in het verkeerde keelgat. Adjunct-minister Geens verliet de aula. Toen Meganck zijn pijlen in naam van de studenten vervolgens op de universitaire verspilzucht richtte, snoerden de profen hem de mond door met de voeten te trappelen. Even later onderbrak rector De Somer de speech, omdat Meganck zijn tijdslimiet zou hebben overschreden.

Veto publiceerde de volledige speech en volgde de Academische Raad in de weken erna nauwkeurig op. Daar weigerde de rector zich op vraag van de studenten te excuseren en werd de representativiteit van Meganck in vraag gesteld. Op de volgende AR hekelde professor Dillemans, toen nog decaan van Rechten, de verslaggeving in Veto. De rector viel hem bij door de grenzen van de journalistieke vrijheid af te lijnen. Veto reageerde door berichtgeving en commentaar in zijn verslagen van de AR voortaan duidelijker te onderscheiden.

Jaargang 7 (1980-1981)

Het proces-Anciaux

"Hier wordt zeer duidelijk dat het huidige VRG-kiesreglement niet op maat gesneden is voor deze feiten die het studentikoze overstijgen."

Die feiten betreffen de strijd om het VRG-presesschap tussen Bruno Lambrecht en Roel Anciaux in maart '96. Toen beiden een sponsoringaanbod van *Trans American Travels* kregen, besloot Lambrecht de gulheid van zijn sponsor even na te trekken. TAT bleek niet te bestaan en het voorstel kwam van een postbus op naam van... Anciaux. Deze broer van huidig minister Bert ontkende elke verdenking. Bovendien kon hij de postbus niet geopend hebben, want daarvoor is een identiteitskaart nodig en die was op dat moment gestolen. Alleen was daar pas een maand na de feiten aangifte van gedaan.

In overleg met de decaan schorste het kiescomité Anciaux. Daarop spande die een proces in kortgeding aan waarbij de rechter oordeelde dat Anciaux' schuld niet bewezen werd. In de daaropvolgende verkiezingen won Lambrechts' *Wet Wet Wet* ruimschoots van tegenstander *Sur Plus*. De winnaar besloot geen klacht meer in te dienen.

Wie wel een proces aan het been kreeg, was Veto. Anciaux sloeg het recht van antwoord over en trok meteen naar de rechtbank wegens smaad en eerroof. Al was dat niet geheel duidelijk voor zijn eigen advocaat. De enige zekerheid was dat de nieuwe Veto mysterieus uit de bakken verdween.

Jaargang 22 (1995-1996)

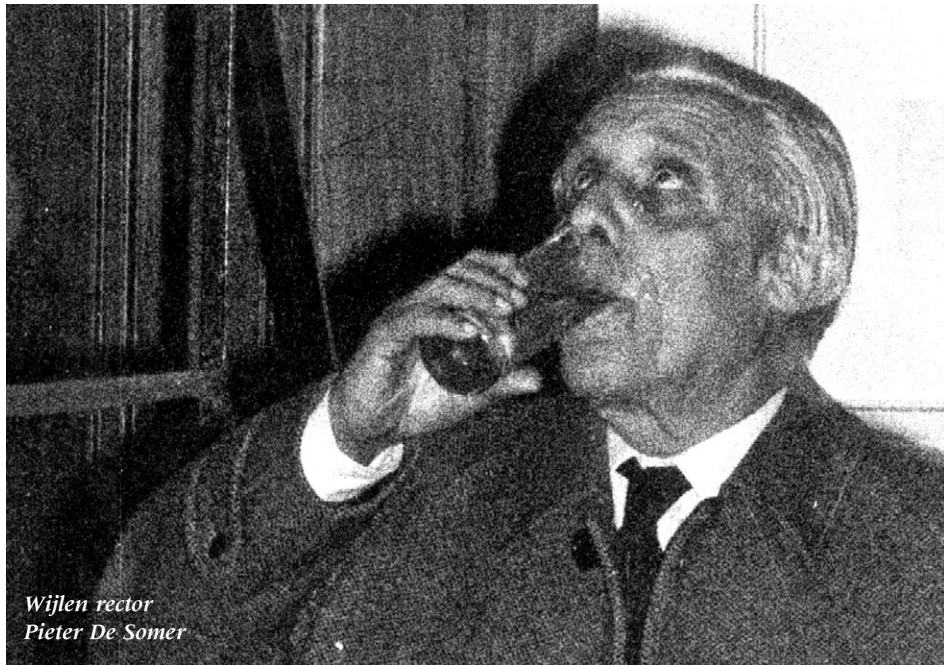
De moeder van alle Veto's

"Miljaar, borsten heeft ze niet, maar benen! Benen... Want dat had de Voorzienigheid haar gegeven, en daarom kuste Johannes-Paulus, met een hijgerige overgave mijn Moeder Theresa's voeten, terwijl de zondige wellust van zijn Pools-paapse tong druipet: ze heeft olijfbuine, vollere, zachtere en — ook Theresa is maar een mens - harigere benen die welke destijds Eva om Adam's lenden welfde."

'Rechtsboven' was een rubriek die op satirische wijze verwees naar artikels in de Veto van de week of het volgende nummer. Op 27 januari werd er echter op satirische wijze uit de bocht gegaan en rector Dillemans liet de dag van de verdeling nog twee derde van de Veto's uit de bakken halen. In een dringende brief werden hoofdredacteur, redactiesecretaris en algemeen secretaris verzocht om zich op het rectoraat te komen verantwoorden voor "een schandalig, wansmakelijk en alle ethische fatoensnormen te buitengaand artikel."

De redactie nam collectief haar verantwoordelijkheid op en schafte de rubriek uit veiligheidsoverwegingen af. In het volgende nummer verschenen verontschuldigheden aan de gevoelige lezer en de andere stukken van de vorige week werden herhaald. Toch werd de inbeslagname door Veto, KriRa en SoRa als censuur en een overdreven reactie van de academische overheid ervaren.

Jaargang 18 (1991-1992)

Wijlen rector
Pieter De Somer

Semesterexamens

“De eerste weken van het academiejaar werden de studenten economie opgeschrikt door een onheilspellend gerucht: de traditionele paasexamens worden vervangen door januari-examens, wat de invoering van het twee-semester-systeem impliceert.”

De jongste generatie universiteitsstudenten van nu is groot geworden met het systeem van twee ‘blokken’: eentje in januari en eentje in juni. Toch is dit semesteridee niet altijd en niet iedereen genegen geweest. De studenten van ‘86 waren er heilig van overtuigd dat je met twee blokperiodes per jaar geen sociaal-culturele activiteiten kan uitbouwen. Zij schermden ook met het ‘koerargument’ dat je met twee examenperiodes geen kans hebt om de leerstof te herkauwen. En omdat een koe, als ze al herkauwen kan, dat toch in rust wil doen, argumenteren ze hierbij dat examens die dadelijk na de leerstof komen een continue stress incalculeren en de studiedruk verhogen. De didactische commissie argumenteerde tegen het risico dat studenten halverwege mei al uit hun raam springen uit pure wanhoop nu tenminste gehalveerd wordt (weliswaar niet in deze bewoordingen). Enkele edities verder vinden we de vermelding dat het voorstel voor onbepaalde tijd in de koelkast is gestoken. In 2001 werd de tweeling uiteindelijk geboren. Wij bouwen ons sociaal leven al stilletjes af richting kerst.

Jaargang 13 (1986-1987)

Spruit van het jaar: LOKO

“De namendans moest donderdag nog eens overgedaan worden: LOKO werd bekrachtigd met 11 stemmen, tegen 6 voor ASR en 1 voor LEKO.”

Met drie kan je weliswaar beter kaarten maar toch besliste de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie (LOKO) om solo slim te gaan. Natuurlijk is het niet echt een opportuniteitskwesitie geweest, LOKO had toen immers nog niet het eigen willetje dat het nu heeft.

Het landschap der studentenorganisaties was in 1986 enorm versplinterd, in drie koepels (het woord koepel is hier misschien niet heel erg op zijn plaats, aangezien je met een veelheid aan koepels weinig meer kan ‘overkoepelen’). De strijdende partijen waren de Algemene StudentenRaad (ASR), de mini-ASR (Sociale Raad, Kringraad, Isol en Veto) en de Kring Unie Leuven (KrUL, met Ekonomika, VRG, Romania, Eoos, Farma, Apollonia, MHK, Canonica en Apollon). Een verzoening drong zich op. Na de Jalta-gewijze onderhandelingen op 6 november werd LOKO geboren. Ekonomika, de ‘mofjes’ in deze kwesitie, weigerden echter toe te treden tot de nieuwe koepel omdat deze te veel leek op de ASR. De eerste beleidsdaad van de nieuwbakken Kringorganisatie werd er meteen eentje van ‘exclusie’. Met 15 tegen 5 werd Ekonomika de officiële vertegenwoordiging als kring op om het even welke

raad ontzegd.

Jaargang 13 (1986-1987)

‘68 in ‘86

“Als het in Parijs regent, druppelt het in Brussel. (...) ‘A hard rain’s gonna fall’, zong Bob Dylan.”

Even op een rijtje zetten wat er in de herfst van ‘86 op een paar weken tijd allemaal bezet werd: het rectoraat, de Centrale Bibliotheek, diverse zebapaden en ettelijke gevangencellen. Het was weer revolutie in Leuven.

Onder het motto ‘Nee heb je, ja kun je krijgen’ rebelleren de studenten tegen de numerus clausus, de verhoging van inschrijvingsgelden en de halvering van de sociale toelagen. Omdat wij zulk een woelige tijden niet meer gewoon zijn, proberen we een maandje revolutie voor u te schetsen. Met de titel ‘Leuven staakt’ zien we in oktober ‘86 het eerste verzet onder de Leuvense studenten in Veto, in de vorm van een oproep tot staken op donderdag 27 november ‘86. Deze staking mondt uit in de bezetting van het rectoraat. De redactie pikt meteen in op de actualiteit en ontwerpt ‘Veto’s grote chargeerspel’, inclusief tank, combi en stafkaart van het rectoraat. Op maandag 8 december komt het weer tot een betoging, inclusief een bezetting van de Centrale Bibliotheek. De nacht van donderdag 11 op vrijdag 12 december mag als het hoogtepunt van de Leuvense ‘revolutie’ worden gezien: 171 studenten worden in den bak gedraaid. Een nationale betoging op 16 december in Brussel brengt alle boze studenten samen. Jammer genoeg komt dan net de kerstman en blokvakantie, waardoor de studenten de koude avonden van nachtelijk verzet snel vergeten. Herfst ‘86 is geen mei ‘68.

Jaargang 13 (1986-1987)

Asterix versus Jommeke

“Kwak kwak kwak? Kwak kwak, kwak. (grinnikt)... Kwak kwak kwak kwak kwak!” (aldus de Wilde Eend)

Je kent waarschijnlijk het verschil tussen een Asterix-lezer en een Jommeke-adept. Als we de Veto-lezer in het Gallische dorpje mogen situeren kunnen we stellen dat het Campuskrant-publiek eerder uit Zonnedorp komt. In ‘87 werd besloten aan de universiteit zelf een studentenblad op te richten, naast de ‘Academische tijdingen’ en ‘Alumni Leuven’. Het schepseltje zal ‘Campuskrant’ gedoopt worden, als het ware als de ‘Passe-Partout’ van de universiteit. Want ondanks het feit dat het krantje door studenten wordt geschreven, zou het verzekerd een *meer positief beeld* van de K.U.Leuven moeten weergeven. Om terug te komen op de vergelijking tussen Jommeke en Asterix: Professor Gobelijn kan in de Campuskrant zijn wetenschappelijk verantwoorde acties, zoals een nieuwe reis van de vliegende bol naar de Leuvense archeologische kolonie Sagalassos, aan de nationale pers en het leger van alumni bekendmaken. Gelukkig mogen de Galliërs

af en toe een bard in een boom binden, de vrijheid van meningsuiting heeft ons dan ook gedreven tot de uitgave van de Cantuskramp in ‘95. Een mens mag al eens lachen, nietwaar? En zijn de Galliërs niet de dappersten aller Belgen?

Jaargang 14 (1987-1988)

Veto uit nest geroofd

“In sommige landen, onder bepaalde regimes, komen ze de schrijvers zelf weghalen.”

Het markante rode kopje van Veto verdween op maandag 30 oktober ‘87 voor even uit het straat- en faculteitsbeeld. Een bende ‘onverlaten’ slaagt erin om die avond drie vierde van de oplage (zo’n 6000 exemplaren) van het nummer tien (jaargang 14) uit de verdeelbakken van Veto — de witte vogelhuisjes waarin ons blad zich iedere maandag nestelt, vast ook te vinden in een der bomen van uw faculteit — te verwijderen. De redactie besliste om nummer elf meteen de dag erna op 4000 exemplaren te drukken, met de vorm en inhoud van nummer tien weliswaar.

Omdat er in die tijd niet meteen sprake was van een papierschaarste werd al snel duidelijk dat het stelen van de Veto’s een vorm van simpele perscensuur was. Die bewuste maandag werden enkele Veto-dieven gevat terwijl ze onderweg waren naar een bijeenkomst van de Nationalistische Studenten Vereniging (NSV). Op die bijeenkomst werden de onverlaten geloofd om hun moedige daad. De Veto-diefstal bleek een onderdeel van het ontgroeningsritueel van de NSV-schachten. Veto was 25.000 frank armer, maar een herdruk en een morele overwinning rijker.

Jaargang 14 (1987-1988)

Laat duizend bloemen

bloeien

“Ze houden van vlees, en dik mag.”

In een vlag van extreem kameraadschap besloot de redactie van ‘88 om een volledige katern rond het fenomeen ‘glasnost’ te maken. Met sikkell en hamer in de hand trokken ze naar een resem Ruslandkenners. Hoezo Veto links?

Bij de markante feitjes vinden we een beschrijving van het vreemde Russische stelsysteem: je streept alle namen van de kandidaten waar je *niet* op wil stemmen door, totdat er nog maar een naam overblijft. Je brengt in Rusland best ook een cadeautje mee als je bij de prof thuis (!) examen gaat doen. Een vaatje calvados volstaat. Naast deze

feitjes vind je in de glasnostkatern ook een interview met de Schotse Rus Professor Jim Riordan, ooit sterspeler bij Spartak Moskou. De man verklaart trots: “Ik heb toch in het Lenin-stadion gevoetbald.” Josef Adamek, de buitenlandse adviseur van het parlement onder Aleksander Dubceck, uit zijn twijfels over de wazige democratisering van Rusland: “De USSR blijft een totalitair regime en heeft bovendien niets van haar ambitie opgegeven om de wereld te veroveren.”

Jaargang 14, 1987-1988.

Dissectie van een fascist

“Er wordt met opvallend grote schroom en eerbied over ‘de leider’ gesproken.”

Een controversie over extreem-rechts, het is eens iets anders. De Centrale Bibliotheek pakte in december 1994 uit met een overzichtstentoonstelling van Joris Van Severen, stichter van het Verdinaso. Openheid over het verleden, inclusief de scherpe kantjes, is een goede zaak, zullen ze in de Centrale Bibliotheek gedacht hebben. Maar de noodzaak om naast een wetenschappelijke publicatie van Lode Wils ook een *huldeboek* over Van Severen in de vitrinekastjes te leggen, wordt in vraag gesteld door het Academisch personeel van het Departement Moderne Geschiedenis. De controversie rond dit boek fixeerd zich vooral op de flaptekst van het werk, die stelde dat “de vernieuwende ideeën van toen nog toekomstperspectieven bieden die het waard zijn overwogen te worden”. Bleek ook dat de auteurs van het werk al enkele uitspattingjes in rechtse kringen achter de rug hebben en daar openlijk voor uitkomen. Slechte imagozet, vond het rectoraat. De rector had de schenking van het ‘Nationaal Dokumentatie- en Studiedocentrum Joris van Severen’ liever achter stof en grendel in de kelders van de bibliotheek zien verdwijnen, in plaats van uitgesteld in de vorm van een tentoonstelling.

Jaargang 21 (1994-1995)

Een roos op de sporen

“Dat is een probleem voor u en uw psychiater” (Op de vraag: ‘Welk gevoel geeft het u als mensen zo freakerig worden dat ze u in de trein willen interviewen?’)

God komt niet iedere dag naar België. De redactie van ‘85 deelde deze mening en sprong op Wild-West-wijze in Namen op de Italia-express die Umberto Eco van Milaan naar Brussel bracht. Deze cowboys van de journalistiek hadden een uur de tijd om de grote mediëvist te interviewen over de roos, de naam en de faam. Aanleiding voor deze heldendaad: ‘s mans eredoctoraat aan onze Alma Mater.

In de loop van het interview blijkt Eco een grapjas eerste klas te zijn. De schalkse onderneming van de redactie wordt erg gewaardeerd. Hij geeft eerlijk toe dat hij enkel ‘voor de leut’ professor blijft in de Bologna. Het betaalt immers slecht en de universiteiten zijn er krottig. Snel rijk

worden is volgens Eco erg simpel: je schrijft een Middeleeuwse roman met veel theologie en zonder seks. Dat zulk een roman vaak exuberante vormen aanneemt ontkent hij niet: een antiquair in Londen biedt onder het nummer 108 het manuscript van Adson te koop aan. Het Eco-interview op de Italia-express was niet zo magistraal als Agatha Christie’s “Murder on the Orient express”, maar het kwam aardig in de buurt.

Jaargang 11 (1984-1985)

Het resultaat van de contestatie

U gelooft waarschijnlijk uw oren niet, maar de voorvaders van Veto zaten bij het Katholiek Vlaams Hoogstudentenverbond (KVHV). Hoe dat wel gebeurd is, wordt u duidelijk gemaakt in de volgende schets van de woelige jaren die Veto voorafgingen.

Walter Pauli

Al wie de geschiedenis van de studentenbeweging nagaat, merkt dat de jaren zestig op heel wat punten een breekpunt hebben gevormd. Tot en met de Tweede Wereldoorlog waren studenten behoorlijk elitair. In de jaren na de oorlog begon die mentaliteit langzaam te veranderen. Ook op socio-economisch vlak werd vanaf de jaren vijftig de democratisering van het onderwijs op gang getrokken.

Tijdsgeest

De studentenbeweging vormt tot eind jaren vijftig, begin jaren zestig, de voorhoede van een bredere geïnstitutionaliseerde sociale of nationale beweging. Langzaam maakt ze zich daarvan los en gaat een eigen koers varen. In 1958 kondigt Ons Leven samen met een ander blad, Solidariteit, de stichting aan van een studentenparlement. Volgens hen was dit de enige weg om tot een volwaardige democratische inspraak te komen. Het initiatief is eigenlijk een doodgeboren kind, maar de teneur is gezet.

In augustus 1960 wordt de fameuze wet gestemd die de subsidiëring van de sociale sectoren aan de Belgische universiteiten toelaat. Die wet maakt het mogelijk dat de erkende studentenorganisatie betoelaagd wordt, maar daarnaast vormt het eveneens de start van officieel medebeheer, althans in de sociale sector.

In 1966 vinden dan de eerste anti-Waalse betogingen plaats, die sommige studentenleiders later zullen typeren als fantastisch: "Er leefde bij bepaalde Vlamingen de mentaliteit dat, als we er maar lang en hard genoeg op zouden kloppen, de Walen wel vanzelf weg zouden trekken." Beïnvloed door die nieuwe tijdsgeest zouden Walter De Bock en Ludo Martens, de opeenvolgende hoofdredacteuren van het KVHV-blad Ons Leven in 1966-1968 en KVHV-preses Paul Goossens regelrecht naar links evolueren. Het KVHV, met de artikels in Ons Leven voorop, breekt radicaal met de klassieke Vlaamse beweging en vervangt die door een strijd die weliswaar nog niet 'links' kan genoemd worden, maar daarvan in wezen wel veel kenmerken wegdraagt.

Kritisch

Dit Ons Leven is waarschijnlijk ook de allereerste voorloper van de huidige Veto. Ons Leven werkte meestal volgens goede journalistieke principes en wijdde nogal wat aandacht aan zowel sociale als universitaire politiek, zonder een open oog op de wereld te verliezen. En Ons Leven durfde. Na een obligaat seksnummer wordt hoofdredacteur Ludo Martens de inschrijving geweigerd aan de K.U.Leuven.

Toen de kern van de Studentenvakbeweging (SVB) zich van het KVHV afscheurde en die, samen met Ons Leven, de oubollige toer opgingen, werd het project van een links-kritisch studentenblad verdergezet in andere publicaties. Tegelijk verloor het KVHV zijn greep op de studentenmassa's en zou het sluimerende Fakulteitenkonvent - de latere kringen - op de voorgrond treden.

Vooraf Fk-blad/Rerum, het blad van het Fakulteitenkonvent, nam met verve de

fakkel over van Ons Leven. Vele oud-Ons Leven redacteurs werden door hoofdredacteur Henry Coenjaerts in de stal van Rerum binnengehaald. Paul Goossens: "Zo slaagde Coenjaerts erin om van Rerum, het brave blad van het Fakulteitenkonvent, een vinnig en belangrijk politiek acteur te maken. Zijn interviews en nieuwsgaring waren voor de Leuvense 'Wetstraat' een must. Zowel de studentenleiding, de academische overheid als de commandant van de rijkswacht probeerden er zich van te bedienen als ze de publieke studentenopinie probeerden te bereiken."

Molotov

Rerum stond overigens niet alleen maar werd samen met een hele rits andere blaadjes gelezen. Opvallend veel van die periodieken werden door dezelfde studenten geschreven. In oktober '68 geeft het Aktiecomitee Universitaire Ekspansie **13 mei** uit. Tot eind 1969 verschijnen er een twintigtal nummers, waarin vooral de democratisering van het onderwijs en de universitaire expansie centraal staan. In november '68 rolt **Vonk** van de persen. Vonk duidt op het conflict tussen studenten en academische overheid en legt uit dat dit voortkomt uit een diametraal tegenovergestelde visie op de universiteit en haar taak in de maatschappij.

Op 6 maart 1970 geeft **Universitas**, het blad van het Hoogstudentenverbond voor Katholieke Aktie, samen met **Rerum** een seksnummer uit, *Extraseksestras*. Van de Raad van Beheer krijgt Universitas verbod om nog langer onder de naam 'Universitas' te publiceren. Daarna geven ze het onafhankelijke **Omtrent** uit. De onderneming strandt in 1975. In januari '68 laat SVB **Revolte** ontstaan. Op 23 januari neemt pro-rector De Somer het vierde nummer van Revolte eigenhandig in beslag, nadat ze in nummer 3 uitlegden hoe molotovcocktails moesten gemaakt worden.

Volk

Het militante SVB, de leidende fractie in zowat alle acties die tijdens de jaren zestig bekostwoord werden, nam de fakkel van het KVHV niet over. SVB had het spontaan-linkse studenten karakter ideologisch aangescherpt. Men wou de banden tussen studenten en arbeiders nauwer aanhalen. Alle belangrijke SVB-acties richtten zich voortaan naar arbeiders. Tegelijk deed SVB afstand van haar leidende rol in de Leuvense studentenbeweging. Die evolutie begon bij de Aktie Informatierecht in 1968: na het medebeheer in de sociale sector kregen studenten ook toegang tot de academische beleidsorganen, de faculteits- en academische raden. SVB werd voor een moeilijke keuze geplaatst. Eenmaal het informatierecht afgedwongen, werd door de academische overheid van de studenten een participatieve houding verwacht. SVB koos echter voor de contestatie en de breed-maatschappelijke taak van studenten. Tekenend is dat de organisatie in 1970 haar naam in Mijnwerkersmacht veranderde en kort daarna in de Marxistisch-Leninistische Beweging, de MLB.

In 1969 ontstond dan tenslotte de Algemene Studentenraad (ASR), de voorloper van LOKO. Dat was de overkoepeling van de toen bestaande raden: Sportraad, Kultuurraad, een embryonaal Kringraad en vooral Sociale Raad. Op universitair gebied werd voortaan alles ingekapseld door ASR, een organisatie die zich van meet af aan inschreef in het principe van "medebeheer geschraagd door de mogelijkheid van contestatie" — een waakzaam medebeheer.

Actief

De nieuwe ASR had aanvankelijk geen eigen blad. Toen het Fakulteitenkonvent omstreeks 1969 implodeerde en Rerum als logische consequentie zichzelf ophief, werd het in eerste instantie overgenomen door ASR (jaargang 1969-1970): grote lay-out, glanzend papier, veel kleuren. Rerum heette officieel 'Informatieblad van de Algemene Studentenraad van Leuven'. Dat prestigieuze opzet kon echter niet langer dan één academiejaar volgehouden worden. Daarna schakelde ASR over op Rerum-info, een louter informatieblad. Rerum-info zou het ASR-blad zijn tussen 1970 en 1973. De nood aan een volwaardige periodiek bleef echter

bestaan. In het najaar van 1974 werd hiervoor een oplossing gevonden en rolde de eerste Veto van de off-set persen.

De oprichting van Veto had nog andere redenen. ASR begon zich meer te organiseren, onder meer om zich beter te profileren tegenover andere actieve verenigingen waarvan de doelstellingen niet identiek waren aan die van ASR, maar wel nogal wat affiniteiten hadden. Een blad als Veto kon dit onderscheid duidelijker maken.

Deze tekst is een ingekorte versie van een poging tot tekstualiseren, geschreven door Walter Pauli. Hij was actief bij Veto van jaargang 14 tot 19. In jaargang 16 was hij redactiesecretaris.

Stichtend voorbeeld

Voor alles is iemand verantwoordelijk, ook voor Veto. Kris Van Boechout was de *founding father* van het *gazetje* dat u nu in uw handen heeft. Een kort peilen naar het waarom van een studentenkrant dertig jaar geleden.

Kris Van Boechout: «Voor Veto had je een studentenblad dat 'Omtrent' heette en dat heel intellectueel georiënteerd was: veel cultuur, literatuur ook, totaal niet *actiegericht*. Actualiteit kwam op de tweede plaats. Probleem was dat de studentenbeweging wél *actiegericht* was op dat moment. Toen Veto geboren werd, waren het niet langer de kleine, politiek georganiseerde groepjes die actie voerden. De positieve wetenschappen deden ineens mee en er ontstond een grote beweging die door de kringen gedragen werd. Het is ook in die periode dat de Algemene Studentenraad ontstaan is. Dat draaide goed: we hielden zo ooit een staking van zeven weken, waarbij alle lessen aan de universiteit door de studenten geboycot werden.»

Veto: *Wat is het grootste verschil tussen Veto in die begindagen en de Veto tegenwoordig?*

Van Boechout: «Veto was toen een actieblad, totaal verschillend van wat het vandaag is. Het was slecht geschreven, de lay-out was slecht, dat waren de Middeleeuwen. In de kelder van Kultuurraad, toen nog in de Heilige Geeststraat, gebeurde het dan: boven de lichtbak met het stanleymes in de aanslag en tot vijf uur 's ochtends. Op de late uren waren er dan effectief pagina's die scheef geplakt waren omdat we teveel gedronken hadden. Zelf ben ik er mee begonnen als voorzitter van ASR.»

Veto: *De naam 'Veto' wordt door sommigen wel eens ongeschikt bevonden voor een studentenblad.*

Van Boechout: «Juist omdat die naam in het begin zo slecht onthaald werd, dachten we: 'we zitten goed'. De naam Veto is het bewijs dat studenten — als ze willen — aan de universiteit iets kunnen tegenhouden. Veto wordt weinig gebruikt, maar is er altijd. Bovendien is het voor een stuk mijn titel en ik vind het daarom ook schitterend dat dat nog steeds bestaat. Natuurlijk is Veto geëvolueerd. De studentenbeweging was toen een drijvende kracht, een voorhoede.»

Veto: *Kon Veto toen bijdragen leveren die ASR bekritiseerden?*

Van Boechout: «Die situatie kon niet ontstaan. De kern van Veto was de kern van ASR. Dat was eigenlijk een heel kleine groep mensen die daar enorm intens mee bezig waren. Die zaten dan telkens weer in een kring, waarbinnen je dan weer een democratische structuur had. Er was echter geen onafhankelijke redactie. Nu is Veto een journalistiek blad. Wij waren de spreekbuis van een beweging.»

1

De allereerste Veto rolt in het najaar van 1974 van de offsetpersen en hij kost vijf frank. Veto is het blad van de Algemene Studentenraad (ASR), de toenmalige overkoepelende studentenbeweging en had als bedoeling de werking, ideeën en standpunten van ASR aan de Leuvense studentenwereld bekend te maken. En die ideeën springen je van op de voorpagina tegemoet. Onder de paginabrede titel houden drie gezette heren elkaars hand vast. Zij symboliseren Kerk, Kapitaal en Staat. Dat Veto en ASR anti-burgerlijk en links willen zijn, is meteen duidelijk.

Vanaf het eerste nummer wordt Veto dan ook een blad dat niets of niemand spaart die tegen de opvattingen van 'democratisering' ingaat. De naam 'Veto' sloeg trouwens op het feit dat ASR de studenten ervan bewust wilde maken dat zij het niet moeten pikken dat beslissingen over hun hoofd genomen worden. De democratisering van het onderwijs loopt als een rode draad doorheen de eerste jaargang, maar daarnaast vind je ook uitgebreide dossiers over de problemen in de landbouw en de steunacties van de studenten aan de boeren, de groteske legeraankopen door Van Den Boeynants of Vietnam.

2

De tweede jaargang volgt dezelfde lijn — het blad kost intussen acht frank —, maar er wordt nu evenwichtiger bericht over de verschillende raden van ASR: Kringraad, Sociale Raad, Kultuurraad, Sportraad en Isol (*het vroegere Portulaca, bd*). Kringnieuws komt zo goed als niet aan bod. Tegen het einde van de jaargang verschijnt er wel een 'onderwijsveto' waarin een hele reeks kringen een boekje open doet over de onderwijsperikelen in hun richting. Er wordt ook een *pop poll* gehouden onder de ongeveer negenhonderd lezers. Daaruit blijkt dat de kalender het meest gelezen onderdeel is. Er is de kritiek dat Veto te politiek en te links is, maar toch worden de politieke artikels hoog geciteerd. Verder zijn er nogal wat bedenkingen rond de lay-out, maar echt verwonderlijk is dat niet.

3

Het jaar daarop kost Veto al tien frank. In de loop van het jaar krijgt onderwijsminister De Croo het met zijn liberale politiek hard te verduren. Opmerkelijk is ook de kritiek op het medebeheer die verschillende keren geuit wordt. Eigenlijk is het een klacht die tot op vandaag is terug te vinden: de studentenvertegenwoordiging wordt niet serieus genomen door de academische overheid en dient alleen om op te scheppen over het democratische imago van de unief. Onder de titel 'Studenten niet blij te L.' lezen we: "Aan de rector ligt het zeker niet. Dat is een brave mens. Hij wil alleen dat de unief goed draait. En dat doet hij met veel hartstocht. Er wordt weinig gestemd (eigenlijk dit jaar nog niet) en de beslissingen van De Somer winnen het toch altijd. Hij heeft zo een manier om mensen, en de vergaderingen, naar zijn hand te zetten. Maar hij meent het goed, die Piet. Soms vervelend, als andere mensen een idee hebben, maar in 't belang van de universiteit zal Piet dat wel effe corrigeren." (jg 3, nr 13)

4

Ook hier valt weer op dat discussies die toen gevoerd werden nu nog altijd terug opduiken. Zo staat een belangrijk deel van het jaar in het teken van de acties tegen de plannen van De Croo om de studiebeurzen te vervangen door studieleningen. Een volledig nummer van Veto wordt zelfs aan de problematiek gewijd. ASR opteert resoluut vóór studiebeurzen en tegen studieleningen.

Veto besteedt ook veel aandacht aan de affaire van Steven De Batselier, professor criminologie. De Batselier probeert de psychiatrie op een andere manier te benaderen, tegen de ideeën van de gevestigde medische orde in. De redactie schaarst zich volledig achter deze non-conformistische prof en opnieuw wordt er ongenadig geschopt tegen de schenen van gesetelde academici en de inrichtende overheid.

5

Vanaf het eerste nummer vliegt Veto er weer vrolijk in. Tijdens de vakantiemaanden heeft de regering de beslissing genomen het inschrijvingsgeld op 10.000 frank te brengen. Dat wordt het sein voor 'de acties tegen de 10.000'. Zowat de hele jaargang wordt beheerst door deze thematiek. In februari laat de Vetoredactie in een extra nummer haar kolommen zelfs helemaal volschrijven door de Studentenvakbeweging (SVB).

ASR vindt ondertussen dat Veto dringend een breder publiek moest bereiken. De oplage wordt daarom opgetrokken en vanaf januari 1979 wordt het blad gratis verspreid. Ook is in elk nummer afwisselend een 'Stuc-voor-Stuc' of een 'Sport-uniefje' opgenomen.

6

Het jaar daarop wordt voor een deel gekenmerkt door de nasleep van de 10.000-acties. Het fenomeen van de studiedruk komt voor het eerst uitgebreid aan bod. In de loop van de volgende jaren zal dit één van de voornaamste werkingspunten van Kringraad worden.

Voor een blad dat zich toch duidelijk links profileert en regelmatig bijdragen over Zuid-Afrika plaatst, is het nogal vreemd dat Veto nog nooit van de eredoctor van dat jaar gehoord had, de Zuid-Afrikaanse anti-apartheidsschrijfster Nadine Gordimer. "Was er het eredoctoraat niet geweest dan hadden we waarschijnlijk nooit gehoord van Nadine Gordimer. Maar het schaamrood zou ons naar de konen moeten stijgen, want ze schijnt een zeer bekende schrijfster te zijn." (jg 6, nr 8)

ASR is ondertussen wel overtuigd geraakt van het belang van Veto als blad en als communicatiemiddel tussen de studenten en de mensen in de studentenbeweging. Vanaf jaargang zeven zal Veto op rotatiepers gedrukt worden en op tienduizend exemplaren verschijnen. Die tienduizend worden er wel gauw achtduizend.

7

Een aantal nieuwe ideeën doen hun intrede. Er wordt meer en meer aandacht aan de kringen besteed, de rubriek 'Zoekertjes' moet brengen "wat de studenten nauw aan het hart ligt," er zijn opvallend lange lezersbrieven en voor het eerst worden grote interviews geplaatst, bijvoorbeeld met de rector-kandidaten. Tijdens het academiejaar 1980-1981 worden namelijk opnieuw rectorverkiezingen georganiseerd aan de K.U.Leuven. De studenten kiezen de kant van Roosens (psychologie), maar de zetelende rector De Somer zal het uiteindelijk opnieuw halen.

Tijdens de rest van het academiejaar valt weer de nodige ambiance te beleven. Zo wordt bij de opening van het academiejaar studentenvertegenwoordiger Karel Meganck het woord ontnomen nadat het hele professorenkorps al protesterend met de voeten was begonnen trappelen.

Begin maart worden de ASR-kantoren bezet door leden van de CDS samen met het KVHV en de NSV. Zij eisen een verklaring voor de "ondemocratische werking" van ASR. Veto: "Zij begrijpen niet dat de ASR zich buiten elk partijbelang wenst te houden. Zij begrijpen niet dat de ASR geen verlengstuk van de CVP wenst te worden. Hun optreden samen met een extreemrechtse organisatie als de NSV is méér dan bedenkelijk. Wil CDS soms stellen dat de ASR de NSV nodig heeft om democratisch te gaan werken?" (jg 7, nr 10)

8

Vanaf jaargang acht wordt Veto wekelijks, de job van halfbetaalde redactiesecretaris wordt ingevoerd en Veto begint met reclamewerving. "De redactie onderkent ten volle de fundamentele immoraliteit van reclame", maar het blijkt financieel noodzakelijk te zijn. Bij al die vernieuwingen komt nog dat vanaf december '81 met een fotozetmachine geëxperimenteerd wordt.

Jaargang acht zal één van de stormachtigste perioden worden voor het blad. Het is het academiejaar van de betaalstaking in Alma en de bezetting van de Faculty Club. Leuven kent onrustige tijden met wekenlang rijkswacht, waterkanonnen en zelfs BDX-tanks in de straten. Op 16 april valt het Commande Hem Day het Leuvense arrondissementscommissariaat binnen en 'ontleent' er dossiers over gewetensbezwaarden. Veto pakt twee weken later uit met de inhoud van de dossiers, hoogst compromitterende rijkswachtmededelingen aan de overheid. Rijkswacht en BOB doorzoeken daarop de redactielokalen. Twee medewerkers worden opgepakt en aangeklaagd voor heling van vertrouwelijke documenten. Twee jaar later wordt iedereen vrijgesproken bij gebrek aan bewijsmateriaal.

Ondertussen is Veto onafhankelijker gaan functioneren van ASR en dat zorgt voor conflicten. De redactie wil de berichtgeving in Veto immers meer en meer op een journalistiek verantwoorde manier aanpakken. Dat betekent ook kritisch staan ten opzichte van de eigen organisatie. Veto beschikte op dat moment niet over een eigen statuut en was afhankelijk van de Stuurgroep, het hoogste beleidsorgaan van ASR. Zonder de redactie te raadplegen snoeide de Stuurgroep in de financiën van Veto. Daarop bracht de redactie nummer 22 één dag vroeger uit en uitte daarin haar ongenoegen. Na overleg tussen de verschillende partijen kon Veto zijn slag thuis halen: Veto mocht autonoom werken. Toch zal de verhouding tussen Veto en de koepel nog regelmatig een punt van discussie worden in de toekomst.

9

Tijdens het academiejaar 1982-1983 krijgt Veto ruimschoots de kans om zijn ideeën van een goed journalistiek blad vorm te geven. Het is een relatief rustig jaar op politiek gebied en de

Geschiedenis

redactie kan een ruim scala van onderwerpen belichten. Zo is er bijvoorbeeld een uitgebreide reportage over de Vlaamse universiteiten, zijn er dossiers over militair onderzoek aan de K.U. Leuven, over besparingen aan de K.U. Leuven, repetitoraten, studiedruk enzovoorts.

Als een rode draad loopt het geval Vranken door deze jaargang. Vranken, assistente bij kinesitherapie, was twee jaar daarvoor al het middelpunt van discussie geweest. Op het Sportkot had zij namelijk een merkwaardige reputatie opgebouwd door niemand meer dan een F te geven. Twee jaar later is het weer zover. Het hele geval wordt door de studenten op de Academische Raad gebracht. Uiteindelijk komt er een compromis uit de bus, maar Veto lijkt niet echt tevreden. Het voorbeeld van de VUB wordt aangehaald waar proffen na een onderzoek naar hun doceer- en examineringgedrag kunnen worden afgezet.

Ondanks de sterke jaargang loopt de spanning tussen de redactie en de rest van de koepel weer op tegen het einde van het jaar. De door de redactie voorgedragen hoofdredacteur wordt geweigerd, ook omwille van persoonlijke spanningen tussen bepaalde ASR-beleidsmensen.

10

Niet verwonderlijk dus dat de tiende jaargang nogal ongestructureerd start. Toch werkt Veto weer op hoog niveau. Klapstuk '83 wordt uitgebreid belicht. Maar de berichtgeving rond sociale onderwerpen en onderwijs raakt op de achtergrond. Een aantal vrijgestelden vinden het daarom tijd om in te grijpen. Weer zonder de redactie te raadplegen, stelt men dat Veto opnieuw een politiek actiemiddel moet worden en haalt men zwaar uit tegen alle journalistieke pretenties.

De redactie pikt dat niet, neemt collectief ontslag en wordt vervangen. De hele affaire wordt in Leuven hét gespreksonderwerp van de volgende weken. In de volgende nummers komt alles wat met de koepel te maken heeft uitvoerig aan bod. Maar heel wat lezers reageren verontwaardigd, en ook ASR heeft snel door dat het zonder een ervaren ploeg niet makkelijk is om een blad te maken. Na verzoeningspogingen wordt vanaf januari een interim-redactie geïnstalleerd, samengesteld uit oude en nieuwe leden. Maar toch verlaten de oude redacteurs langzaam aan het schip.

Rond hetzelfde tijdstip staat ASR als dusdanig ook ter discussie. Een aantal kringen, waaronder Economica, VRG en Romania stappen uit de koepel omdat ze niet langer met de werkingsprincipes van ASR akkoord gaan. Ze richten de Kringunie Leuven (Krul) op. Vanaf het academiejaar '84-'85 krijgt Veto daardoor een concurrent in het Leuvense, het Krulblad Faze.

11

Met die nieuwe concurrentie en de redacteurswissel begint de elfde jaargang dan ook niet gemakkelijk voor Veto. Pas tegen januari vindt de ploeg echt haar draai. Er zijn dossiers over de kernraketten, over het bibliotheekwezen van de K.U. Leuven en het pausbezoek. Een van de hoogtepunten van het jaar is ongetwijfeld het interview met eredoctor Umberto Eco. Voor de rest van de pers heeft hij hooguit tien minuten. Veto slaagt erin hem op de trein naar Leuven te pakken te krijgen, voor een uitgebreid gesprek.

Jaargang veertien is opnieuw erg sterk. Het Klapstuk wordt uitvoerig belicht, er zijn reportages over militair onderzoek aan de K.U. Leuven, de kamermarkt in Leuven, Zuid-Afrika en de examens. Opmerkelijk is dat enkele vrije verenigingen een gezamenlijke actie beginnen tegen Sociale Raad en Veto. Leuven hangt vol met affiches zoals 'Wanneer glasnost in Veto' (van het KVHV), 'Veto, rotzooi op rood niveau' (NSV) en 'Het politburo dankt de Sociale Raad en Veto aan de Katholieke Universiteit Leuven' (Navokring). Eind november wordt een groot deel van de Veto's zelfs uit de verdeelbakken gepikt door NSV'ers. En er komt glasnost in Veto: op 21 maart zijn zes pagina's aan glasnost gewijd.

Dat is niet het enige aan consternatie tijdens '87-'88. Binnen de koepel zijn er wederom spanningen. In februari krijgen de Zuid-Afrikaanse aartsbisschop Denis Hurley (op voorstel van de studenten) en Vlaanderens hoop André Leysen een eredoctoraat. Er wordt actie gevoerd tegen Leysen. Een week later reikt Loko alternatieve eredoctoraten uit. Veto geeft er een aan de Aktueelploeg, Sociale Raad aan vakbondsmilitant Jan Grauwels. Wanneer Kringraad later haar excuses aanbiedt voor het protest tegen Leysen, weigert Veto die excuses integraal te publiceren. In een beschouwend artikel komt er harde kritiek op Kringraad. Kringraad steigert en de bekrachtiging van de nieuwe hoofdredacteur en redactiesecretaris levert heel wat discussie op, maar een compromis wordt bereikt.

Ondanks de kwaliteit van de artikels eindigt jaargang veertien toch dissonant. Zowat iedereen binnen de redactie is het eens over de lijn die het blad moet volgen, maar de persoonlijke spanningen zijn hoog opgelopen. Daarbij komt dan dat het nieuwe jaar moeizaam begint met een sterk uitgedunde redactie en slechts langzaam binnendruppelende medewerkers. Toch neemt dat niet weg dat een behoorlijk resultaat bereikt wordt in een niet altijd even rustig jaar.

Wanneer Veto weigert een recht op antwoord te plaatsen van de NSV volgt een proces. Veto wint het proces, maar als Veto weerom een recht van antwoord weigert en weerom een proces voorgeschoteld krijgt, moet het recht van antwoord toch gepubliceerd worden. Ook intern verloopt alles niet altijd van een leien dakje. Meningsverschillen met Kringraad lopen zo hoog op dat men via een OAV (Open Algemene Vergadering) de hoofdredacteur wil afzetten, wat echter mislukt. In '88-'89 is het natuurlijk ook feest. Veto viert zijn vijftienjarig bestaan met een reünie van oud-medewerkers en een feestnummer.

De hetze met Kringraad zal ook nog in jaargang zestien de werking van Veto belasten. Er worden nieuwe OAV's samengeroepen om de problemen uit te praten. De discussies lopen uit op een vraag naar nieuwe LOKO-statuten. De voorgestelde statuten worden echter nooit bekrachtigd.

Jaargang zestien is vooral een jaar met dossiers en katernen zonder weerga: een Acco-reportage, de K van de K.U. Leuven, 25 jaar Sociale Raad, een dossier democratisering. De werking van Kringraad staat dat jaar vooral in het teken van het plan-Dillemans en Veto volgt de problematiek op de voet. Een uitspringer vormt de katern rond Polen. Naar aanleiding van het eredoctoraat van de Pools premier Mazowiecki reist een Veto-ploeg naar Polen en komt terug met een interview met vakbondsleder en gerateerd eredoctor Lech Walesa.

Naar aanleiding van de Jaren '90-reeks op de achterpagina wordt een nieuw concept uitgedokterd voor de achterpagina. Waar het vroeger de vaste plaats was voor de agenda, wordt het nu de bladzijde bij uitstek voor interviews of lange, meer beschouwende artikels.

Waar de verhouding met de raden in de vorige jaren af en toe moeilijk verliep, duiken op dat vlak in 1990-'91 geen problemen op. Jaargang zeventien is dan ook een redelijk rustig jaar. In de eerste plaats is het ook het jaar van Daniël Coens die met zijn decreet het universitair landschap grondig verandert. Er komen protestacties van de studenten en vanaf nummer 12 is het decreet Coens niet uit Veto weg te branden. Veto beperkt zich echter niet alleen tot het verslaan van de betogingen, maar gaat ook dieper in op de problematiek. Het koninginnestuk vormt echter de Veto Dekreto, een extra bijlage van twaalf pagina's bij nummer 15, integraal gewijd aan het mammoetdecreet. De reportage is journalistiek van hoog niveau en heel wat verantwoordelijken en studentenvetegenwoordigers zullen er later op wijzen hier belangrijke informatie gevonden te hebben.

In dit jaar bereikt de relatie tussen Dillemans en de Veto-redactie een absoluut dieptepunt. De rector stoort zich de hele jaargang door aan tal van artikels, maar het loopt helemaal verkeerd wanneer in Veto 15 een 'rechtsboven' — een satirisch kolderstukje dat gegroeid is uit een korte inhoud — verschijnt waarin Moeder Theresa en de paus in een ongewone rol beschreven worden. Veto trapt hiermee op de tenen van iedereen die de K van de K.U. Leuven genegen is. Dillemans gaat zelfs zover om alle Veto's uit de universitaire gebouwen te laten verwijderen en de Veto-redactie op het matje te roepen. Veto kan niet lachen met deze censuur, maar biedt wel zijn excuses aan. Het gevolg van de affaire is de opheffing van de rubriek. Veto haalt zelfs de pers met dit ongelukkige feit. Opvallend is dat naast tal van geschandaliseerden ook steunbetuigingen toekomen die de reactie van de academische overheid overdreven vinden. Enkelen gewaagden zelfs van "een goed geschreven stukje."

Veto slaagt er ook in om met een aantal kwaliteitsartikels en nieuwsfeiten de nationale pers te halen: het K.U. Leuven-prestigeproject Groenveld en de plannen rond het fameuze wetenschapspark. Naar aanleiding van het pro-numerus clausus standpunt van de geneeskundestudenten worden in een vijfdelige reeks, met ongeveer evenveel lezersbrieven als reacties daarop, de negatieve effecten van numerus clausus toegelicht.

Het begin van jaargang 19 betekent een scharmier op twee vlakken. Beide hebben te maken met het kwaliteitsetiket dat Veto gedurende haar

twintigjarig bestaan verworven heeft. Ten eerste heeft men, net zoals vier jaar ervoor, bij de wissel van de redactie te kampen met een serieuze inkrimping. Een hele generatie verlaat Veto: hoofdredacteur, redactiesecretaris en een aantal anciens. Nieuwe medewerkers komen binnen, en met nieuwe mensen blijktbaar ook nieuwe ideeën.

Een tweede verandering betreft het technisch aspect van Veto. Men besluit het productieproces te moderniseren. Vanaf jaargang acht verliep alles via fotozetten, een tijdrovende en verouderde manier van werken. Vanaf oktober '92 wordt Veto opgemaakt met Desk Top Publishing en vernieuwt men de lay-out.

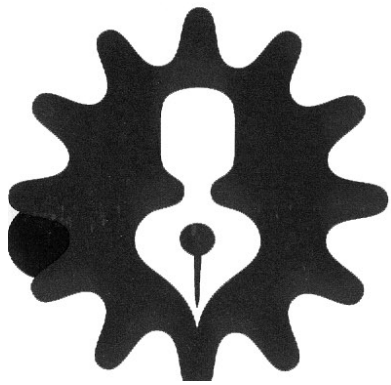
Vanaf eind februari lopen echter verontrustende geruchten binnen. Een aantal kringen lijken, aanvankelijk in het grootste geheim, een ware putsch te plannen tegen Veto. Veto zou te links zijn, te veel fouten maken, te ver van de kringen afstaan. Er komen heftige OAV's van waarop men een aanstellingsprocedure voor hoofdredacteur en redactiesecretaris probeert door te drukken die de autonomie van Veto sterk bedreigt. Later zijn de gemoederen bedaard en is de kritiek iets milder, ook al blijven er nieuwe OAV's komen.

Veto's twintigste jaargang start met Dillemans' ingrijpen in de studentenspeech van 1993. Die zou te negatief zijn en na dreigementen om er geen spaander van heel te laten, krijgt de speech een zachtere toon. De vertroebelde relatie Veto-LOKO normaliseert zich.

Opvallend zijn de voorpagina-artikels die duidelijk minder onderwijsgericht zijn, maar breed studentgerelateerde of luchtiger zaken aanhalen. Zo krijgen Amerikaans voetbal en de bioscoopstrijd tussen Supercity en de Studio's er ruimschoots aandacht. Een stap buiten de Leuvense wallen is wekelijkse kost met bijvoorbeeld het racisme dat Sikhs uit Sint-Truiden moeten verdragen en de jongerenmars voor werk, tegen racisme en fascisme.

Andere interessante topics uit 1993-1994 zijn een enquête die uitwijst dat een derde van de Leuvense studenten wekelijks een misvering bijwoont, de fraude bij de Politiekverkiezingen waar 140 stembiljetten teveel blijken te zijn en het veto van de OAV voor de vertegenwoordigers op Academische Raad om naar het pausbezoek te gaan wegens het ondemocratische beleid en de standpunten in verband met de seksuele moraal van de kerkleider.

De opvolger van jaargang twintig trekt een onderwijskleedje aan. Met de plannen van minister van Ondewijs Van den Bossche is daar ook volop gelegenheid toe. Zo wil de socialistische minister de inschrijvingsgelden voor Voortgezette Academische Opleidingen (VAO) veel vrijer laten, met studentenbetogingen en gewelddadige politieoptredens tot gevolg. Ook de voorbereiding van een toelatingsexamen voor medische

veto

richtingen verhit de gemoederen. Aanvankelijk neemt LOKO, onder invloed van Medica, het voornemen niet onder vuur. Later worden de zeilen bijgesteld en verzet ook LOKO zich.

Wat verder nog zal blijven uit de vierde lustrumjaargang zijn de twee Napoleons die aantreden. Tobback voor de stad Leuven, Oosterlinck voor de universiteit. Ook de dossiers over westerns, vluchtelingenbeleid, Shell in Nigeria, 50 jaar Suske en Wiske en dierenproeven behoren tot de annalen. SoRa steunde de werknemers van de Boelwerf, Alma houdt een vleesloze dinsdag als protest op de moord op veearts Karel Van Noppen en Proton is algemene bron van hilariteit. 1994-1995 is ook het jaar van de CantusKramp, een parodie op het propagandabladd van de universiteit. Alleen al het interview met de Wilde Eend is hilarisch te noemen. Het jaar wordt op gepaste wijze afgesloten met een katern rond democratisering van het onderwijs.

22

Van den Bossches plannen voor de VAO's zorgen ervoor dat studenten naar het Arbitragehof stappen om de geïmplementeerde paragraaf in het bewuste onderwijsdecreet aan te vechten, waar ze gelijk krijgen. Ook de discussie over een toelatingsexamen geneeskunde en de contingentering, die er beide zullen komen, woedt verder. Deze leidt onder meer tot een betoging tegen alle vormen van studiebeperking. Tijdens één van deze betogingen stoot een deel van de manifestanten door naar de E40, zodat zes studenten een nachtje in de cel mogen doorbrengen. Het proces levert hen elk een geldboete van duizend frank op. Oosterlincks nieuwe rector'sploeg krijgt van bij de start al met commentaar af te rekenen omdat er geen enkel vrouwelijk lid in zetelt. Ook dat homojongeren niet welkom zijn tijdens de inschrijvingen, in tegenstellingen tot een organisatie als de NSV, valt niet in goede aarde.

Naast de verhuus van Alma 1 van de Bondgenotelaan naar de Tiensestraat en een eredoctoraat voor Helmut Kohl, heeft 1995-1996 nog enkel andere zaken te bieden. Zo brengt Veto een artikel over gokverslavingen onder studenten en dossiers over tucht, studeren in Duitsland en het oprukkende internet. Als Veto onregelmatigheden belicht tijdens de VRG-verkiezingen, dreigt kandidaat Roel Ancaux met een proces wegens laster en smaad tegen Veto, maar daar zal nooit iets van terecht komen. Ancaux verliest de verkiezingen trouwens.

Aan Veto zelf veranderden deze jaargang ook enkele dingen. Zo komt er een nieuw logo in de vorm van een pen en doen de roze pagina's hun intrede, daar waar vroeger veel minder kleurrijk werd gelay-out. De belofte van een tantrisch orgasme, daarmee ronselt de redactie deelnemers voor de Grote Vetowedstrijd voor schrijvers, fotografen en cartoonisten.

23

Het was weer enkele jaren geleden dat de kringen zich aan Veto's onafhankelijkheid hadden geërgerd. Ze trachten de redactie dan ook aan banden te leggen door verkiezingsprocedure van hoofdredacteur en redactie-

secretaris te wijzigen: voortaan verkiest de OAV deze mensen. Ook komt er een tweemaandelijks evaluatie. Dat het niet echt botert tussen Veto en de rest van LOKO mag duidelijk zijn. Veto neemt dan ook geen blad voor de mond als ontdekt wordt dat de Kringraadvoorzitter van vorig academiejaar de BOB tipte over acties van andere organisaties.

Alan Greenspan, voorzitter van de Amerikaanse Centrale Bank, krijgt zijn eredoctoraat bij uitzondering enkele weken eerder dan het Patroonsfeest op 2 februari. Koning Juan Carlos en filosofe Martha Nussbaum kunnen wel zolang wachten.

De discussies over de toegang tot hogere studies gaan door. Ook kinesitherapie wordt nu geïmplementeerd. Het semestersysteem steekt opnieuw de kop op als Oosterlinck stelt zeker in eerste kan semeks te willen invoeren om een hoger slaagpercentage en meer studenten te hebben. LOKO is tegen en formuleert alternatieven.

Verder om te onthouden: het Justitiedossier van twaalf pagina's naar aanleiding van de foute boel op Justitie en de betoging tegen de voorgestelde kwaliteits- en veiligheidsnormen voor (studenten)kamers. Tevergeefs: het Vlaams Parlement keurt het decreet toch goed. SoRa vond het voorstel te streng en vreesde dat prijsstijgingen het gevolg zouden zijn.

24

In zijn openingspeech bepleit rector Oosterlinck een striktere reglementering voor de media. Voorganger Dillemans stelt zijn eerste 'voortgangsrapport' voor dat stelt dat universiteiten beter moeten samenwerken in een streven naar een volwaardig onderwijspakket. Iets wat bij de Vlaamse rectoren aanvankelijk op weinig sympathie kan rekenen en leidt tot heel wat gebakkelei wegens ideologische grenzen. Uiteindelijk wordt een groot deel van Dillemans aanbevelingen toch aangenomen.

De semekssaga zet zich verder met de mogelijkheid voor de faculteiten om 'voor-examens met bindende kracht' in te richten. Ook de hogere inschrijvingsgelden voor VAO's komen terug wanneer een werkgroep van de Vlaamse Onderwijsraad (Vlor) een voorstel op tafel legt dat de opleidingen tot 300.000 frank kan laten kosten. Gevolg: betogingen en bezetting van het rectoraat.

Revolutie binnen de Leuvense verenigingen wanneer de AV van Kringraad besluit de extreem-linkse MLB, de racistische NSV en de conservatieve verenigingen KVHV en het Thomas More-genootschap niet langer te subsidiëren. Verder was Veto tijdens jaargang 24 niet welkom op Ekonomika's Smartlappenfestival omdat dat in het verleden niet steeds even lovend werd beschreven. Oosterlinck ijverde voor een creditsysteem. Enkele katernen werden gewijd aan het politieke fenomeen paars, mensenhandel in de sport en mest.

25

Tijd voor het tweede voortgangsrapport-Dillemans. De ere-rector pleit hierin onder meer voor een algemene toelatingsproef aan het eind van het secundair onderwijs. Een voorstel dat niet kan rekenen op steun uit

studentenhoek.

Actueel is het vluchtelingenbeleid en de problematiek rond uitwijzingen van *sans papiers*. Doorheen de ganse jaargang loopt dit onderwerp als een rode draad. Zo worden er in één nummer twaalf pagina's aan besteed. Ook de Kosovoproblematiek krijgt in Veto haar portie aandacht. Vooral sociale materie dus in jaargang 25, nog versterkt door middelpunten over studenten met kinderen, kansarmoede en... bananen.

Een gepland feest van het Koerdistan Comité in aula PDS mag niet doorgaan van de K.U.Leuven. Reden is de druk die de Turkse regering uitoefende op de universiteit en de dreiging om de samenwerking op de archeologische site van Sagalassos stop te zetten. Na de sluiting van een aantal fuifzalen en een opgelegd sluitingsuur voor zaal Lido roept LOKO op tot een betoging voor het recht op fuiven.

Naar aanleiding van haar 25-jarig bestaan besluit de redactie een volledige kleurendruk op 'blinkend' papier uit te brengen. Een financiële inspanning die nog jaren gevoeld werd en niet snel herhaald zal worden. Niet enkel Veto is jarig; VVS viert haar zestigjarig bestaan. Ondanks de steeds weerkerende strubbelingen tussen VVS en Veto worden vijf pagina's gewijd aan dit jubileum.

26

Na de derde zwarte zondag besteedt ook Veto uitgebreid aandacht aan extreem-rechts met ondermeer een middelpunt rond pers en extreem-rechts en één rond *zero tolerance*. LOKO besluit de failliete fuifzaal Albatros in de Brusselsestraat over te nemen om een betaalbare fuifzaal te voorzien.

Dat Oosterlinck zichzelf opvolgt als rector hoeft niet te verwonderen. Hij was immers enig kandidaat. Veto had weet van druk uit het rectoraat op ambitieuze proffen om hun kandidatuursplannen op te bergen, maar besluit het artikel hierover uiteindelijk niet te publiceren. Met 58,6% weet Oosterlinck een meerderheid achter zich te winnen.

Ook tijdens jaargang 26 stijgen de Almaprijzen door de dalende maaltijdverkoop, laait de discussie over het semestersysteem weer op, maar lijkt later — onterecht — voor enkele jaren van de baan, voelen de hogescholen zich financieel benadeeld en vragen meer geld en krijgen premier Dehaene en Mary Robinson een eredoctoraat. En verder heeft Veto tijdens haar 26e jaargang middelpunten rond het proces-Clabecq, hackers, euthanasie en een special rond Walter Zinzen. Ook even stilstaan bij de modieuze nieuwe kop die Veto zich aanmeent.

27

In Veto 5 verschijnt over de volledige voorpagina een oproep tot betoging tegen een overhaaste invoering van een semekssysteem en voor meer studenteninspraak. "Ik ben niks, ik kan niks, ik ben van 't rectoraat" weerklinkt het op de betoging, tekenend voor de grimmige sfeer. Het rectoraat werd zelfs nog eens bezet. De

K.U.Leuven speelt het hard en zorgt voor een informatiestop voor tegenstanders van het systeem. Er wordt beslist om vanaf volgend academiejaar van start te gaan met semeks.

Binnen LOKO zorgt SoRa voor problemen nadat alle medebeheerders beslisten om hun mandaat neer te leggen. Drie weken en een forse crisis later worden er nieuwe vertegenwoordigers verkozen, al zijn verschillende van de functies opnieuw door dezelfde mensen bekleed.

Ook dit jaar: professor Islamistiek Urbain Vermeulen krijgt een officiële blaam na een klacht over zijn spreekbeurt 'Islam, grondslag en beginselen' wegens een racistische inslag, twee (!) katernen over het Vlaams Blok, de Almaprijzen stijgen weer en de dreigende liberalisering van het onderwijs door GATS. Bologna doemt op en bij uitbreiding de associaties, waarbij de K.U.Leuven erg actief blijkt in het aantrekken van hogescholen.

28

Veto maakt een moeilijke periode door tijdens het eerste semester. Pas begin tweede semester wordt immers een gek gevonden die bereid is hoofdredacteur te worden. Inhoudelijk houdt Veto voeling met de maatschappelijke tendensen. 11 september en globalisering ontsnappen dan ook niet aan de aandacht. Toch is een evolutie merkbaar — of beter een duidelijke verderzetting van een weg die de laatste jaren was ingeslagen — richting informatieblad, daar waar vroeger de kameraden nooit veraf waren. Vooral onderwijs krijgt hier volop aandacht. Er is dan ook volop nieuws op dit front met de implementatie van Bologna door BaMa en de associaties die stap voor stap meer vorm krijgen. Binnen LOKO blijft SoRa met problemen kampen, vooral te wijten aan een tekort aan weinig gemotiveerde medewerkers.

Groot protest wanneer prins Filip een eredoctoraat krijgt van de K.U.Leuven, zowel door mensen aan de universiteit zelf, als door externe — veelal politieke — organisaties. Ook LOKO is niet overtuigd van Filips verdiensten en uit kritiek, in tegenstelling tot Veto dat niet radicaal partij kiest, iets wat Veto niet langs alle kanten in dank wordt afgenomen.

29

Veto maakt een kleine crisis door tussen de eindmaanden van jaargang 28 en de beginperiode van jaargang 29. Binnen de redactie heersten inhoudelijke meningsverschillen, die nog duidelijker werden toen de opvolging van hoofdredacteur en redactiesecretaris op de agenda kwam. Een deel van de redactie stapte dan ook op na de verkiezingen uit onvrede en een pak nieuwe mensen vervoegt de Veterangen. Dit betekent meteen een volgende stap in de vernieuwing van Veto. Dit jaar besluit de redactie van de spelling-Geerts af te stappen.

Oosterlinck oogst veel tegenwind met zijn uitspraken over de K.U.Leuven als top-universiteit tijdens zijn openingspeech en later over het feit als zou de democratisering van het onderwijs voltooid zijn. Qua onderwijs treedt dit jaar de verdere uitwerking van BaMa verder op de voorgrond, samen met onderwerpen als studieduurverlenging, studenteninspraak binnen de associaties en een jaarlijkse docentenevaluatie die met de nodige problemen gepaard gaat.

Verder vielen de jaarlijkse prijsstijgingen en de financiële problemen te noteren bij Alma, het pijnlijke kamertekort waarmee de K.U.Leuven geconfronteerd werd en alweer crisis binnen SoRa waarbij VTK opstapt.

Dit overzicht is, voor de eerste vijftien jaar, gebaseerd op een artikel van Erik Paredis. Het werd later aangevuld door Els Cornelis en Ben Deboeck.

Een schampere poging om mezelf journalist te noemen

Ik heb veel geleerd tijdens mijn studententijd in Leuven. Ik heb de binnenkant van heel veel cafés grondig bestudeerd. Ik heb zowat elke groef van de plaat 'Closing Times' van Tom Waits herbekeken en examens vond ik altijd een aangename kennismaking met de prof, die ik meestal nog nooit eerder had ontmoet. Persoonlijk dan toch niet, wel via het fotoboek.

Ik heb dus veel geleerd in die vijf jaren Leuven. Ik heb er leren 'decapiteren', niet het onthoofden, maar wel het van de verf ontdoen van een geveerd voorwerp, in dit geval een monumentale trap, vier verdiepingen hoog en daardoor een zeer goed betaalde studentenjob. Ik heb er geleerd hoe je een kleerkast een wenteltrap afdraagt, weer zo'n goedbetaalde studentenjob; en ik heb er geleerd hoe je schilderijen kan restaureren, nadat je ze zelf om zeep hebt geholpen door een winkelhaak in het doek te trekken.

Maar laat ik u geen verkeerde indruk geven. Ik was wel degelijk ambitieus: ik wou journalist worden en dat is nu eenmaal zo'n job, dacht ik toen, die je het beste leert door tussen de mensen te staan. Eerder dan vanop een bureau op de wereld neer te kijken. Maar toch, het vak, de ambacht, de knepen van dat vak, die moet je toch ook onder de knie krijgen?

Eerst bood ik me aan bij Radio Scorpio. Twee keer heb ik een programma 'gepresenteerd'. De eerste keer was er nog een ancien bij en gelukkig maar, want bij Scorpio was je zowat alles tegelijk: je stelde samen, je zat aan de knoppen en je was de stem. Bij de tweede uitzending — tegelijk mijn laatste dus — liet ik mijn microfoon zowat de hele uitzending openstaan. De luisteraar heeft dus heel de tijd mee mogen luisteren naar het geknoei, gevloek en getier tijdens de platen door. Het feit dat er niemand toen heeft gebeld, maakt duidelijk dat ik niet echt veel luisteraars had weten te boeien.

Dan maar naar Veto. Met veel goede moed en veel goede ideeën. Al botste ik in de 's Meiersstraat op een verschrikkelijke fotozetmachine, waarvan de werking mij tot drie keer toe helemaal uit de doeken werd gedaan. Tevergeefs. En die goede ideeën? Die moeten achteraf bekeken heel saai artikelen hebben opgeleverd. Maar ja, wat was die jeugdzonde anders dan een schampere poging om mezelf journalist te noemen.

Ivan De Vadder, VRT-nieuwsdienst

Leren hoe je een blad plant

Dat Veto 30 jaar bestaat, daar wil ik liefst niet hard over nadenken. Ik zat immers in jaargang 13 (1986-1987) en een stuk van jaargang 14. Dat lijkt me eeuwen geleden en ik vrees dat niemand zit te wachten op 'oudstrijdersverhalen' uit 'de goede oude tijd'.

Veto associeer ik in de eerste plaats met de zondagavonden waarop het nummer in elkaar gestoken werd. De teksten liepen binnen en werden gezet op een speciale machine die ondertussen industriële archeologie moet zijn. Dan volgde knip- en plakwerk tot de gezette tekst, de titels en foto's in de Veto-maquette pasten. Daarop ging de maquette in een grote map die iemand van de redactie met de eerste trein naar de drukkerij in Brussel bracht. De rest van de redactie en de medewerkers trokken naar de Libertad. Ik bewaar goede herinneringen aan die avonden en nachten: met een team stevig doorwerken, het blad volledig klaar maken voor druk en er dan nog tot de ochtend over praten op café.

Ik ben naar Veto gestapt uit journalistieke interesse, niet vanuit een link met Sociale Raad of Kringraad zoals dat toen heette. Gewoon als student communicatiewetenschappen. Het is een prima aanvulling gebleken op die studies. Ik leerde op de redactievergaderingen hoe je een blad plant, op zondagavond hoe je het allemaal concreet afwerkt en tijdens de week ging ik al eens op pad voor reportages, van een optreden van *Up With People*, dat natuurlijk met een typische vooringenomenheid bekeken werd, tot een interview met Betty Mellaerts.

Een paar reportages zijn me bijzonder bijgebleven. Zo onder meer een dossierreeks over de andere Vlaamse universiteiten. Als naïeve enthousiasteling meldde ik mij om mee te gaan naar Kortrijk. Ik kende er de weg, ik had aan de KULAK mijn kandidaturen gedaan. Tijdens de reportagedag in Kortrijk maakte ik een paar interviews voor brave stukjes over het monitoraat en de kringwerking. Ik had er natuurlijk niet aan gedacht dat mijn Veto-collega's 'badinerend' —

sommigen zouden zeggen arrogant — over het leven op de Kortrijkse campus zouden berichten. En dan die West-Vlaamse onderschriften. De KULAK stond op stelten en ik was natuurlijk de nestbevuiler. Mijn jongere broer en zus, die later aan de KULAK studeerden, hebben daar altijd ontkend dat ze mij kenden, laat staan familie waren.

Ook het verslag van een debat met Frans Verleyen bij Politika is voor mij een aparte herinnering. De student pol&soc die het gesprek leidde, was een fan van Verleyen en wilde graag bij Knack aan de slag. Hij had er dan ook de pest in dat ik in Veto nogal kritisch was over wat Verleyen daar vertelde. Helemaal het toppunt vond hij dat ik, en niet hij, uiteindelijk bij de Knack-groep ging werken (meer bepaald bij Weekend Knack). Ik heb het wel goedge maakt: veel later ben ik met de 'pol&soccer' in kwestie getrouwd. En ter informatie: hij vond na zijn studies een andere job, aan de K.U.Leuven nota bene.

Trui Moerkerke, hoofdredactrice Weekend Knack

De geur van Veto

's Morgens op de trein met een afgewerkte Veto. Een willekeurige woensdagmorgen, 1985. De lay-out ploeg heeft tot vroeg in de ochtend doorgewerkt. Nu trekt de redactiesecretaris met de grijze lay-out onder de arm naar het station. Op de trein vreemde blikken van de pendelaars. De geur van Pritt en van de fotozet stijgt uit de map op. Even kijken hoe de nieuwe Veto eruit ziet. Wat is er gisterenavond nog bijgekomen? Wie is alsnog in de pen gekropen om de blanco op pagina 4 te vullen? Zijn de cartoons in het daglicht even grappig als gisterenavond? In Brussel-Zuid, de metro op. In de groezelige drukkerij wordt de kostbare Veto, steunkleur rood, meteen op de persen gelegd.

Een inktverse Veto, diezelfde week nog in de bakken van de Alma en in de bakken van de faculteitsgebouwen. Schandaal! Alle Veto's zijn uit de bakken genomen. Neen, geen censuur van het rectoraat. Wel een nieuwe concurrent, een rechtse nog wel, *Faze*. Het studentenblad op A4 formaat van de nieuwe studentenbeweging. Voornaamste tenoren zijn advocaat Geert Glas en Jefke, van het Boerenkot. Veto schiet wakker en overtroeft. Veto is er nog. *Faze* niet, teveel reclame.

De redactielokalen in de 's Meiersstraat. Een geliefd toevluchtsoord tijdens de studentenbetogingen. De vensters zijn dun, maar voorlopig zijn ze wel nog bestand tegen waterkanonnen. Ria loopt er rond. Zij doet secuur de boekhouding. Tegenover haar zit Filip Huysentruyt, een Unix-adept van het eerste uur. De eerste ook met een commerciële feeling. Alfaset ziet het daglicht. Het zetje voor derden sluipt de lokalen binnen. Vanaf nu liggen er ook publicaties van Agalev op de verlichte lay-outbak.

Ook de vrijgestelden van Kringraad en Sociale Raad zoeken de Veto-lokale met de koffie in de hand op: de diplomatische Rudy Lanssens, de gedreven Gilberte Boeckmans en de geëngageerde Pol Deltour. Discussies over de autonomie van de redactie en journalistieke integriteit zijn nooit veraf. In hoeverre moet het blad

van een organisatie trouw zijn aan de organisatie?

De drop-in/drop-out ratio van Veto is groot. Want na de les, voor de les of zonder les vallen de studentenredacteurs binnen. Zo ook de eeuwige student. De Charel in de witte doktersjas. Ver in de zestig, met een hoge schrille stem ventileert hij zijn mening over de huidige studentengeneratie. Op een dag ook de bekentenis dat hij tijdens de oorlog veertig Duisters om zeep hielp door strichine in hun soep te doen.

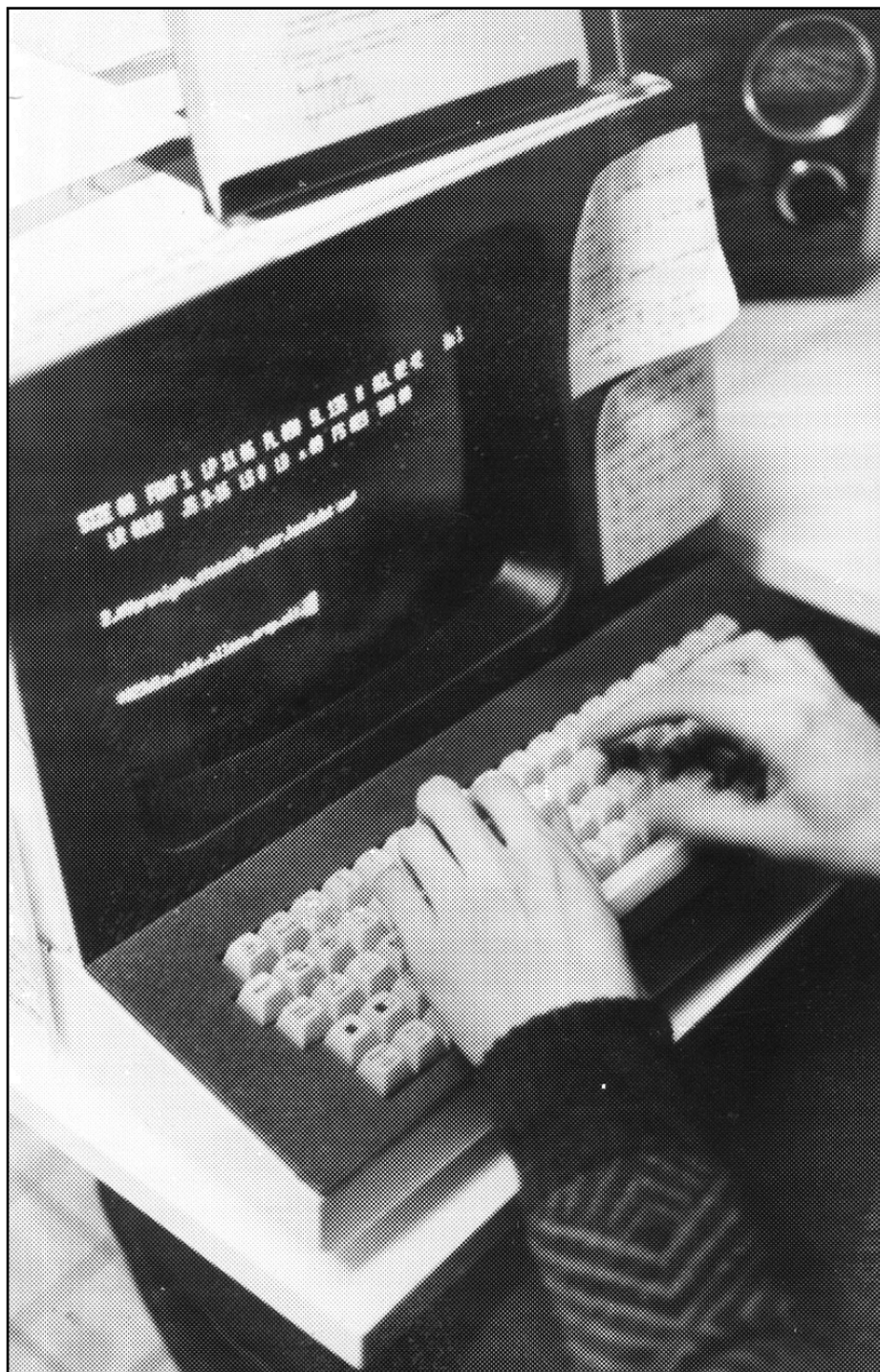
De journalistieke hoogtepunten. Het fameuze Eco-interview, bijvoorbeeld. Eddy Daniëls slaagt erin een interview te versieren met Umberto Eco. Als enige. Eco krijgt een eredoctoraat. Op weg naar Leuven, in een treincoupé slaat Daniëls zijn slag. *Mister Eco, I presume*. Het Veto-artikel wordt later verkocht aan Humo.

De hommage aan rector De Somer, als die plotseling sterft. Een extra nummer van Veto, met zwarte rouwband, voor een waardige tegenstrever. Heel wat mensen reageren op het extra nummer. De reactie van de studenten wordt geapprecieerd, zij dragen trouwens de lijkst op de begrafenisstoet.

Het begin van de dossiers op de middenpagina van Veto. De redactie kijkt buiten de grenzen van het Leuvense, buiten de grenzen van de studentenwereld. Soms trekt een volledige ploeg op reportage, voor een portret bijvoorbeeld van de campus van een andere universiteit.

Het is het begin van de professionalisering van de werking, zowel op technisch als op inhoudelijk vlak. De uitdaging lijkt om toch een studentenblad te blijven. Met de frisse geur van Veto.

Hilde Devoghel, dienst Studieadvies K.U.Leuven

Het eerste interview

Onlangs, toen ik weer met twee vingers een bandje aan het uittikken was, heb ik het me nog eens afgevraagd. Hoeveel interviews met politici ik inmiddels achter de rug heb. Niet dat ik daar snoeverig mee wil uitpakken. Spreken met politici is nu eenmaal het hoofdbestanddeel van mijn job. Ik schat dat ik intussen ruim over de honderd politieke interviews zit. Mijn allereerste evenwel zal ik zelfs op mijn sterfbed niet vergeten.

Dat ging zo. In het gezegende jaar 1997 was uw dienaar redactiesecretaris bij Veto. Zoals later zou blijken was 1997 een scharnierjaar in het onderwijsbeleid. Het studentenprotest-oude stijl met allang niet meer massale betogingen liep op zijn laatste benen.

Tegelijk borrelden voor het eerst - het Plan-Dillemans! - de grote hervormingsplannen op die nu vastgelegd zijn in Bologna-akkoorden en BaMa-structuren. Het was met andere woorden voor wie een beetje in de materie geïnteresseerd is een reuzeboeiend jaar om bij Veto te werken. Dat was het ook omdat in die jaren een uitzonderlijke vriendengroep het blad wekelijks in elkaar stak en omdat de pinten in het Stuc en de Libertad van uitzonderlijke kwaliteit bleken, maar dat is een ander verhaal.

Onderwijs dus. Telefoontje naar de woordvoerder van de minister. Marc Pattyn, in het milieu even berucht als zijn baas, Luc Van den Bossche. Of de minister een interview wou toestaan. Neen, dat wou hij niet, maar dat kreeg je nooit te horen. Nu zou het moeilijk gaan, want de agenda zit vol, luidde het standaardantwoord. Maar belt u later nog eens terug.

Dat deden we, een keer of tien, de agenda zat altijd vol. En toen kwam ons *moment de gloire*. Minister Van den Bossche kwam naar Leuven voor een onderhoud met de rector. Een betoging werd zijn deel. Ik weet zelfs al niet meer wat het precieze onderwerp van ons verzet was. Contingentering van artsen? De algemene toelatingsproef? Semesterexamens? We waren alleszins tegen. De betoging hield halt voor de Universiteitshallen. Er moest een onderhoud met de minister komen.

Het traditionele spelletje werd gespeeld. Betoging. Minister ontvangt een delegatie voor het oog van de camera. Achteraf zegt de delegatie dat de minister goed geluisterd heeft en begrip heeft voor de eisen. En zegt de minister dat het allemaal niet zo simpel is. Zo dus ook die dag. Drie studentenvoortwoorders zouden ontvangen worden. De voorzitter van Kringraad stapte meteen naar voren. De vertegenwoordiger op Academische Raad wou er ook bij. En wie nog? Ik stak mijn vinger op. Ik rook een exclusief interview. Zo geschiedde. In mijn herinnering werden we door Van den Bossche opgewacht aan een klein tafeltje in de enorme Universiteitshal. Beleefd een handje schudden met de meneer-de-minister die je net buiten nog voor 'vuile sos' hebt uitgekregen, het was een beetje vreemd.

En toen begon het onderhoud - en voor mij het interview. Wat opviel was de rustige, nuchtere en beredeneerde toon waarmee Van den Bossche zijn visie op het hoger onderwijs tentoonspreidde. Geen spoor van de nurkse en barse waakhond die Van den Bossche gewoonlijk in interviews speelde. Ik besefte dat ik goud in handen had en pende me verloren, terwijl de anderen het overleg voerden. De volgende week konden we niet groot genoeg uitpakken met het *exclusieve interview*. Ook de nationale pers begreep niet hoe het ons gelukt was om Van den Bossche zo uitgebreid en genuanceerd aan het woord te krijgen. De minister begreep het blijkbaar ook niet. Voor een keer belden wij hem niet, hij belde ons. Via Kringraad, maar zelfs met de deur dicht konden we het gesprek nog volgen. Dat hij nooit van zijn leven nog studenten zou ontvangen als ze de inhoud van het gesprek toch maar op straat gooien. Kringraad, van nature een tikje gezagsgetroouwer, verwees verschrikt door naar het onberekenbare Veto. Hehe. Een paar maanden later moest Van den Bossche zijn partij depanneren in de federale regering. Met zijn opvolger voor Onderwijs, Eddy Baldewijns, hadden we binnen de twee weken een interview.

Bart Eeckhout, chef politiek De Morgen

Goede voornemens

Veto is een fenomeen. Al dertig jaar lang kan de organisatie studenten inspireren om een groot deel van hun vrije tijd op te offeren om een krantje in elkaar te boksen. Dat het resultaat dan ook nog kwalitatief mag genoemd worden, wordt aangetoond door het groot aantal lezers, het regelmatig overnemen van Veto-nieuwsberichten door andere media en de vele Veto-medewerkers die hun weg vonden naar de professionele mediawereld. Door de grote vrijheid en verantwoordelijkheid die aan de vrijwilligers wordt gegeven werd Veto voor velen immers een leerschool voor journalistiek werk.

Het dagelijkse leven op Veto is immers ook een kleine afspiegeling van het werk op een gemiddelde Vlaamse redactie. Zowel bij het studentenweekblad als zijn professionele tegenhanger is er de constante zoektocht naar interessante interviews, leuke reportages en nieuws dat de voorpagina moet sieren. En ook Veto kampt met boze lezersreacties, pijnlijke verschrijvingen, rechten van antwoord en telefoontjes van opdringerige *pr-boys* die vinden dat hun project toch zo belangrijk is en absoluut in de krant moet.

Maar toch zijn er ook levensgrote verschillen. Waarschijnlijk is de betrokkenheid van journalisten met het lezerspubliek en de onderwerpen nergens zo groot als bij een studentenblad. Daarnaast staat de Veto-redactie dagelijks voor de uitdaging om met minimale financiële middelen dit quasi-professioneel resultaat te bereiken. Vrijwilligerswerk betekent bijvoorbeeld op zondagmiddag vaststellen dat nauwelijks een kwart van de medewerkers zijn artikel heeft binnengeleverd. Het is dan ook dikwijls een klein mirakel dat minder dan vierentwintig uur later een trouwe lezer toch een nieuwe editie van zijn Leuvense krantje kan vinden.

Die lezer kan zich niet inbeelden wat er zich enkele uren daarvoor afspeelde. Zondagavond laat wordt immers het startschot gegeven van de laatste etappe in een geweldige race tegen de tijd om teksten na te lezen, te layouten en opnieuw na te lezen. Gelukkig slinkt de stapel af te werken pagina's ieder uur, maar dat is helaas ook het geval met de aanwezige medewerkers. Maar wanneer de postbode op maandagochtend de kranten in de brievenbus op de 's-Meiersstraat gooit, zit de klus er bij Veto ook op. Al komt het voor dat het verbeteren van de allerlaatste pagina's verstoord wordt door een verontrust telefoontje van een zenuwachtige drukker die vraagt "of er nog ne Veto moet uitkomen vandaag".

Tijdens het aansluitende ontbijt/cafébezoek, filosoferen een slaapdronken hoofdredacteur, redactiesecretaris en de laatste overgebleven medewerkers hoe de eindredactie de volgende week minder chaotisch en vooral sneller kan verlopen. Deze gemaakte goede voornemens vallen natuurlijk al gauw in het water. Soms zelfs reeds enkele minuten later, als blijkt dat er nog iemand uit de groep zijn nachtrust moet opofferen om twee uur later met een gammele huurauto de versgedrukte exemplaren bij de drukker te gaan ophalen.

Toegegeven, het zijn ook zo'n momenten waaraan ik bij Veto goede herinneringen aan overhoud. Maandagavond, als de duizenden Veto's zijn rondgedeeld, is de voldoening van het klaren van zo'n waanzinnige klus immers bijzonder groot.

David Adriaen, journalist De Tijd

Veto als probleem

Ereector Dillemans zal spreken op de receptie ter ere van dertig jaar Veto, lees ik op de uitnodiging. Wel wel, dat wordt nog eens een blij weerzien. De laatste keer dat we elkaar onder vier ogen spraken, was in het academiejaar 1990-1991, op zijn kantoor in het rectoraat. Ik zie de uitnodiging nog altijd in mijn postvakje liggen op ons kot, Brusselsestraat 226. Afzender: 'Rectoraat'. Binnenin het verzoek om een afspraak maken met het rectorale secretariaat op een van de opgesomde datums. De uitnodiging vermeldde geen gespreksonderwerp. Ze was wel gericht aan 'Walter Pauli. Hoofdredacteur Veto'. Ik kon dus wel raden waarom de rector mij wilde spreken.

Nochtans was ik dat jaar geen hoofdredacteur en ook geen redactiesecretaris meer. Maar, zoals de Veto-jaren daarvoor en de vele jaren nadien, bij *Knack* en *De Morgen*, schreef ik ook toen veel en over van alles en hadden die artikels meestal een scherpe en polemische toon. Dat wekte wel eens ontevredenheid op, en ergernis. En, eerlijk gezegd, daarvoor deed — doe — ik het ook wel: zeggen wat men niet wil horen, schrijven wat men niet wil lezen. Voor die klussen meld ik me nog altijd graag en spontaan aan.

Net als in mijn Veto-jaren, van 1986 tot 1992. Toen hadden wij, naast onze visie op en oplossing voor alle wereldproblemen, ook een hoop problemen met de universiteit: met numerus clausus in geneeskunde, de klauw van de industrie op het onderzoek, de verwevenheid van de katholieke universiteit en de christelijke zuil, met de teruggebende democratisering en het feit dat de universiteit zich daar bij neerlegde, enzovoort. De redactie schreef dat ook en daarvan kreeg rector Dillemans het zuur in zijn maag. Veto werd stilaan zijn probleem.

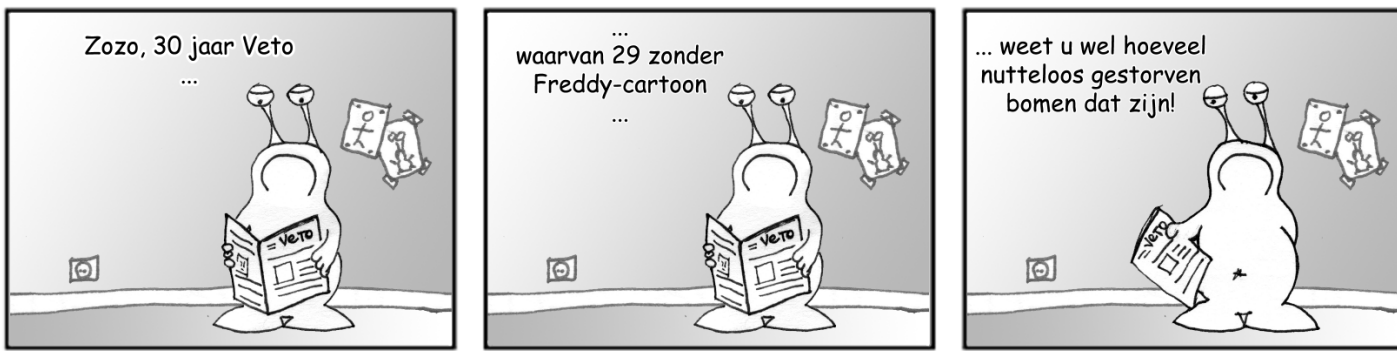
En dus mocht ik komen. Toen ik me bij hem aanmeldde, zag ik dat de rector kopies van Veto-artikels allerhande op zijn bureau had uitgespreid. Overall had hij paragrafen, zinnen en titels met fluorescerende textmarker aangeduid. Bibi mocht er uitleg bij geven. Waarom dit? En dat? Dillemans' betoog kwam erop neer dat Veto de universiteit schade berokkende met haar tendentieuze berichtgeving. Mijn antwoord kwam erop neer dat Veto een zegen was voor de universiteit: wij voerden tenminste het debat over onderwerpen die ook hem dierbaar waren.

De spanning is nooit weggegaan. Het jaar daarvoor had de rector ondergetekende en twee kompanen van Sociale Raad toegebeten "dat hij ons niet meer als lid van de universitaire gemeenschap beschouwde," omdat we met fluitjes de plechtige uitreiking van het eredoctoraat aan André Leysen verstoorden. Een jaar later was het helemaal bingo.

Ondergetekende (zij het anoniem: dat was de regel voor die rubriek) had een satirisch stukje geschreven over moeder Theresa — die leefde toen nog — over haar benen vooral en de melaatsen van Calcutta die onder haar kleed loerden. Meteen gaf Dillemans de pedels al de opdracht om alle Veto's uit de verdeelbakken te nemen. En zo gebeurde: de hele oplage werd in beslag genomen. Een "hygiënische maatregel", verklaarde de rector: Veto was een vies *boekje* en de redactie moest haar excuses publiceren. Wat trouwens gebeurde. Nochtans versterkte die censuur vooral onze geuzenreputatie. Ook bij veel professoren, zo lieten die ons weten.

Ach, na een jaar of vijftien kan ik wel lachen om die ordemaatregel van toen. Maar kan Dillemans het al om mijn stukje? Of mag dat nog altijd niet en is de erector precies daarom de ideale eregenodigde: de man die levenslang bij zijn veto zweert?

Walter Pauli, adjunct-hoofdredacteur De Morgen

Veto's dertigjarenquiz met prijzendietewinnen zijn voordewinnaars

Je wordt maar één keer dertig jaar en omdat gedeelde vreugde dubbele vreugde is bij Veto, geven we jullie de kans een graantje mee te pikken van onze feestroes. De tien eersten die de onderstaande vragen juist ingevuld doen terugkeren in onze richting, belonen we dan ook met een Acco-boekenbon ter waarde van telkens 25 euro. Het concept is even simpel als ingenieus: we scharrelen een aantal titels en quotes op uit dertig jaargangen Veto. Aan jullie om uit te maken over welk prangend onderwerp de titel of de uitspraak gaat of uit wiens mond de woorden werden opgetekend.

Insturen doe je door onderstaand formulier uit te knippen en in te vullen of door je antwoorden naar hiphip@veto.be te sturen met als onderwerp 'hoera'. Bij ex aequo's beslist een beoedelde redactiesecretarishand over de winnaar(s). Winnaars worden op de hoogte gebracht wanneer ze hun bon uit de hoger vernoemde hand kunnen overhandigd krijgen. Over de uitslag wordt niet gediscussieerd. De juiste oplossing vind je binnenkort in alweer een nieuwe Veto.

1. Welke rector kandidaat uit 1995 maakte zich met volgende uitspraak meteen ongeliefd bij studenten? "De vraag is of wij moeten gaan naar nog meer studenten."
a) André Oosterlinck
b) Emiel Lamberts
c) Désiré Collen

8. "Ce n'est qu'un petit mal pour éviter un grand mal" sprak in jaargang dertien over de pil
a) François Mitterand
b) een katholiek Chinees bisschop
c) Paul Vanden Boeynants

13. "Over tien jaar is de gezondheidszorg mijns inziens toch al lang gefederaliseerd" zei wie van onderstaande personen in 1995?
a) Frank Vandenbroucke (de politicus)
b) Louis Tobback (de lieverd)
c) Willy Claes (de Limburger)

2. Wie sprak de geveugelde woorden: "Een politiek bevoogde krant is een vorm van maatschappelijke incest" in jaargang veertien?
a) Paul Goossens
b) André Oosterlinck
c) Yves Desmet

9. "Ik ga de paus vragen Pasen en Nieuwjaar om te wisselen" komt van
a) grootkanselier Danneels
b) André Oosterlinck
c) Wilfried Martens

14. Veto interviewde ooit uitgebreid op de trein, terwijl andere media slechts vijf minuten kregen:
a) Umberto Eco
b) Umberto Eco
c) Umberto Eco

3. Welke politica die niet Katleen Van Brempt heet zei: "Een politicus mag al eens vreemdgaan"?
a) Wivina Demeester
b) Hugo Coveliers
c) Annemie Neyts

10. De titel 'Een stijve van acht uur' hoort bij een artikel over
a) de retrospectieve van Warholfilms
b) Oosterlinck leest voor uit eigen werk
c) een vergelijkend Viagraonderzoek

15. 'De theologen hebben de grootste' gaat over
a) hun bibliotheek
b) hun preses
c) hun traditie

4. Om welke rubriek stond Veto jarenlang bekend?
a) luchtige cultuurartikels
b) striprecensies
c) regionale sportuitslagen

16. 'Burger - Schilder - Denker' gaat over
a) Marc Eyskens
b) René Magritte
c) André Oosterlinck

5. Wie onthulde onze bladvultactiek toen hij zei "Cultuur dient slechts om de kranten vol te krijgen"?
a) Umberto Eco
b) André Oosterlinck
c) Hugo Coveliers

17. In jaargang 21 titelde Veto 'Is Wendy Van Wanten schizofreen?' Dit artikel ging over
a) haar vermeende relatie met Willy Claes
b) de opening van Leuven's eerste stripclub
c) het Smartlappenfestival

6. "Een telefoonboek is belangrijker dan vijf jaargangen Staatsblad" noteerde Veto ooit uit de mond van
a) Moeder Theresa
b) Herman De Coninck
c) Umberto Eco

11. "Ge moet bij Agalev al mos op uw tong hebben om ne goeie groene te zijn" komt uit jaargang twintig. Maar wie zorgde voor deze titel?
a) Bert Anciaux
b) Luc Versteyleen
c) Hugo Coveliers

18. "Ware democratieën financieren hun kritiekasters" werd opgetekend uit de mond van
a) Roger Dillemans
b) kameraad Stalin
c) Katleen Van Brempt

7. Welke van onderstaande politici zei naar aanleiding van het derde Vlaamse jongerenparlement "Ik snap er den helft niet van..."
a) André Oosterlinck
b) Hugo Coveliers
c) Bert Anciaux

12. 'De teloorgang van de scheet' is een artikel uit jaargang achttien en gaat over
a) het verdwijnen van fakbar De Scheet
b) de defenestratie van een SoRa-vertegenwoordiger, bijgenaamd 'de scheet'
c) de moderne mens

19. "Ik heb meer lezers dan Filip Dewinter kiezers" zei
a) Jef Nys
b) Tom Lanoye
c) de Campuskranthoofdredactrice

20. "De paus duidt zijn opvolger ook zelf aan" sprak
a) Roger Dillemans over André Oosterlinck
b) de preses van Canonica
c) Bert Anciaux over Geert Bourgeois

Alternatieve I I: Over Veto

1. Pieter De Somer, rector: "Veto schijnt mij de spreekbuis van de actieve, nadenkende, agerende studenten, die zich niet enkel bekommeren om het verwerven van een diploma maar ook om alles wat er reilt en zeilt, hier en elders in de wereld. Ongetwijfeld is dat een minderheid. (...) Van onzientwege dus geen "veto" om voort te doen." (Jaargang 10, nummer 1, pagina 1)

2. Veto interviewt Veto: "Wat van een krant getolereerd zou worden 'omdat journalisten niet van alles het naadje van de kous kunnen weten' wordt bij Veto direkt aanvoeld als een bewijs voor vooroordelen als 'Veto is marxistisch', 'Veto is tegen cultuur' of 'Veto schrijft alleen pro-ASR' (of alleen kontra)." (Jaargang 10, nummer 30, pagina 11)

3. Lezersbrief van 't Pallieterke: "Alle begin is vanzelfsprekend moeilijk, maar wij hopen van ganser harte dat Veto op de ingeslagen, reaktionaire, weg verder gaat. Zij mogen nu al een Duvelke komen drinken in onze weelderige kantoren om hun ijver ende vlijt wat aan te scherpen." (Jaargang 12, nummer 13, pagina 2)

4. Guy Mortier, Humo: "Veto, even denken. Ik heb het ooit in handen gehad, maar herinner me er niet veel van. Nee, het zegt me niks." (Jaargang 12, ekstra nummer, pagina 3)

5. Manu Ruys, De Standaard: "Veto? Wat ik daarvan vind? Sorry hoor, ik ben op het moment in vergadering. In één zinnetje een kort oordeel? Nee, nee, echt niet. U overvalt mij, ik ben in conferentie. Terugbellen? Jamaar, ik vertrek vanavond op vakantie." (Jaargang 12, ekstra nummer, pagina 2)

6. Erwin Jans, Veto-redacteur: "Het journalistieke werk is scherp als een mes, het snijdt diep, het breekt open, het is voyeuristisch, het ziet wat het niet zou mogen zien, het hoort wat het niet zou mogen horen. Het laat zich niet door elke pen opvrijen. Het is geen maagd, geen onbevleete juffer, integendeel, maar evenmin een hoer of een goedkope flirt. Het geeft zich niet aan de meest biedende (geld kan alleen het Vlees verleiden, niet het Woord), het valt niet voor de hardste schreeuwer, niet voor de knapste smoel. Veeleer zijn het "ouderwetse" deugden als inzet, hardnekkigheid en trouw, waarvoor het woord zich uiteindelijk gewonnen geeft." (Jaargang 13, nummer 1, pagina 13)

7. Steven Vandeput, KVHV-preses: "Wij spraken over "Wanneer Glasnost in Veto" gewoon een vraag naar meer openheid, zij (NSV) hadden het over "Rotzooi op Rood Niveau". Dat is toch een andere stijl." (Jaargang 15, nummer 25, pagina 6)

8. Jorn De Cock, voorzitter VVS: "Hoe blijven jullie het presteren? Dat Veto er regelmatig in slaagt pompeuze artikels te schrijven over zaken waar de auteur eigenlijk geen bal van af weet, is intussen genoegzaam bekend." (Jaargang 20, nummer 6, pagina 2)

9. Stijn Calle, lezer: "De maskers zijn afgevallen. Als (zich representatief noemende) officiële krant van Loko kon u niet aan de druk weerstaan om tot driemaal toe het katholicisme in het algemeen en uw broodheren (de Katholieke UL) in het bijzonder enkele lelijke slagen onder de gordel toe te brengen. (...) Maar als de zogenaamde officiële vertegenwoordiging van studenten aan een katholieke universiteit lijkt het me niet uw primaire taak pornografie te populariseren. Zou u dan ook in de toekomst rekening kunnen houden met deze bekommernissen?" (Jaargang 22, nummer 2, pagina 2)

10. Bruno Lambrecht, preses VRG: "Er is geen enkel orgaan waaraan Veto verantwoording verschuldigd is." (Jaargang 23, nummer 10, pagina 1)

11. LOKO-statuten: "§3. De redactie van Veto, die een pluralistische instelling moet hebben en kritisch-informatief moet zijn, wordt dan rond de figuur van de hoofdredacteur samengesteld uit studenten die zich aanbieden op basis van hun ervaring of inzet." (Versie van 12 december 2003)

Oplossing:

Naam:

E-mail:

Favoriete Veto-medewerker:

(uitknippen en mailen naar hiphip@veto.be)

WENDINGEN

IN DE

VETO-GESCHIEDENIS

In mei 1971 onstond er een nieuwe Algemene Studentenraad die niet de faculteitskringen, maar de raden (Kringraad, Sociale Raad, Kultuurraad, Sportraad en vanaf 1972 ook ISOL (Internationale Studentenorganisatie Leuven) overkoepelde. Ze werd verantwoordelijk voor de uitgave van het vanaf 1974 verschijnende studentenblad Veto. Maoïstisch links gaf toen in de studentenbeweging de toon aan, maar in 1974 slaagde de progressieve frontvorming 'Tendens' er in de leiding van hen over te nemen. Uit de hoofding van het studentenblad Veto verdwenen toen de drie figuren die 'de alliantie van kerk, kapitaal en staat' verbeeldde en die de eerste twee jaargangen 'de vijand' hadden gesymboliseerd.

Tien jaar na '68' zette Veto zich af tegen de 'romantische weemoed' van de 'theologie rond mei '68'. In oktober 1978 kwam er een ASR-stuurgroep, die de dagelijkse leiding zou verzekeren. In 1980-81 baadde Veto weer in een anti-establishmentsfeer met kritiek op de rector. Maar die opstelling weerspiegelde enkel die van het linkse deel van de studentengemeenschap, die in 1983 de leiding moest overlaten aan de 'apolitiek'. Dat leidde tot een conflict in Veto waar een deel van de redactie journalistieke autonomie opeiste en een ander deel vond dat het blad de spreekbuis van de ASR moest blijven. De compromisoplossing vanaf januari 1984 was een vaste redactie, die het blad naar een periode van kwalitatieve hoogconjunctuur leidde.

In 1985-86 kwam het tot de oprichting van de nieuwe koepel LOKO die in vergelijking met de ASR de maatschappelijke oriëntering in de ideologische 'platformtekst' afzwakte door de verwijzing naar 'democratisering van de samenleving' als opdracht van de studentenbeweging te schrappen en het gericht zijn op de eigen studentensituatie sterker te beklemtonen.

In de eerste helft van de jaren negentig raakten de erfgenamen van '68 in Sociale Raad, Kringraad en Veto in een minderheidspositie tegenover die studentenafgevaardigden die enkel technische 'representativiteit' nastreefden en zich tot studentenaangelegenheden — zonder enige politiek — wilden beperken. Omdat de Veto-redactie die democratisering lange tijd wel bleef verdedigen, werd 'representativiteit' en de 'kritische' redactionele lijn van het blad door kringverantwoordelijken in vraag gesteld. Dat was het geval in 1989, in 1993 en opnieuw in 1996. Toen werd op een Open Algemene Vergadering van LOKO beslist dat dit gremium in de toekomst de hoofdredacteur en redactiesecretaris van Veto zou aanstellen.

Aan het begin van de 21e eeuw was de traditie van een specifiek maatschappelijke roeping voor de student verdwenen, omdat zijn maatschappelijke positie niet meer dezelfde is als dertig jaar eerder. Tegen die achtergrond kan een blad als Veto, ondanks zijn naam en geschiedenis, niets anders zijn dan een goed (of slecht) journalistiek product, los van een niet meer bestaande 'beweging'.

Prof. Dr. Louis Vos, houdt zich bezig met de geschiedenis van studentenbewegingen in het algemeen en van die in Leuven in het bijzonder.

OOK BIJ DE STAATSVEILIGHEID HEERST EEN FEESTSTEMMING

Nix tekende in de jaren 90 vijf jaar lang cartoons voor Veto.

HEEFT U OOK AL ZO'N HANDIGE OOSTERLINCK OPBERGMAPPEN?

Veto
's-Meiersstraat 5
3000 Leuven
Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Bijlage bij nummer 06
8 november 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke Uitgever:
Wim Gemoets

Werkten mee aan de bijlage:
David Adriaen, Joris Beckers, Els Cornelis, Ben Deboeck, Ivan De Vadder, Hilde Devoghel, Bart Eeckhout, Wim Gemoets, Thomas Leys, Jeroen Lissens, Trui Moerkerke, Erik Paredis, Walter Pauli, Clara Vanmuysen, Hanne Vermeiren, Louis Vos.

Cartoons:
Nix, Sh3L14C.

Foto's:
Archief, Katleen Gabriëls.

Desk Top Publishing:
Thomas Leys

Internet:
<http://www.veto.be>

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)

Oplage:
9.000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Sara Vermeylen (*1983)
Preses Babylon
Kot: officieel: Camilo Torres (links)
officieus: Brabançonnestraat (rechts)
Oppervlakte: 18 m2

Kotallemachtig

Je ziet ze meestal in het publieke, studentikoze leven, maar presessen hebben natuurlijk ook een plekje voor zichzelf. Vanaf dit nummer gaan we wekelijks op bezoek bij een Leuvense preses die dat plekje voor onze fotograaf opstelt.

De eerste preses wiens kot we mochten fotograferen, is meteen een 'student spéciale'. Sara Vermeylen, preses van Babylon, is namelijk zelden op haar 'officiële' kot, dat ergens in de kolossale gebouwen van Camilo Torres ligt. Deze kamer is zelfs niet ingericht en de behaarde passievruchten die onze fotograaf er vond, getuigen van haar langdurige afwezigheid. Naar eigen zeggen huurt ze een kot om er tijdens de blok en examens (en eventuele relationele wrevels) terecht te kunnen. Maar tijdens het semester en amoureuze hoogtepunten verblijft ze op het kot van haar vriend Dries in de Brabançonnestraat.

tekst en foto's
Katleen Gabriëls

“Mijn moeder denkt dat ik meer op mijn kot slaap”

“Normaal is het bed zelfs niet opgemaakt”

VETO'S VISITATIECOMMISSIE: INLEIDING TOT DE BEELDANALYSE

Kunst met de A van Appelsien

Daar we nogal snel uitgekeken raken op ons eigen lessenpakket, trekken we elke week gezwind op pad om onontgonnen gebied te verkennen. Ditmaal houden we halt in het MSI, want benieuwd naar wat musicologen, archeologen en kunstwetenschappers in spe bindt, springt het vak 'Inleiding tot de beeldanalyse' meteen in het oog.

Nele De Meyer

De professor, die een klein, vinnig vrouwtje met de welluidende naam Barbara Baert blijkt te zijn, steekt kort na vieren enthousiast van wal. Haar opzet is duidelijk: de twee volgende colleges zullen over 'de inhoud van het kunstwerk' handelen. Daarbij wordt de methode van Erwin Panofsky, een joodse geleerde die zich bezighield met iconologie, vanonder het stof gehaald. Baert stoffeert haar discours met slides en dia's en wijst ons erop dat het kunstwerk gezien moet worden als een *appelsien*, terwijl de *pit* voor de inhoud van het werk staat.

Als binnenkort de tijd van de familiefeestjes weer aanbreekt, en je je nu al kopzorgen maakt over een knaller van een openingszin, probeer het dan eens met deze: Panofsky's doel was een systematische methode te ontwikkelen die kon leiden tot het zo exact mogelijk traceren van de betekenis van een kunstwerk. Van straffe one-

liners blijven de volgelingen van kolonel Baert ook allermindst gespaard. Ze vraagt ons expliciet om kritiek te spuien aan het adres van Panofsky en fijntjes voegt ze daaraan toe: "Die mens is al een paar jaar dood, dat kan nu wel!"

Vervolgens worden enkele schilderwerken geprojecteerd. Ze geeft ons de opdracht de afbeeldingen op basis van hun symbolische inhoud te ontleden. We leren dat het licht en het perspectief van het schilderij 'Madonna in kerk' (Van Eyck) de inhoud (of de pit zo je wil) van het werk bepalen. Door de glasramen stroomt 'goddelijk licht' naar binnen en Maria zelf is in verhouding veel te groot afgebeeld, wat erop wijst dat zij kan gelijk gesteld worden met de Kerk.

Bed

Met af en toe een duivels lachje om haar lippen, klaar om een onmogelijke vraag af te vuren ("Ik heb de neiging veel vragen te stellen"), gaat Baert volledig op in haar rol. Vol overgave wijst ze het kunstminnend volkje op het *disguised symbolism* dat zich de vraag stelt in hoeverre alledaagse objecten in de schilderkunst symbolisch geladen zijn. Zo staat de kaars voor *passie* en het opengeslagen bed voor (verslik je niet) *de uitnodiging tot de consummatie van het huwelijk*. Steeds meer studenten kijken elkaar ongelovig aan. Baerts hoofdgoal mag dan zijn een aha-erlebnis los te weken bij de aanwezigen, toch maken de meeste iets

oudere studenten eerder een kleuterklas-erlebnis door. Op een vraag als "Wat doet Jezus bij het laatste avondmaal?" wordt dan ook niet gereageerd met een gepast antwoord, maar met opgetrokken wenkbrauwen en een frons op het voorhoofd.

Afgehakt

Naarmate de les vordert, kruipt er enige spot in haar woorden: "Ben jij een archeoloog?", vraagt ze een nietsvermoedende student. "Nee? Oei, dan maakte ik zopas een pre-iconografische vergissing." Of "dit is meer een *down-to-earth* vraag, letterlijk iets voor de archeologen dus." Vervolgens wordt verwoed getwist over een schilderwerk waarop ofwel Salome met het afgehakte hoofd van Johannes de Doper te zien is, ofwel Judith met het hoofd van de reus Holofernes. Enige bijbelkennis blijkt toch handig te zijn bij het bijwonen van een les Beeldanalyse. Baert ruikt onze gedachten al en merkt op: "Ja, het evangelie, dat kennen jullie niet meer hé" en begint vervolgens beide verhalen uit de doeken te doen.

Kritisch is ze wel, zo geeft ze grif toe dat Panofsky door het uiten van zijn methode blijkt geeft van teveel met kunst geconfronteerd te zijn. "Dat is dan weer een na-deel aan rijpere mannen," merkt ze fijntjes op. De gefronste voorhoofden en opgetrokken wenkbrauwen van daarnet wijken terstond voor spontaan gegriinnik. Het gevraagde kritiekspuien begint nu zelfs op

gang te komen. Zo wordt er bijvoorbeeld opgemerkt dat Panofsky's methode helemaal niet toepasbaar is op abstracte kunst. Aangezien Baert voornamelijk les geeft aan kunstwetenschappers, onderbreekt ze haar relaas even met de woorden: "Ik wil eens een archeoloog horen of een eenzame musicoloog." Meteen daarna is daar echter weer die sneer naar de archeologen: "Ik wil dat jullie complexloze kunstcritici worden. De archeologen zijn natuurlijk sowieso al complexloos." Gelukkig geeft ze naar het einde van de les toe dat ze zelf ooit nog archeologie gestudeerd heeft, die Baert toch. De rust daalt opnieuw neer over onze collega's en terwijl we naar buiten schuifelen, eten we nog een stukje van onze appelsien.

Steekkaart Inleiding tot de beeldanalyse

Prof: Barbara Baert
Wie: Eerste bac Kunstwetenschappen
en Musicologie, eerste en tweede lic
Archeologie
Waar: MSI 00.08
Wanneer: Donderdag 16u tot 18u
Pauze: van 17u06 tot 17u15

“U wilt teveel begrijpen”

De relatie tussen wetenschap en geloof verhit al eeuwen de gemoe-
deren. Op maandag 18 oktober
mochten professor Herman De Dijn,
Gerard Bodifée en professor Johan
Braeckman er hun zegje over doen.
Het enige dat echt duidelijk werd,
is dat ze er nog niet kunnen - of
willen - uit komen.

Gijs Van Gassen

De aula Zeger Van Hee zat opvallend vol voor het debat. Te vol zelfs: heel wat bezoekers moesten plaatsnemen op de trappen. Buiten het vaste publiek op de UP-debatten waren ook heel wat andere geïnteresseerden op de veelbelovende affiche afgekomen.

De genodigden genieten inderdaad allemaal een zekere reputatie in wetenschapsfilosofische milieus, en aanvankelijk leken de hooggespannen verwachtingen ook te zullen worden ingelost. Tijdens het eerste halfuur zetten de verschillende sprekers uiteen hoe zij dachten over geloof, wetenschap, en de verhouding daartussen. De Dijn en Bodifée, allebei gelovig, leunden aanvankelijk redelijk sterk bij elkaar aan, terwijl Braeckman een uitgesproken niet-gelovig standpunt vertolkte.

Lyrisch

Nadien gingen de sprekers rechtstreeks in discussie met mekaar, maar dat vlotte niet altijd even goed. Alledrie spraken ze graag lang en veel, wat de pit soms uit de discussie haalde. Met name Bodifée sprak erg lyrisch over zijn eigen geloof. Daardoor vergat hij niet enkel tot een punt te komen, zijn woorden gingen ook voorbij aan de verschillende niet-gelovigen in het publiek. Braeckman had in zijn inleiding al aangekondigd dat dit een moeilijke discussie zou worden, omdat de precieze definitie van wetenschap noch geloof waren vastgelegd. Relatief snel waren

de drie het eens over de stelling dat wetenschap over een verifieerbare realiteit ging, maar over wat religie ging, was heel wat meer te doen. Bodifée slaagde er, in tegenstelling tot Braeckman en De Dijn, nooit in om ook maar bij benadering uit te leggen wat religie nu precies voor hem was. Hoewel ze beiden gelovig waren, distantiëerde ook De Dijn zich meer en meer van Bodifée's idee van religie, dat nu eens “de menselijke dimensie in mensen,” dan weer “God” en soms ook “de werkelijkheid die jou overstijgt” inhield. Toen Braeckman zei dat hij ook gevoelens had en verwonderd kon zijn, beweerde Bodifée doodleuk: “Dan bent u religieus,” waarop Braeckman simpel kon repliceren: “Nee, u bent vrijzinnig humanistisch.”

Zinloos

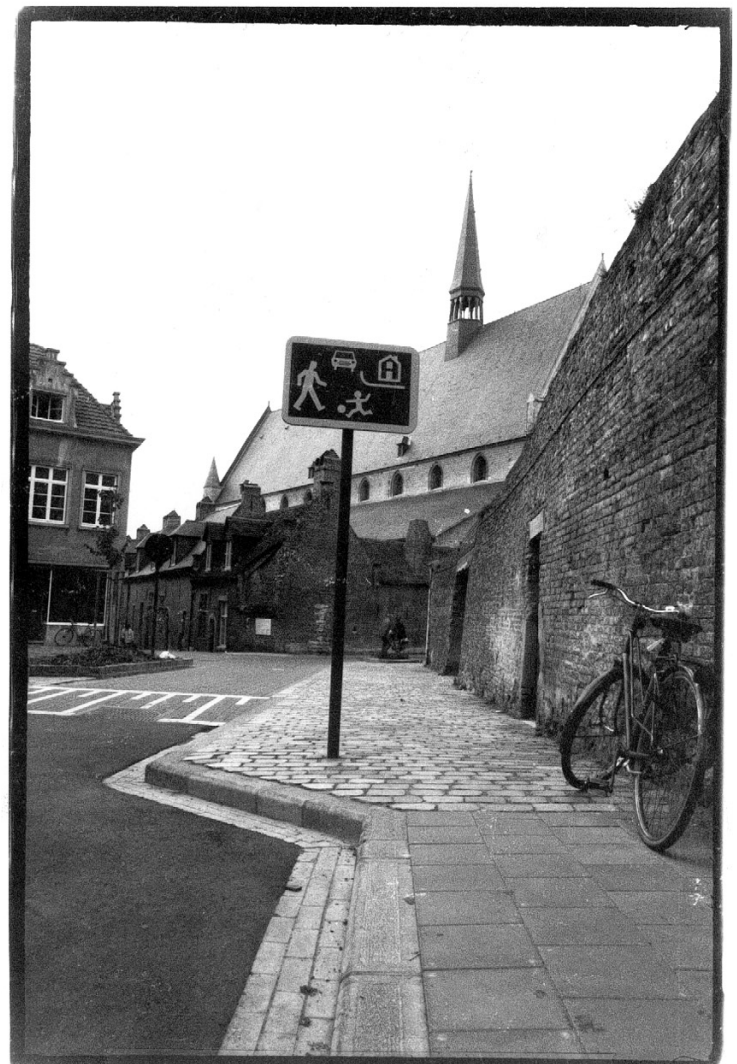
Die dialoog was tekenend voor het debat dat geen enkele kant leek op te gaan. Ondanks verdienstelijke pogingen van De Dijn om het gesprek naar een academischer niveau te tillen, bleef Bodifée's idee over religie het debat overheersen. Braeckman probeerde met gerichte vragen een stap vooruit te komen, maar Bodifée's antwoorden bleven te vaag en poëtisch: “U wilt te veel begrijpen.” Nadien kon het publiek vragen stellen. Die vielen uiteen in twee categorieën: kritische vragen die vooral aan Bodifée gericht waren, en uitspraken die zich nog het best laten omschrijven als ‘geloofsgetuigenissen’. Geen van de vragen slaagde er in om het debat alsnog een zinvolle wending te geven.

Braeckman had nochtans vaak de voorzet gegeven: is religie gebaseerd op feiten uit de werkelijkheid, of is het puur een kwestie van geloof? Bodifée neigde naar het tweede, maar durfde dit nooit uit te spreken. Daardoor werd de conclusie die de hele avond in de lucht hing nooit getrokken: als wetenschap exclusief met een verifieerbare realiteit bezig is, en religie niet gefun-

deerd is in die verifieerbare realiteit, dan hebben ze de facto niets met elkaar te maken. Dat was de enige mogelijke conclusie van de discussie van die avond. Maar daarmee zou het debat zichzelf zinloos verklaard hebben, en dat was wellicht niet wenselijk. Daarvoor wil je immers geen twee uur op de trappen hebben gezeten.

“U bent religieus”

“Nee, u bent vrijzinnig humanistisch”

(foto archief)

Europees podiumdebuut van The Evens

Het nieuwe seizoen van STUK is volop bezig, en binnenkort treedt er weer een nieuwe veelbelovende band op. Met enige trots presenteert STUK het Europese podiumdebuut van The Evens. En die trots is misschien wel gerechtvaardigd: deze band uit Washington D.C. belooft een pracht van een show te geven met experimentele muziek. En dat is nog maar het begin van een uitgebreide Europese tournee.

The Evens, die nog helemaal onbekend zijn in Europa, is een project van Ian MacKaye en zijn vriendin Amy Farina. Ze vormen een gitaar & drum-duo, dat vooral avantgardistische muziek brengt. MacKaye is zanger/baritongitarist, zijn vriendin zingt en drumt. Hun geluid valt het best te omschrijven als een rustige mix van funk en rock waarbij je heerlijk kan wegdromen. Dat kan een beetje vreemd lijken, want MacKaye was in het verleden al frontman van o.a. Fugazi en Minor Threat. Fugazi, maar vooral Minor Threat brachten hardcore punk en experimenteerden er stevig op los, wat niet altijd noodzakelijk tot harmonieus klinkende resultaten leidde. MacKaye gooit het nu dus over een andere boeg, maar de punkwereld wacht toch vol spanning op het debuutalbum van deze jonge groep.

Legende

Minor Threat bracht in het begin van de jaren tachtig sobere punk. Met zijn teksten kante MacKaye zich openlijk tegen drugs en alcohol, in nummers als *Minor Threat* en *Straight Edge*. De band werd in het najaar van 1983 al ontbonden, waarna MacKaye met goede moed aan zijn volgende project begon: Fugazi. Met deze band zou hij in de hele punkscene bekend worden met nummers als *Suggestion* en *Steady Diet of Nothing*. Toch pakte deze nieuwe band het al anders aan: hun muziek heeft zich nooit laten omschrijven als typisch punk, en varieerde en probeerde de laatste jaren steeds meer met verschillende muzikale stijlen. Het is op die weg dat MacKaye nu verder lijkt te willen gaan. Intussen bestaat Fugazi nog steeds, maar om dit moment is het erg stil rond de band, omdat de ruige groepsleden braaf een gezinnetje begonnen zijn, of zoals MacKaye, een nieuw project op stapel hebben staan.

Amy Farina geniet net iets minder bekendheid dan haar partner, maar is ook niet helemaal nieuw in het vak. Zij speelde bij *The Warmers*, een band die in 2003 een eerste lp *The Warmers, wanted more* uitbracht. Hoewel ze dus voor het eerst samen iets uitbrengen, is het wellicht toch wat overdreven om hier over een debuut te spreken. De verwachtingen mogen dus iets hoger gespannen zijn dan voor het gemiddelde jonge bandje dat net zijn eerste plaatje uitheeft.

Wie dit concert zeker niet wil missen, moet op woensdag 10 november naar de Labozaal in STUK.

(ck)

**KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN**

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

(advertentie)

**KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN**

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

<http://www.kuleuven.ac.be/nieuwsbrief>

(advertentie)

Fabre als meester-sadist

Sinds twee weken prijkt er een nieuw kunstwerk aan het Leuvense firmament. Het werk van Jan Fabre deed ondertussen al heel wat inkt vloeien in de nationale pers. Hoog tijd voor enkele kritische bedenkingen.

Nele De Meyer & Michel Segers

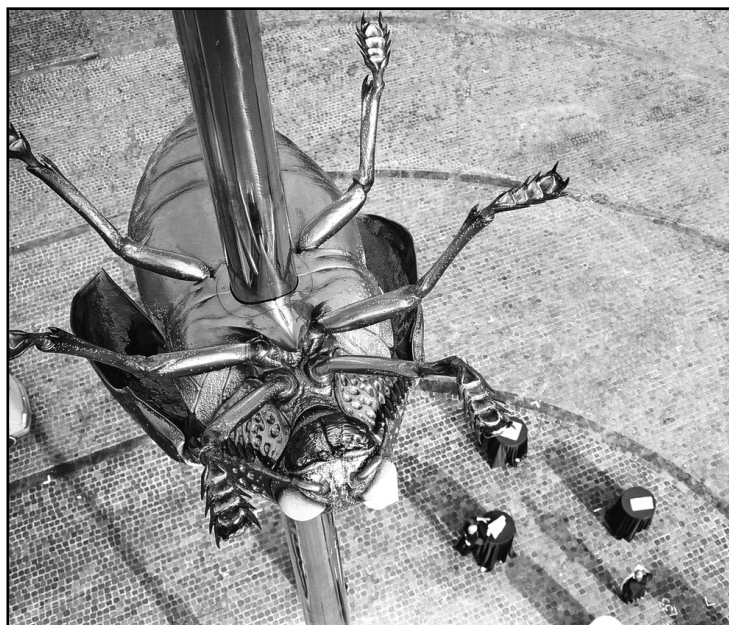
Het mag op zijn minst verbazingwekkend genoemd worden dat juist de K.U.Leuven aan de basis staat van het eerste hedendaagse kunstwerk in het Leuvense straatbeeld. Het zag er echter lange tijd naar uit dat niet Fabre de opvolger zou worden van Jef Claerhout, maker van het reeds symbolisch verkochte *Fonske*. Pas toen de openbare prijsvraag volgens de jury geen vruchtbare resultaten opleverde, zocht men naar een meer prestigieus project. Via het departement Kunstwetenschap belandde men in 2000 uiteindelijk bij Fabre, want Fabre is 'hip', weet u wel. Dat de creatie van het kunstwerk vier jaar vertraging opliep, woog niet op tegen de publicitaire stunt van formaat.

Graffiti

Het maken van de *Totem* nam zoveel tijd in beslag door de gewaagde 22-meter hoge naaldconstructie. Hiervoor werd samengewerkt met specialisten van de K.U.Leuven, al was het maar om het dure kunstwerk academisch te kunnen verant-

woorden. De gemaakte berekeningen in verband met de stabiliteit en de weerstand van de materialen moeten ervoor zorgen dat de kever ook tegen de meest inventieve studentengrappen bestand is. Toch maakte de obelisk ondertussen al kennis met enkele 'graffiti-taggers'.

De technische bijdrage van de K.U. Leuven mag echter niet overschat worden. De Nederlandse kunstenaar aan wie het werk was uitbesteed, ging te rade bij een

polyesterfabriek die gespecialiseerd is in het bouwen van boten. Daar leerde hij hoe hij de materialen moest bewerken. De tegen de

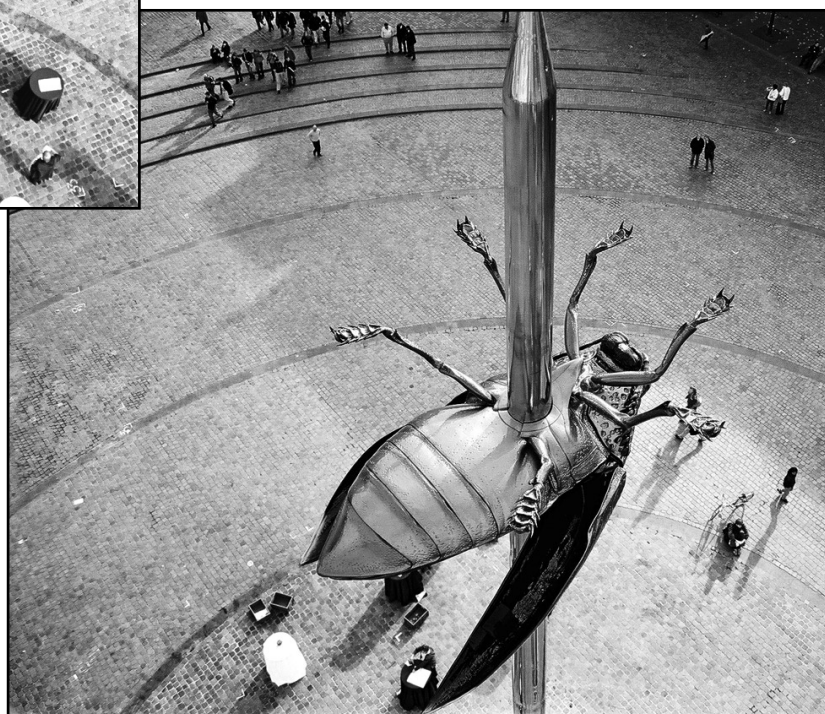
wolken vastgeprikte kever is voor Fabre het grootste geheugen van de wereld, door zijn duurzaam overlevingsvermogen doorheen de tijden.

Cultuurpaus

Maar had de gemiddelde Leuenaar wel nood aan zo'n hoogstaand project dat het internationale karakter van de universiteit en de stad zou moeten beklemtonen? We vroegen het aan enkele notoire Leuven-kenners op de wekelijkse vrijdagmarkt. De reacties gingen van 'bedroevend' tot 'rustverstorend'. De meeste voorbijgangers die we aanspraken, vonden het kunstwerk 'pure geldverspilling', zelfs al werd het kunstwerk voornamelijk gesponsord. Ze begrijpen niet dat de K.U. Leuven zo'n smak geld bijeen-gaarde voor een artistieke

grap als deze. Anderen merkten op dat ze het bedroevend vinden dat het steeds Jan Fabre moet zijn die de actualiteit haalt met zijn werken. Dat de man stilaan de status van cultuurpaus bereikt heeft, stemt hen allerminst tevreden. Een oudere man meende dan weer dat er in Vlaanderen een intellectuele elite aan het bewind is die een voor hen optimale kunst aan iedereen wil opleggen, met alle gevolgen vandien. Twee marktkramers raakten het erover eens dat de kever niet thuishoort op het Ladeuzeplein; ze verstoort de rust die het plein eigen was. Studenten daarentegen hebben een nieuwe afspraakplaats gevonden: "Waar spreken we af? Ok, aan de kever!"

Wat de modale Leuenaar er ook van mag vinden, geen enkele academicus die zich daar het hoofd over zal breken. Of zoals professor Vic Goedseels, de algemeen beheerder van de K.U.Leuven, zelf opmerkte: "Er moest over geschreven en gesproken worden. Zo kwamen we bij Jan Fabre terecht." In dat opzet is men alvast geslaagd. De Leuenaars zelf voelen zich gespiest.

(foto's Charlotte Bouckaert en Olivier Leirs)

VIERDE HOLEBI-FILMFESTIVAL IN LEUVEN

Het roze doek

Voor de vierde keer wordt in Leuven het holebi-filmfestival georganiseerd. Er worden zeventien bekende en minder bekende holebi-films getoond van 3 tot 17 november. Hiermee willen de organisatoren holebisexualiteit bespreekbaar blijven maken en de mensen onder de noemer holebi laten zien.

Hanne Vermeiren

Sinds 2000 organiseren &Of, de jongerenvereniging van Driekant, en de vrouwenvereniging Labyrint het holebifilmfestival. Het uitgangspunt vier jaar geleden was een meer ontspannende activiteit bieden voor de leden van &Of en Driekant, aldus Ruben Dewaele van &Of. "We wilden ook iets doen rond het aanpakken van vooroordelen, clichés en de beeldvorming rond holebi's. Bovendien wilden we een activiteit met een lage drempel. Je gaat sneller naar een film dan naar een echte holebi-activiteit. Het oorspronkelijke plan om een filmfestival voor de leden te organiseren is al gauw uitgegroeid toen we merkten dat er potentieel in zat."

&Of denkt niet dat ze het holebi-stigma bevestigen door een apart filmfestival te organiseren. "We willen ons net positioneren tussen de andere festivals. We zijn niet apart, want onze films draaien in Cinema ZED en de Studio's. Ook niet-holebi's mogen trouwens komen, daar hopen we net op. Wij zijn gewoon een Leuvense organisatie die iets doet voor Leuven, we gaan hierin breder dan voor onze eigen leden," vindt Ruben Dewaele

Dit jaar pakken ze uit met zeventien films. Daartussen zitten klassiekers zoals **Presque Rien**, over een zomerliefde tussen twee jongens, en **Mulholland Drive**, een typische David Lynch-film waarin twee vrouwen meer dan een verleden delen. Verder ook de Belgische première van **School's Out** en van **Goldfish Memory**. In de eerste film staat de Walt Whitman school in Dallas centraal, een exclusieve gay-school. Bij **Goldfish Memory** ontdekken een aantal jonge Dubliners zichzelf én elkaar in relaties die langer duren dan een goudvis zich kan herinneren. Daarnaast ook nog drie avant-premières. **The Event** vermengt het holebithema met een ware detective. In **Aka**, bekroond met een Oscar en een Zilveren Beer, neemt een 18-jarige in de jaren zeventig een andere identiteit aan om door te dringen in de *high society*. De laatste avant-première, **Tropical Malady**, is een Thaise film over een jonge soldaat die op zoek gaat naar zijn geliefde die verdwenen is nadat er een wild dier in de buurt gesignaleerd werd.

Vorig jaar waren er nog wat problemen toen het Leuvense filmmuseum, waarmee werd samengewerkt, opgedoekt werd. De organisatoren hopen dit jaar de kaap van de 1500 bezoekers te overschrijden. "Maar zoals het er nu naar uitziet, gaan we richting 1800," voorspelt Ruben Dewaele. Er worden niet alleen films aangeboden, maar ook een receptie op de openingsavond, een holebifuij in de Lido op 10 november en een toneelvoorstelling van Kartonnen Dozen als afsluiter. Deze monoloog op basis van het autobiografische boek van Tom Lanoye wordt gespeeld door Steven De Lelie en geregisseerd door Sven Ronsijn. De films spelen in Cinema ZED en in de Studio. De toneelvoorstelling vindt plaats in de Kleine Aula in het MTC. Inschrijven is hiervoor aangewezen.

Meer info en de volledige programmatie op www.holebileuven.be/filmfestival.

Youngblood Brass Band in Leuven

Gewoonlijk denken wij bij het woord 'brassband' aan dorpsfeesten waarbij zatte Louis, dikke Frans en nonkel Gerard de sfeer verzorgen door eens flink op hun trompetten en trombones te blazen. Niets doet ons dan ook vermoeden dat een ensemble uit Wisconsin een geslaagde kruisbestuiving tussen hip-hop en brassband tot stand kan brengen. Met een mc/rapper, zes blazers en twee drummers laat de Youngblood Brass Band ons echter zien dat jazz, funk en hip-hop elkaar niet hoeven uit te sluiten. Het resultaat van deze mix is feestmuziek, waarvan het publiek van Pukkelpop en Roskilde vorig jaar al kon proeven.

In het kader van hun Europese tournee doen de Youngbloods maandag Leuven aan. Reden genoeg om 'Center: level: roar', hun laatste plaat, nog eens op te leggen. Noch tijdens optredens, noch op plaat maken de Youngbloods gebruik van samples of loops. In plaats daarvan grommen trompetten, trombones, een tenorsax en een sousafoon boven en onder elkaar. Het is een live vraag- en antwoordspel. Bij het vrolijke geluid van deze blazers maakt niemand er nog om dat Walker opnieuw de Amerikaanse presidentsverkiezingen gewonnen heeft. Het opgewekte feestgedreun van de blazers zweept nog meer op door de haarscherpe ritmische sectie. Geen vooraf opgenomen beats, maar een grote en een kleine trom geven aanstekelijke drumsolo's ten beste.

Hoewel vooral de instrumenten in het oog springen, zijn de raps van David Henzie-Skogen onmisbaar voor het geluid van de band. Met zachte blazers op de achtergrond debiteert de rapper enerzijds als een spoken word artiest, anderzijds spuwt hij agressievere teksten. Hier vinden we de grootste kloof tussen hip-hop en brassband. De vrolijke, luchtige muziek van een brassband is soms moeilijk te verzoenen met de ruwe, onbehouwen hip-hop-uitlaten. Een nummer zoals *Is an elegy* heeft een *poppy*, meeslepend deuntje, maar klinkt iets te optimistisch om het verhaal van een gebroken relatie geloofwaardig over te brengen. Daartegenover is een nummer zoals *Culture: envy war* harder, waarbij de hip-hop-sfeer voor de verandering de brassband overstemt. De Michael Jackson-cover *Human Nature* is dan weer een originele bewerking van een popnummer door een brassband. We zien het zatte Louis en dikke Frans nog niet doen. Dit is wat de Youngbloods kenmerkt: zij combineren traditie met vernieuwing.

(as)

Youngblood Brass Band speelt maandag 8 november om 20u30 in het STUK.

(advertentie)

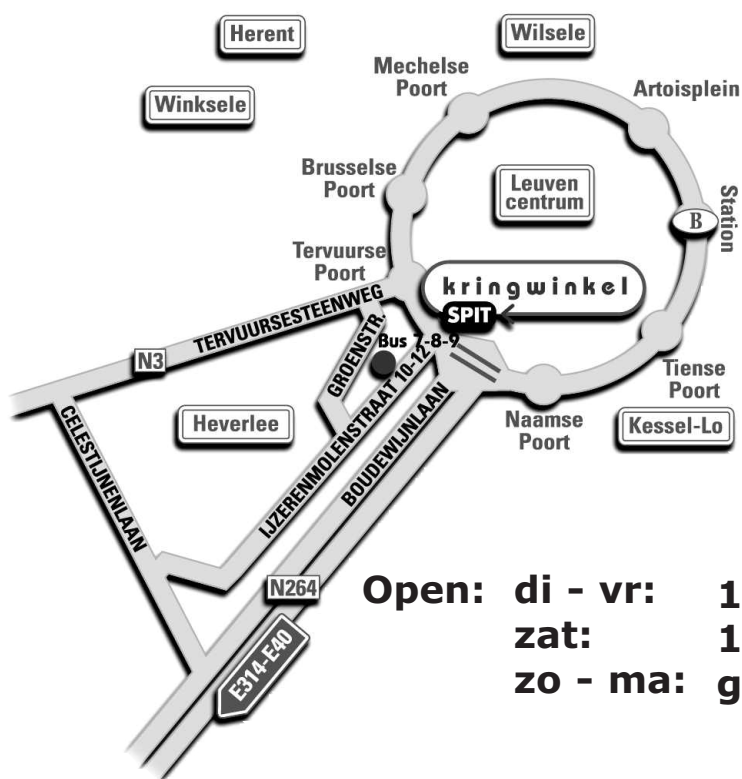
de kringwinkel

SPIT

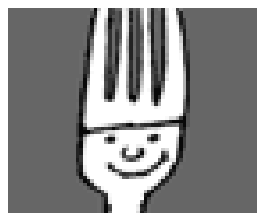
Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee
Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be

Open: di - vr: 10-18u
zat: 10-17u
zo - ma: gesloten

Menu van de week in Alma 1-2 -3

(advertentie)

9 - 12 november 2004

A1 = alleen Alma 1 A2 = alleen Alma 2

A3 = alleen Alma 3 = vegetarisch

Deze week: MOSSELEN!

dinsdag

Gascogne soep	0,50
Hertoginnenkrokant met erwtes en wortelen A1	2,30
Witloof-kaastaart	3,95
Lasagne al forno	3,95
Wienerschnitzel met boontjes en gratin-aardappelen A1+3	3,95
Spaghetti Bolognaise A2+3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n vlaams	3,40
Rumsteak A2+3	3,95
Mosselen natuur A1	6,00
Mosselen op Provençalse wijze A2+3	6,00
Mosselen op Oosterse wijze A1	6,00

woensdag

Tomatengroentesoep	0,50
Kippenbout met appelmoes	2,30
Vegetarische macaroni in kaassaus	3,05
Dronken zwijntje A3	4,30
Loempia voor Oosterse lekkerbekken	3,05
Stoofvlees op z'n Vlaams A1	3,40
Koninginnenhapje A3	3,05
Rumsteak A2+3	3,95
Mosselen natuur A1+2	6,00
Mosselen op Provençalse wijze A1	6,00
Mosselen op Oosterse wijze A3	6,00

donderdag

Tomatensoep	0,50
Braadworst met rode kool	2,30
Groentepolka met kaastrio	3,05
Kalkoenspiesjes met provençalse saus en groenterijst	3,95
Koninginnenhapje	3,05

vrijdag

Preisoep	0,50
Kippenburger met bouquetière	2,30
Nasirolletjes met gefruite Chinese kool met kerrie	3,95
Rumsteak met armagnacsaus en gebakken witloof A3	4,30
Spaghetti Bolognaise A3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Rumsteak A2	3,95

Kijk ook op de website voor menu Gasthuisberg, Justus Lipsius en Pauscollege

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigeneerde artikelen

K.U.Leuven boetiek
Oude Markt 13
B-3000 Leuven
open op wekdagen van 10u. tot 12u. en van 14u. tot 16u.
tel. +32 (0)16 32 40 16

RecuPC vzw
Oude Diestsesteenweg 3
3010 Kessel Lo (Leuven)
Telefoon: 016/26.13.49
Telefoon: 016/25.91.03
www.recupc.be
Openingsuren winkel:
Dinsdag - Zaterdag : 12-18

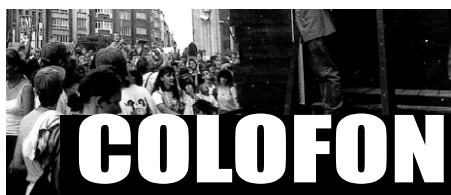
Tweedehands-
toestellen
1 jaar garantie

Laptops
vanaf: 300,00 euro
max.: 600,00 euro

Alle toestellen klaar voor kotnet.
Gratis helpdesk.
Eigen hersteldienst (lage prijzen).
Prijzen en specificaties:
www.recupc.be

Desktops
vanaf: 80,00 euro
max.: 435,00 euro

(advertentie)

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 6
8 november 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Verantwoordelijke uitgever:
Wim Gemoets

Hoofredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris:
Wim Gemoets

(Eind)redactie:
Joris Beckers, Katleen Gabriëls, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Joris 'Bild' Beckers, Charlotte 'Flair' Bouckaert, Ben 'De Nar' Deboeck, Benedicte 'Het Belang' Degraeve, Laurens 'OCMW-visies' De Koster, Bram 'Le Monde Diplomatique' Delen, Nele 'Joepie' De Meyer, Vera 'Fancy' Derycke, Dries 'De Puzzelaar' De Smet, Dimitri 'Deng' Eynikel, Frederik 'Time' François, Katleen 'Playgirl' Gabriëls, Wim 'Branding' Gemoets, Caroline 'TV Story' Kippes, Elise 'Trouw' Kuit, Thomas 'The Economist' Leys, Herman 'Solidair' Loos, Ellen 'Gazet van Antwerpen' Permentier, Arne 'Woef' Saeys, Michel 'Gonzo' Segers, Tom 'De Standaard' Van Bresseghem, Bartje 'Pravda' Van de Walle, Jeroen 'The Sun' Vandromme, Gijs 'Kerk en Leven' Van Gassen, Clara 'Het Laatste Nieuws' Vanmuysen, Hanne 'Zonnestraal' Vermeiren en Cathérine 'Le Figaro' Zenner.

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Laurens De Koster, Wim Gemoets, Thomas Leys, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Internet:
http://www.veto.be

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempenland (Herentals)
Oplage:
9.000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Jaarabonnements:
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, cachet, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Ad valvas

Apolloon

• 08.11 om 22u: Zatte maandag-TD in de Waaiberg.

Eoos

• 10.11 om 20u: Film 'Big Fish' in MSI 00.08.

Farma

• 09.11 om 20u30: Ladies night in de Capsule. • 15.11 Info-avond: Janssens Farmaceutica & Help care interim.

Geos

• 10.11 om 22u: Lonely Planet-TD in de Albatros.

Pedagogische kring

• 10.11 Studio 100-nacht in de Capsule.

Psychologische kring

• 09.11 om 22u: Nacht van de Schacht in de Albatros.

Agenda

MAANDAG

20u **LEZING** Blauwe Maandag met Dirk Verhofstadt, in zaaltje boven Notre-Dame, toeg. gratis, org. LVSU.

DINSDAG

DEBAT Post-development thinking in the Middle-East, org. CADES.
19u30 **DEBAT** Politiek café met Frank Vandenbroucke en Steve Stevaert, in Rumba&Co, org. Animo-Leuven.

20u **LEZING** Gespreksavond met Prof. Dr. Em. Wilfried Dewachter, in Brasserie Lyrique, org. CDS-Leuven.

20u **INFO-AVOND** Info-avond Erasmus, met aparte sessies per faculteit, in PDS, org. LOKO-Kringraad.

WOENSDAG

DEBAT 'De godsdiensten van de 21ste eeuw zullen humanistisch en liberaal moeten zijn', org. LVSU.

Berichten

LOKO zoekt:

International officer (bezoldigd 15u/week)

Taakomschrijving:

- U inventariseert de bestaande dienstverlening voor buitenlandse studenten
- U start een nieuwe werking op en communiceert deze naar buitenlandse studenten
- U koppelt problemen van buitenlandse studenten terug naar de bevoegde raden binnen LOKO
- U behandelt de subsidieaanvragen gerelateerd aan uw bevoegdheid
- U beheert de algemene administratie van Loko-centraal

Geïnteresseerden kunnen solliciteren naar 's-Meiersstraat 5 t.a.v. Els Van de Beek (voorzitter LOKO-Sociale Raad)
Contact: via mail els.vandebeek@loko.be of 016/229541

LOKO ondersteunt:

LOKO ondersteunt de oproep om op dinsdag 9 november om 19u een fakkeltocht tegen het Vlaams Blok te organiseren. Samen met een groep bezorgde Leuvenaars en inwoners voelen zij zich bezorgd over de toekomst van Leuven.
9 november is dan ook een symbolische dag. Dan valt het doek over het proces tegen het Vlaams Blok, met een uitspraak van het Hof van Cassatie. Wat ook de uitkomst wordt, er zijn risico's aan verbonden. Ofwel wordt het Vlaams Blok in het gelijk gesteld en zal de partij zich erkend voelen, ofwel zal de partij onmiddellijk van naam veranderen om zich zo nog meer als een normale partij voor te doen. LOKO vindt de ideeën die deze partij verdedigt niet normaal en gevaarlijk voor de toekomst van onze samenleving.

Daarom wil LOKO op 9 november met zoveel mogelijk mensen op straat komen met een positieve boodschap. Wij denken dat het perfect mogelijk is op een verdraagzame wijze samen te leven, in een maatschappij met gelijke rechten voor iedereen: het recht op een goeie job, een gezond leefmilieu, democratische openbare diensten en inspraak. LOKO staat voor een solidaire maatschappij waarin gewone mensen niet tegen elkaar worden opgezet zoals het Blok beoogt. Als we de maatschappelijke problemen en eventuele redenen tot ongenoegen willen aanpakken, dan lijken de ideeën van het Vlaams Blok niet de oplossing, maar veeleer een deel van het probleem. We zijn er immers van overtuigd dat die zullen leiden tot meer onverdraagzaamheid, meer onveiligheid, minder samenleven en minder levenskwaliteit.

Vrije tribunes kunnen bezorgd worden op de redactie ('s-Meiersstraat 5, 3000 Leuven) en moet vóór vrijdagmiddag 14u binnen zijn, liefst via mail op veto@veto.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen.

Gratis tickets

Het Depot geeft 5 X 2 tickets weg voor *Plastyc Buddha*, op woensdag 10 november.

Locatie: Sojo, Een-meilaan 35, Kessel-Lo

Voor mij? Mailen naar info@hetdepot.be

Veto bij je thuis?

Neem een abonnement: voor 10 euro wekelijks in je bus.

001-0959719-77

Cultuurkalender

Toneel

Woensdag 10.11.04: Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21

De Queeste: Holy Shit
Dinsdag 09.11.04, woensdag 10.11.04 en donderdag 11.11.04: STUK, Naamsestraat 96
Buelens Paulina: Good Habits..., 20u30

Muziek

Maandag 08.11.04: STUK, Naamsestraat 96

Youngblood Brass Band, 20u30
Dinsdag 09.11.04: Villa Squattus Dei, Schapenstraat 29
Inner Terrestrials en The End of Ernie, vanaf 19u30

Woensdag 10.11.04: Sojo, Een-meilaan 35, Kessel-Lo
Plastyc Buddha, 20u30

Woensdag 10.11.04: Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21
José Van Dam en VRO: W.A. Mozart, G. Mahler e.a.

Woensdag 10.11.04: Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21
Scala, Stijn en Steven Kolacny, in concert

Woensdag 10.11.04: STUK, Naamsestraat 96
The Evens, 20u30

Donderdag 11.11.04: STUK, Naamsestraat 96
The treacherous four fantastic tour: Beans, Mike Ladd, Rob Sonic & Busdriver + Sanctum, 20u30

Film

Woensdag 03.11.05 t.e.m. dinsdag 16.11.04: Cinema Zed en Studio Filmtheaters
Holebi Filmfestival

Feest

Woensdag 10.11.04: Villa Squattus Dei, Schapenstraat 29
Volxkeuken en info-avond door Steungroep politieke gevangenen "ABC Support Group" met briefschrijffactie, 18u30

Literatuur/Lezing

Vrijdag 12.11.04: Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan 21
W. Van de Leest en Les Enfants de l'Yser: Grijsland

Zaterdag 13.11.04: Kapel Romaanse Poort, Brusselsestraat 63

Chili, het land van Pablo Neruda
Maandag 15.11.04: STUK, Naamsestraat 96
Daniel Buren, 20u

Wilt u een culturele uitspatting aankondigen? Mail dan naar cultuur@veto.be.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	K	I	M	D	E	N	K	E	N	
2	S	N	A	V	E	L	M	I	A	
3	A	N	N	E	M	I	E	S	P	
4	A	T	O	T	T	O	E			
5	A	M	E	N	E	U	V	E	L	
6	C	E	L	I	E	I	E	T	S	
7	T	S	E	U	L	R	M			
8	I	E	S	L	A	B	L	A	D	
9	E	E	N	I	D	E	A	A	L	
10	F	R	E	D	D	Y	P	L	O	

Amerikanen vallen voor spierballen

De 'moeder van alle verkiezingen', zo blok-letterden al te gretige media, werd in de wereld met argusogen gevolgd. In Leuven organiseerde het VRG naar gewoonte een grootse election night in Amerikaanse stijl. De zaal veranderde tijdens een kille nacht in een verslagen Kerry-bastion, tot genot van enkele dissidenten. Het verdict: *Four more years, et pour les flamands la même chose.*

Elise Kuit, Herman Loos & Michel Segers

In een overvolle Alma 2 werd de avond ingezet met een debat waarvoor een wel erg uiteenlopend panel tekende. VS-specialist bij uitstek professor Kerremans nam plaats naast woordvoerder van de Amerikaanse ambassade Rochester, minister van Staat Eyskens en alomtegenwoordig mediafenomeen professor Torfs. Moderator was een nerveuze dr. Tom Sauer, die duidelijk moeite had met het talrijke publiek en een onzekere indruk naliet.

In een eerste vragenronde sprak het panel zich voorzichtig uit als pro-Kerry, hetgeen de zaal bedacht met een applaus. De toon was gezet, en Eyskens vond het tijd voor een uiteenzetting over de grootsheid van de Amerikaanse democratie. Daarop peilde de moderator eens naar de mening over de presidentiële capaciteiten van Bush en Kerry. Voorspelbaar antwoordde het panel dat Bush de losse, populistische van de twee is en dat Kerry, terecht of niet, gezien wordt als een harkerige intellectueel.

De kwesties Irak en terrorisme konden nu niet langer uitblijven. Rochester legde uit dat de VS in feite verwickeld zijn in twee oorlogen: één in Irak, en één binnenlandse tegen het terrorisme. Daardoor waren deze verkiezingen zo anders en verliepen de campagnes grimmig. Amerikanen zijn sinds Vietnam niet meer zo verdeeld geweest en zelfs toen was de steun bij het begin van de oorlog erg groot. Pas later rees de twijfel die zou leiden tot het terugtrekken van de Amerikaanse troepen uit Vietnam. Diezelfde tendens zou zich volgens Rochester ook manifesteren inzake de oorlog in Irak, maar men zal nu meer geduld moeten hebben alvorens de Amerikanen massaal de oorlog veroordelen. Men vecht nu immers met een professioneel leger, waar ten tijde van Vietnam nog de dienstplicht gold. Dat zou ook de reden zijn waarom Amerikanen zo lang niet geïnteresseerd waren in de oorlog in Irak: de overheersende visie was dat een goed getraind leger een ander land ging bevrijden. Daarom begrepen vele Amerikanen niet waarom de hele wereld hen ineens zo haatte. Hun bedoelingen waren immers goed.

Buitenspel

Volgens Rochester moet men in Europa gaan beseffen dat men niet kan blijven snijden in het militaire budget. Zo plaatst Europa zichzelf buitenspel op internationaal niveau, en zal de militaire kloof tussen de VS en Europa alleen maar verbreden. Hierop volgde de vraag of Kerry een nieuwe koers zou inslaan. Kerremans legde uit dat dat zeer onwaarschijnlijk zou zijn omdat Amerikanen erg behoudsgezind zijn en een radicale ommekeer van beleid een groot risico met zich meebrengt. Niemand kan dus voorspellen hoe ver Kerry zou willen gaan. Het enige waarin de twee presidentskandidaten immers opvallend van mening verschilden, is de afhandeling van de oorlog in Irak. De zege van Bush heeft duidelijk gemaakt dat Amerikanen nog steeds vallen voor de spierballen van hun oorlogspresident. Als Rochester gelijk krijgt, zullen de kansen voor de democraten over vier jaar heel wat gunstiger zijn.

Na het debat was het aan het studenten-covergroepje D3o of voluit ook the Dynamic Trio genoemd. Ondanks hun mooie afro-présence en goed op elkaar inspelende muzikanten slaagden ze er niet in om Alma 2 enigszins te herschepen in een Amerikaans verkiezingsbal. Toen zelfs Elvis de zaal niet deed benenwieken namen enkele VRG-cheerleaders het heft in handen. Maar korte rokjes en opzweepende beats konden zelfs de mannelijke wederhelft van het publiek niet warm maken. De cheerleaders maakten plaats voor een grappig pseudo-debat waar de karikaturen en clichés rond beide personen werden uitvergroot. De minder charismatische Kerry overtuigde hier wel en kreeg het meeste bijklank van het publiek. Iets wat later ook in de einduitslag van de sms-voting doorwoog: 83% smste voor Kerry, slechts 17% voor Bush.

D3o nam tevergeefs de goede draad van voor de onderbreking weer op. Was het de reeds nakende republikeinse bui die het publiek deed twijfelen om uit de

bol te gaan? Feit is dat het publiek op deze infotainmentavond verdeeld was. Sommigen vonden dat de avond te weinig informatief was en vonden dat CNN best wat meer had mogen opstaan in beeld en klank. Anderen hadden dan weer net te weinig tijd om in fuifstemming te geraken.

Wie zich echt verveelde kon zich op de rodeo aan een stukje *stierworstelen* wagen of zocht een bonnetje voor een gratis J&B-coke. Al bij al was dit een geslaagde avond waarbij het moeilijk bleek om het verscheiden publiek over de streep te trekken.

INSPINAZIE ORGANISEERT DERDE INTERNATIONAAL IMPROVISATIEFESTIVAL

"De titel stelt geen ruk voor"

Improvisatietheater is *hot*. Voor de derde maal organiseerde Inspinazie het Internationaal Improvisatie Theaterfestival in Leuven. Een week lang werden optredens en workshops georganiseerd door improvisatiegezelschappen uit de hele wereld.

Benedicte Degraeve & Gijs Van Gassen

Gezelschappen uit Canada, Frankrijk en Denemarken en ook de eigen Inspinazie-ploeg pronkten dit jaar op de affiche van het Internationaal Improvisatie Theaterfestival. Samen verzorgden zij een week lang een uitgebreid aanbod van voorstellingen en workshops. Bovendien werden er twee wedstrijden georganiseerd: eentje tussen de verschillende Vlaamse impro-gezelschappen en een internationale finale op het einde van de week. De winnaar van de Vlaamse cup was Paul Van Roy, vertegenwoordiger van de Leuvense studentenploeg Preparee.

Wat betekent het winnen van zo'n cup in de improvisatie-wereld? Paul: "Niets eigenlijk. De titel stelt *geen ruk* voor. Het systeem van zo'n wedstrijd is arbitrair en dat weten zowel de spelers als het publiek. Erkenning voor zo'n 'titel' krijg je dus zeker niet, maar daar draait de wedstrijd dan ook helemaal niet om. Eigenlijk staat zo'n

wedstrijd lijnrecht tegenover het concept van improvisatietheater. Bij een wedstrijd moet je zelf winnen en de ander laten verliezen, terwijl bij improvisatietheater niemand kan winnen. Je moet heel goed inspelen op je collega's, om zo samen een scène op te bouwen. Het publiek verwacht soms wel oneliners, maar eigenlijk moet je de bal constant naar mekaar doorspelen en nooit proberen zelf te scoren."

Vervolmaken

Dat beaamt ook Marc Breban, coördinator van het festival: "Het concept van de wedstrijd is eigenlijk bedacht om de interactie met het publiek te vergroten. Zij geven punten en wie het minste punten heeft na een aantal rondes valt af. De bedoeling van het festival is dan ook niet om een prestigieuze prijs uit te reiken. Het is gewoon een leuk *format*."

Het opzet van ons festival is tweeledig. We proberen aan het publiek verschillende vormen van improvisatietheater te tonen. Bovendien is het een manier om spelers uit verschillende improvisatieculturen met elkaar in contact te brengen. Op deze manier worden allerlei technieken uitgewisseld en kunnen ze zichzelf vervolmaken."

En dat lukt ook aardig: zowel de organisatoren als de gasten benadrukken hoe goed de sfeer tussen de verschillende ploegen

is, zowel op als naast de planken, en hoe belangrijk dat is. Volgens Timothy Lone, speler van het Parijse gezelschap The Improprofessionals, is dat ook de reden dat het Leuvense festival zo'n opgang maakt binnen de internationale scene: "De reputatie van het festival hangt niet af van het niveau waarop dat er gepresteerd wordt. Het belangrijkste is dat de ploegen kennismaken met nieuwe invalshoeken en zo kunnen groeien. Daarvoor is de sfeer tussen de spelers erg belangrijk."

Paradoxaal

Hoewel iedereen dus het concept van een wedstrijd afschrijft omdat het ingaat tegen de principes van improvisatie, werden ook dit jaar twee wedstrijden georganiseerd. Is dat niet paradoxaal? "Zo'n wedstrijd is eigenlijk de ultieme test. Je wint die niet zelf, je medespelers *laten* je winnen," zegt Paul. "Het is ook dé manier om het publiek mee te betrekken in het spel. En dat is meteen waarom ik mezelf geen terechte winnaar vind. De kolkende interactie tussen spelers en publiek geeft me een enorme kick. Daarom wou ik ook te graag winnen: niet voor die cup, maar wel om zo lang mogelijk op dat podium te mogen staan. Daardoor ben ik te dominant beginnen spelen, wat in feite een typische beginnersfout is. Dat ik won was dan ook louter omdat de andere spelers me die 'overwinning' schonken. Dit is voor mij een absoluut bewijs van de positieve sfeer die er heerste op het festival."

Het tweede doel is dus het publiek, dat essentieel is voor de interactie, warm maken en warm houden voor improvisatietheater. En ook dat lukt aardig: in drie jaar is er zeker een evolutie merkbaar volgens Breban. "Drie jaar geleden was improvisatie erg nieuw, maar ondertussen is het publiek gegroeid. Niet alleen is er een groter publiek, ook de kennis over improvisatie is duidelijk toegenomen. De mensen in de zaal weten intussen wat improvisatie is en hoe het in zijn werk gaat. Dat merk je heel erg als je op het podium staat. Als je achteraf met hen praat, blijkt dat ze vaak heel secuur de goede en minder goede punten weten aan te stippen. Drie jaar geleden was daarvan nog geen sprake. Door zo'n festival krijgt het publiek ook een beter beeld van de veelzijdigheid. De Vlaamse improvisatiescène is uiteindelijk redelijk beperkt."

Omdat het festival zowel publiek als spelers een nieuwe blik aanbood en beide op een boeiende manier in contact wist te brengen, mag het een succes genoemd worden. Dat succes werd zaterdag nog maar eens gedemonstreerd in een wervelende internationale finale, die met veel brio gewonnen werd door Clara McBride. Maar zoals u intussen weet, heeft dat in de verste verte geen belang.